

Bestseller

Ne vedem pe malul la ului

CARLEY
FORTUNE

„Tu și cu mine peste un an...”

Să nu mă dezamăgești.”

Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus.

O singură zi îți poate schimba viața. În bine sau în rău.

Fern Brookbanks și Will Baxter s-au întâlnit prima dată pe vremea când el era un artist idealist, enervant de atrăgător, iar ea era o studentă care își dorea un singur lucru: să trăiască într-un oraș mare, departe de lacul pe malul căruia crescuse.

Întâlnirea lor s-a transformat în 24 de ore pline de aventură, secrete și visuri împărtășite. Așa că s-a încheiat cu un pact, cu o promisiune de a se reîntâlni exact peste un an.

Fern a venit plină de speranțe. Will nu a apărut niciodată.

Zece ani mai târziu, viața lui Fern nu arată deloc așa cum își imagina ea la 22 de ani. Deși, cândva, jurase că nu se va întoarce niciodată, după moartea mamei sale, ea revine acasă, hotărâtă să salveze afacerea familiei.

Spre surprinderea sa, ajutorul vine sub forma unui bărbat chipeș care ajunge pe malul lacului nouă ani prea târziu, cu o valiză în mână, dar fără nicio explicație pentru promisiunea sa încălcată și inima ei frântă.

Dar cum ar putea Fern să aibă încredere în acest străin elegant care nu seamănă deloc cu tânărul de care se îndrăgostise cândva? Și cum ar putea vreodată să îi ofere o a doua șansă?

BOOKZONE

**CARLEY
FORTUNE**

*Ne vedem
pe malul
lacului*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FORTUNE, CARLEY

**Ne vedem pe malul lacului / Carley Fortune. - București :
Bookzone, 2023**

Traducător: Diana Botescu
Redactor: Roxana Nacu
Grafician copertă: Sebastian Ruse
Tehnoredactor: Anca Marisac

MEET ME AT THE LAKE
Copyright © 2023 by Carley Fortune
All rights reserved.

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție

Editura Bookzone
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

**CARLEY
FORTUNE**

*Ne vedem
pe malul
lacului*

**Bookzone
BUCUREȘTI, 2023**

Lui Marco

Pentru acea primă compilație pe CD și pentru toate
cele care au urmat, dar mai ales pentru că ai dat
volumul mai încet.

În prezent

AJUNG PÂNĂ LA PUPITRUL de la recepție fără să mă observe nimeni. Este un articol de mobilier uluitor, cu o formă curbată, făcut dintr-un trunchi mare de copac – rustic, dar nu sărăcăcios, întruchiparea esteticii mamei. Nu este nimeni în spatele lui. Mă grăbesc să trec pe lângă el, spre birou și mă închid înăuntru.

Încăperea seamănă mai mult cu o căbănuță de pescari decât cu un spațiu de lucru: are pereți din lemn de brad, două birouri vechi și o fereastră mică, acoperită cu o perdea subțire în carouri. Mă îndoiesc că s-a schimbat prea mult de când a fost construită cabana, în anii 1800. Nu există nimic care să sugereze cât timp a petrecut mama aici, cu excepția unei fotografii cu mine când eram bebeluș, prinsă în lemn cu o piuneză, și a unui miros abia perceptibil de parfum Clinique.

Mă trântesc pe unul dintre fotoliile de piele uzată și pornesc ventilatorul mic de pe masă. Am deja pielea lipicioasă, iar aerul este sufocant. Este unul dintre puținele locuri din clădire fără aer condiționat. Îmi ridic coatele ca o sperietoare de ciori și îmi flutur mâinile înainte și înapoi. Ultimul lucru de care am nevoie sunt pete de transpirație la subsuori.

În timp ce aștept să mă răcoresc înainte de a-mi schimba pantofii cu unii cu toc, mă uit la un teanc de

broșuri de-ale noastre. În partea de sus a unei fotografii cu plaja la apus și cabana care se profilează în fundal ca un conac de la țară, stă scris cu un font vesel „Stațiunea Brookbanks – Sejurul în Muskoka vă așteaptă”. Aproape că mă face să râd – este vorba despre Stațiunea Brookbanks *de care* nu am reușit să scap.

Poate că Jamie va uita că am fost de acord să fac asta în seara aceasta și mă voi putea furișa înapoi în casă, îmi voi pune niște colanți și mă voi îmbăta cu o găleată de vin alb rece.

Aud zgomotul făcut de clanța ușii.

Nu am eu norocul ăsta.

— Fernie? îl aud pe Jamie, strigându-mă. De ce ai încuiat ușa? Te-ai îmbrăcat?

— Am nevoie de cinci minute, îi răspund eu, cu vocea sugrumată.

— Sper că nu ai de gând să-ți găsești altceva de făcut! Ai promis că vei face asta! spune el, dar este inutil să-mi reamintească.

M-am temut toată ziua de asta... poate chiar toată viața.

— Știu, știu. Încerc să finalizez niște acte. Aproape am terminat, îi spun.

Închid ochii strâns, gândindu-mă la greșeala pe care am făcut-o.

— Ce acte? E vorba despre comanda de lenjerie? Avem un sistem pentru asta, să știi!

Mama avea un sistem pentru orice, iar Jamie nu vrea să mă amestec în niciunul dintre ele.

Este îngrijorat. Este vârf de sezon, dar multe dintre camerele pentru oaspeți sunt neocupate. M-am întors de șase săptămâni, iar Jamie crede că este doar o chestiune de timp până când voi începe să reorganizez lucrurile.

Nu sunt sigură că are dreptate. Nici măcar nu sunt sigură că voi rămâne aici.

— Nu poți să mă excluzi din propriul meu birou. Am cheia, să știi!

Înjur în gând. Bineînțeles că are cheia.

Va fi jenant dacă va trebui să mă scoată de aici cu forța și sunt destul de sigură că o va face. Nu am mai făcut o scenă în stațiune din ultimul meu an de liceu și nu am de gând să o fac acum. Faptul că sunt aici îmi dă uneori senzația că am regresat, dar nu mai sunt o adolescentă nesăbuită de 17 ani.

Respir adânc, mă ridic în picioare și îmi netezesc partea din față a rochiei cu palmele. Este prea strâmtă, dar blugii rupți pe care i-am purtat în ultima vreme nu sunt potriviți pentru sala de mese. Mai devreme, în timp ce mă schimbam, aproape că puteam să o aud pe mama: *Știu că ai prefera să porți pijamale toată ziua, dar noi trebuie să fim cele care dăm tonul, scumpa mea.*

Deschid ușa.

Buclele de un blond deschis ale lui Jamie sunt tăiate scurt și frumos aranjate, dar are aceeași față de copil pe care o avea când eram mici, pe vremea când el credea că deodorantul era opțional.

— Este vorba despre comanda de lenjerie? întrebă el.

— Categorie nu. Doar aveți un sistem!

Jamie clipește, nefiind sigur dacă îl tachinez. De trei ani, este managerul general al stațiunii, iar eu nu reușesc nicicum să mă obișnuiesc cu ideea. Îmbrăcat cu pantaloni călcați cu grijă și cravată la gât, arată de parcă s-ar juca de-a moda. În mintea mea, este tot un țănc în slip, cu bandană pe cap, care adoră bălăceala în lac.

Nici el nu mai știe ce să creadă despre mine — pe de o parte încearcă să mă mulțumească, fiindcă sunt noua lui șefă, iar pe de altă parte, încearcă să mă împiedice să

provoc haos. Ar trebui să existe o lege cosmică prin care să se interzică foștilor iubiți să lucreze împreună.

— Pe vremuri, erai amuzant, îi spun.

El îmi zâmbește. Și acolo, printre liniile adânci ale zâmbetului său și ochii albaștri ca cerul, îl văd pe Jamie cel care pe vremuri cânta întreaga melodie „Jagged Little Pill” a lui Alanis Morissette, fumat și purtând un caftan mov pe care îl furase din cabana doamnei Rose.

Faptul că Jamie iubea atenția la fel de mult cum îi plăcea să nu poarte chiloți era unul dintre lucrurile mele preferate la el – nimeni nu se uita la mine când era Jamie prin preajmă. Era un iubit de treabă, dar era și diversivnea perfectă.

— La fel și tu, spune el și apoi se strâmbă. Asta este rochia mamei tale?

Dau din cap și îi răspund:

— Nu mi se potrivește.

Am scos-o din dulapul ei mai devreme în cursul serii. Este o rochie de un galben canar – una dintre cele cel puțin 24 de rochii fără mâneci, viu colorate. Aceasta era uniforma ei de seară.

Preț de o clipă, se lasă tăcerea și este tot ce-mi trebuie ca să-mi pierd curajul.

— Ascultă, nu mă simt...

Dar Jamie mă întrerupe.

— Nu, nu, nu! Nu-mi vei face una ca asta, Fernie! Te-ai ferit de familia Hannover toată săptămâna, iar ei pleacă mâine.

Potrivit spuselor lui Jamie, soții Hannover vin în Stațiunea Brookbanks de șapte veri încoace, dau bacșișuri generoase, de parcă ar avea ceva de demonstrat, și ne trimit o mulțime de oaspeți. După felul în care l-am surprins încruntându-se în fața ecranului calculatorului, cred că stațiunea are nevoie de publicitate bună

— și este vorba despre o nevoie mai disperată decât lasă Jamie să se vadă. Contabilul nostru a mai lăsat astăzi un mesaj, cerându-mi să îl sun.

— Au terminat deja desertul, spune Jamie. Le-am spus că vei veni imediat. Vor să-ți transmită personal condoleanțele lor.

Îmi înfig unghiile în brațul drept de câteva ori înainte de să-mi reveni. N-ar trebui să fie atât de greu. În viața mea de zi cu zi, administrez o rețea de trei cafenele artisanale din zona de vest a orașului Toronto, numite Filtr. Coordonez deschiderea celei de-a patra și cea mai mare locație a noastră în această toamnă, prima care dispune și de un prăjitor de boabe de cafea. Să stau de vorbă cu clienții este a doua mea natură.

— Bine. Îmi cer scuze. Pot să fac asta.

Jamie răsuflă ușurat.

— Minunat.

Îmi aruncă o privire spășită și apoi adaugă:

— Ar fi extraordinar dacă te-ai opri la câteva mese să saluți dacă tot ești acolo. Știi tu, să duci tradiția mai departe.

Știu. Mama vizita restaurantul în fiecare seară, asigurându-se ba că unui oaspete îi place păstrăvul curcubeu, ba că un alt oaspete are parte de o primă noapte odihnitoare în stațiune. Era uluitor câte detalii își putea aminti despre oaspeți, iar ei o iubeau pentru asta. Ea spunea că a avea o afacere de familie nu înseamnă nimic dacă nu asociezi un chip cu numele Stațiunii Brookbanks, iar timp de trei decenii, acel chip a fost al ei — Margaret Brookbanks.

Jamie a insinuat, nu foarte subtil, că trebuie să vin în sala de mese pentru a saluta oaspeții, dar eu l-am ignorat, ridicând din umeri, pentru că știu că, odată ce voi face asta, va fi oficial: mama nu mai este printre noi,

iar eu o voi înlocui. M-am întors acasă, în stațiune – ultimul loc în care intenționam să ajung.

JAMIE ȘI CU MINE ne îndreptăm spre recepție. Încă nu este nimeni în spatele pupitrului. Jamie se oprește odată cu mine.

— Nu din nou, murmură el.

Recepționera care este de serviciu în seara aceasta a fost angajată acum câteva săptămâni și deja începe să dispară de la recepție. Mama ar fi concediat-o deja.

— Poate ar trebui să ne ocupăm noi de recepție până se întoarce. Doar în caz că vine cineva, îi spun eu lui Jamie.

El își ridică ochii spre tavan, gândindu-se. Apoi mă privește mijind ochii.

— Frumoasă încercare, dar soții Hannover sunt mai importanți.

Ne continuăm drumul spre ușile franțuzești care dau spre restaurant. Sunt larg deschise, iar clinchetul tacâmurilor și zumzetul vesel al conversației pătrunde până în hol, împreună cu mirosul de aluat proaspăt copt. Dincolo de antreu, sala de mese are un tavan înalt, cu grinzi de lemn și ferestre care dau spre lac, așezate într-un semicerc împozant. Este o renovare pe care mama mea a făcut-o după ce a preluat conducerea stațiunii de la bunicii mei. Sala de mese era scena ei. Nu îmi pot imagina sala aceasta fără ea, plimbându-se printre mese.

Respir adânc, dar fără zgomot și îmi dau șuvițele de păr blond-platinat după urechi. Parcă-i aud vocea: *Nu te ascunde sub părul tău, scumpo.*

Când suntem pe punctul de a trece prin ușile deschise, un cuplu iese braț la braț. Au în jur de 60 de ani și sunt îmbrăcați aproape în întregime în haine de in bej.

— Domnule și doamnă Hannover, spune Jamie, cu mâinile pe lângă corp. Tocmai veneam să vă căutăm. Dați-mi voie să v-o prezint pe Fern Brookbanks.

Soții Hannover îmi oferă cele mai amabile zâmbete ale lor, echivalentul facial al unei bătaii amicale pe umăr.

— Ne-a părut atât de rău să auzim despre dispariția mamei duminică, spune doamna Hannover.

Dispariția.

Este un cuvânt ciudat pentru a descrie ceea ce s-a întâmplat.

O noapte întunecoasă. O căprioară care a trecut prin parbriz. Oțel zdrobit de granit. Cuburi de gheață împrăștiate pe autostradă.

Am încercat să nu mă gândesc la ultimele clipe ale mamei. Am încercat să nu mă gândesc deloc la ea. Avalanșa zilnică de durere, șoc și furie poate face ca dimineața să-mi fie greu să mă ridic din pat. Acum, mă simt puțin amețită, dar încerc să nu las să se vadă asta. A trecut mai mult de o lună de la accident și, deși oamenii vor să-și arate compasiunea, există o limită până la care se poate tolera suferința.

— Este greu de imaginat acest loc fără Maggie, spune domnul Hannover. Întotdeauna avea acel zâmbet larg pe față. Ne plăcea să ne întâlnim cu ea. Am convins-o chiar să bea ceva cu noi vara trecută, nu-i așa?

Soția lui dă din cap cu entuziasm, de parcă nu i-aș putea crede când îmi spun asta.

— I-am spus că faptul că o văd cum aleargă de colo-colo îmi dă amețeli și, Doamne, cum a râs! continuă domnul Hannover.

Moartea mamei mele și viitorul stațiunii sunt două subiecte pe care nu sunt pregătită să le discut, acesta fiind celălalt motiv pentru care am evitat restaurantul. Clienții obișnuiți vor avea ceva de spus despre ambele.

Le mulțumesc soților Hannover și schimb subiectul, întrebându-i despre la vacanța lor – tenisul, vremea frumoasă, noul baraj făcut de castori. Discuția este frivolă. Am 32 de ani. Sunt prea în vârstă ca să am resentimente față de oaspeți sau să mă preocupe percepțiile lor. Pe ea sunt furioasă. Credeam că a acceptat faptul că viața mea este în Toronto. La ce se gândea când mi-a lăsat mie stațiunea? La ce se gândea când a murit?

— Ne pare nespus de rău pentru pierderea suferită, spune din nou doamna Hannover. Semenii atât de mult cu ea.

— Așa este, îi dau eu dreptate.

Am aceeași statură mică, același păr blond și aceiași ochi gri ca mama.

— Ei bine, sunt sigur că doriți să urcați în camera dumneavoastră pentru a vă bucura de ultima seară aici. Veți avea o priveliște grozavă a artificierilor de la balconul dumneavoastră, spune Jamie, salvându-mă.

Îi ofer un zâmbet recunoscător, iar el îmi face cu ochiul pe furiș.

Făceam o echipă bună încă de când eram copii și lucram împreună. La început, foloseam un cod când unul dintre noi trebuia salvat de un oaspete enervant sau insistent: „pepene verde”. Ca să scap de văduvul bătrân care nu se oprea din a-mi spune cât de mult îi aminteam de prima lui iubire, spuneam „pepene verde”. Când un oaspete pasionat de observarea păsărilor îi făcea lui Jamie o descriere detaliată a fiecărei specii pe care o văzuse în zonă, Jamie spunea „pepene verde”. Dar după o vară petrecută împreună în fiecare zi la baraca cu echipamente de lângă ponton, unde trăgeam canoale și caiacele afară din lac, am început să comunicăm tacit. Măream ușor ochii sau țuguia buzele, iar asta constituia un semn.

— Nu-i chiar atât de rău, nu-i așa? îmi spune Jamie după ce soții Hannover se îndreaptă spre zona lifturilor, dar eu nu-i răspund.

Jamie își întinde brațul spre intrarea în sala de mese. Mulți dintre oamenii de acolo sunt oaspeți ai stațiunii, dar sunt și mulți localnici. La ce noroc am eu, cu siguranță cineva cu care am fost colegă de liceu mă va observa imediat ce voi intra. Sângele îmi vâiește în timpane ca un camion cu marfă pe autostradă.

— Nu cred că pot face asta. O să mă întorc în casă. Sunt epuizată.

Nu este o minciună. Am început să am insomnii imediat după ce m-am întors. În fiecare zi, mă trezesc în dormitorul copilăriei mele, insuficient de odihnită și un pic dezorientată. Mă uit la încâlceala deasă de ramuri de copac de la fereastră, amintindu-mi unde mă aflu și de ce sunt aici. La început, îmi puneam o pernă pe cap și mă culcam la loc. Mă trezeam în jurul prânzului și coboram poticnindu-mă pe scări, iar apoi îmi petreceam restul zilei îndopându-mă cu carbohidrați și urmărind serialul *Soția perfectă*.

Dar apoi Jamie a început să mă caute pentru a-mi pune întrebări, iar Whitney trecea suficient de des pe la mine fără să anunțe ca să-mi vorbească despre cât de mult timp îmi petrec în pijamale – oferindu-mi genul acela de dragoste severă pe care numai o prietenă bună o poate oferi –, așa încât am început să mă îmbrac, să ies din casă, să vizitez cabana și să mă plimb până la pontonul familiei pentru a înota sau pentru a-mi bea cafeaua de dimineață, așa cum obișnuia să facă mama. Am ieșit chiar și cu un caiac de câteva ori. Îmi place să ies pe lac, căci asta îmi dă sentimentul că am o fărâmă de control, chiar dacă este vorba doar despre a cârmi o ambarcațiune mică.

Încă mai simt un amestec de durere, furie și panică atunci când deschid pleoapele, doar că acum trece în liniște în loc să răsunе puternic, ca o fanfară.

În ultimele două săptămâni, Jamie m-a pus la curent, cu răbdare, cu tot ce s-a schimbat în cei mulți ani de când nu am mai lucrat aici, dar ceea ce mi se pare mai ciudat sunt toate lucrurile care nu s-au schimbat: aluatul dospit, oaspeții și faptul că încă îmi spune „Fernie”.

Ne-am cunoscut cu mult înainte de a începe să ieșim împreună. Cabana Pringle este la câteva golfuri mai jos, pe malul lacului. Bunicii lui îi cunoșteau pe bunicii mei, iar părinții lui încă mai vin la restaurant pentru a mânca pește și cartofi prăjiți în fiecare vineri. Acum că s-au pensionat, își petrec cea mai mare parte a verii în Muskoka, și se întorc în Guelph în septembrie. Jamie are o locuință închiriată în oraș, dar a cumpărat terenul liber de lângă cel al familiei sale pentru a-și construi o casă unde să stea tot anul. Iubește lacul mai mult decât orice altceva.

— Este Ziua Națională a Canadei, spune Jamie. Ar însemna ceva pentru oaspeți și pentru personal să te vadă. Este începutul verii. Nu îți cer să te urci pe scenă și să ții un discurs înainte de a începe artificiiile...

Nu este nevoie să adauge „... așa cum făcea mama ta”, căci știu că la asta se gândește.

— Doar du-te și salută-i pe oameni! continuă el.

Înghit în sec, iar Jamie mă apucă de umeri și mă privește în ochi.

— Poți să faci asta. Ești atât de aproape. Ești deja îmbrăcată. Ai fost acolo de un milion de ori.

Face o pauză scurtă și apoi îmi spune șoptit:

— Am făcut-o acolo, îți amintești? În Căsuța numărul 3.

Las să-mi scape un oftat și îi spun:

— Normal că îți amintești care a fost căsuța.

— Aș putea să-ți desenez o hartă cu toate locurile pe care le-am profanat. Numai câte am făcut în baraca cu echipamente...

— Oprește-te!

Acum râd, dar este un râs ușor frenetic. Iată-mă aici cu fostul meu iubit, vorbind despre locurile în care am făcut sex în stațiunea mamei mele recent decedate. Universul mi-a jucat o festă.

— Fernie, nu e mare lucru. Doar atât vreau să spun.

Sunt pe punctul de a-i spune lui Jamie că se înșală, că este o foarte mare problemă, dar apoi văd cu coada ochiului ceva ce poate fi o ieșire din impas. Un bărbat foarte înalt împinge o valiză argintie pe roți spre recepție, iar în spatele pupitrului tot nu este nimeni.

Uriașul este cu spatele la noi, dar se vede că poartă un costum scump, făcut la comandă, probabil. Stofa neagră este croită cu precizie pe măsura corpului său, în maniera aceea impecabilă care necesită măsurători precise și mulți bani pe card. Mă îndoiesc că un costum de-a gata ar fi destul de lung pentru brațele acestui tip, iar manșetele sunt perfecte. La fel și părul său dat pe spate. Este brunet și lucios, și aranjat la fel de meticulos pe cât îi e de bine croit sacoul. Este prea bine îmbrăcat, ca să fiu sinceră. Aceasta este o stațiune frumoasă, una dintre cele mai frumoase din estul Districtului Muskoka, iar personalul este întotdeauna bine îmbrăcat, dar oaspeții au tendința de a se îmbrăca lejer, mai ales vara.

— Mă duc să-l ajut, îi spun lui Jamie. Am nevoie de exercițiu cu înregistrarea oaspeților nou-veniți. Vino să te asiguri că fac ce trebuie.

Jamie nu mă contrazice. Nu putem să-l lăsăm pe omul acela elegant să stea acolo.

În timp ce ocolim pupitrul de la recepție, îmi cer scuze că l-am făcut să aștepte.

— Bine ați venit în Stațiunea Brookbanks, spun, ridicând repede privirea.

Deși port tocuri, el tot este cu aproape 30 de centimetri mai înalt decât mine.

— Ați avut dificultăți în a ne găsi? îl întreb, apăsând o tastă pentru a reactiva computerul.

Tipul înalt încă nu a spus nimic. Ultima porțiune de drum este neasfaltată, neiluminată, are câteva curbe periculoase și este mărginită de tufișuri. Uneori, orășenilor li se pare obositor, mai ales când ajung după apusul soarelui. Îl etichetez pe tipul ăsta ca fiind din Toronto, deși ar putea fi din Montreal. Săptămâna viitoare începe o conferință medicală, iar unii dintre doctori sosesc mai devreme, făcând din weekendul prelungit o mini-vacanță.

— Nu.

Bărbatul își trece o mână peste cravată și nu mai spune nimic.

— Bine, îi spun eu și introduc codul de acces. Sunteți aici pentru conferința dermatologilor?

Intru în meniul principal și, pentru că nu îmi răspunde, îmi dreg glasul și încerc din nou.

— Aveți o rezervare la noi?

— Da, am.

Rostește cuvintele rar, ca și cum ar fi preocupat să nu facă vreo greșeală.

Habar nu am care este problema lui. Bărbații care poartă costume ca al lui par de obicei mult mai încrezători. Dar apoi îmi ridic privirea și văd un chip foarte frumos, foarte cizelat, dar cu un aspect foarte încordat. Este cam de vârsta mea și îmi este ciudat de familiar. Sunt sigură că am mai văzut acest chip înainte. Este ceva legat de nasul lui. Poate că este actor, deși celebritățile nu vin de obicei în costum și proaspăt bărbierite – sau cel puțin până acum nu o făceau.

— Numele dumneavoastră?

Auzind întrebarea mea, ridică din sprâncene ca și cum ar fi surprins că am pus-o. Apoi observ cât de negri îi sunt ochii – negri ca smoala – și simt un nod în stomac. Postura lui este impecabilă. Inima începe să îmi bată cu putere, iar sângele îmi pulsează până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Imediat, caut din priviri cicatricea. Și iat-o: sub buză, în partea stângă a bărbiei, abia perceptibilă dacă nu știi unde să o cauți. Nu-mi vine să cred că încă mai știi să o găsești. Dar știi.

Cunosc acest chip. Știi că irisurile lui de fapt nu sunt negre – în lumina soarelui, sunt de un brun închis precum cafeaua.

Știi și cum s-a ales cu cicatricea aceea, pentru că, deși am încercat să-l uit, știi exact cine este acest bărbat.

2

14 iunie, cu zece ani în urmă

AVEAM LA DISPOZIȚIE DOAR CINCI MINUTE ca să ajungem în stație, iar tramvaiul era blocat. Whitney și cu mine ne-am îmbrâncit prin masa compactă de călători din spatele vehiculului, mormăind niște scuze cu jumătate de gură înainte de a coborî împiedicându-ne pe trotuar și a o lua la fugă.

— Grăbește-te, Whit, am strigat peste umăr.

Să întârziem nu era o opțiune. Era un singur autobuz spre nord în ziua aceea și, deși niciuna dintre noi nu spusese asta, Whitney trebuia să se urce în el cu tot cu valiza ei supradimensionată. Petrecuserăm trei zile împreună în garsoniera mea minusculă, iar prietenia noastră ar fi putut să nu supraviețuiască unei a patra zile.

Soarele se ȳtea undeva jos la orizont, clipind printre clădiri și strălucind pe turnurile de sticlă, în timp ce noi alergam pe Strada Dundas, cu tenișii răsunând pe trotuarul plin de urme de gumă. Dacă te uitați în sus, strălucirea era orbitoare, dar la nivelul solului, centrul orașului Toronto era învăluit în umbra albastră-cenușie a dimineții. Contrastul era frumos. Felul în care lumina se reflecta în ferestre îmi amintea de casă și de apusul soarelui sclipind pe lac.

Aș fi vrut să mă opresc și să-i arăt asta lui Whitney. Dar nu aveam nicio secundă de pierdut și, chiar dacă am

fi avut, mă îndoiam că ar fi găsit ceva magic în linia strălucitoare a orizontului. Pe tot parcursul călătoriei, încercasem să o fac să vadă Toronto prin ochii mei, dar încă nu izbutisem.

Am ajuns la autogară cu un minut întârziere, dar lângă autobuzul parcat la Linia 9, era o coadă lungă de călători pe ale căror chipuri se puteau descifra diferite grade de iritare. Șoferul nu se vedea nicăieri.

— Slavă Domnului, am răsuflat.

Whitney s-a aplecat în față și și-a sprijinit mâinile pe genunchi. Din coada de cal, i se desprinseseră câteva șuvițe groase de păr castaniu și i se lipiseră de obraji roșii ca focul.

— Eu... urăsc... să alerg, a spus ea cu răsuflarea tăiată.

După ce și-a tras sufletul, am verificat dacă aveam informațiile de îmbarcare corecte și ne-am așezat la coadă. Stația era, în esență, un garaj supradimensionat — un fel de depou întunecat și umed din Toronto. În aerul din stație, se simțea miros de sendvișuri de la automatul cu mâncare, de vapori de motorină și de mizerie.

Am verificat ora pe telefon. Era deja trecut de 10:00. Era tura mea la cafenea și aveam să întârzii.

— Nu trebuie să aștepti cu mine, mi-a spus Whitney. Mă descurc singură de aici.

Whitney și cu mine eram cele mai bune prietene încă din școala primară. Avea o față rotundă, cu ochi de căprioară și un nas micuț ca o cireasă care, în majoritatea situațiilor, o făcea să pară înșelător de inocentă. Era drăguț că Whitney încerca să pară curajoasă, dar am văzut-o cum își strânge geanta de nălon la piept de parcă se temea să nu îi fie smulsă când nu este atentă.

Deși avea 22 de ani, Whitney nu mai fusese niciodată singură în Toronto, nici măcar preț de zece minute, și, deși știam că este în siguranță, nu aveam de

gând să o abandonez într-unul dintre cele mai sordide colțuri ale orașului.

— Este în regulă. Vreau să stau cu tine până pleci, i-am spus.

— Gândește-te, mi-a spus ea, ținându-mă de vârfuri. În curând nu va mai trebui să vin până aici ca să ne vedem.

Nu era un drum lung – două ore și jumătate pitorești –, dar mă rog.

Am afișat un zâmbet.

— Abia aștept.

— Știu că îți place aici, mi-a spus ea aruncând o privire peste umăr, dar uneori nu înțeleg.

Un răspuns sarcastic îmi stătea pe limbă.

Raritatea vizitelor lui Whitney în timpul anului universitar era un subiect dureros. Nu știam sigur dacă era din cauză că relația noastră nu-și mai găsisese o temelie solidă după cearta îngrozitoare pe care o avuseserăm în ultimul an de liceu cu privire la „comportamentul meu autodistructiv”, sau pur și simplu pentru că nu-i plăcea orașul. Dar cu fiecare călătorie, era clar că ar fi preferat să se afle în Huntsville. Nu respingea sugestiile mele, dar nici nu era prea entuziasmată. Nu-i stătea în fire. Whitney era genul de persoană care spunea „da” la aproape orice – pentru ea, orice posibilitate de distracție și aventură era o veste bună.

— Sincer, aș fi fericită să mâncăm pâine și să stăm împreună în casă în următoarele două zile, îmi spusese ea când sosise în săptămâna aceea.

Sincer, asta mă enerva. Anii mei petrecuți în Toronto erau pe sfârșite și rămăseseră atâtea lucruri pe care aș fi vrut să le fac. Whitney ar fi trebuit să fie partenera mea. În schimb, mă simțeam de parcă o târam cu forța de colo-colo.

— Ce nu înțelegi? am întrebat-o eu acum, gesticulând spre stație cu o grandoare simulată, în timp ce la linia de autocar alăturată, un bărbat scuipa pe jos.

Whitney a încremenit, apoi și-a coborât privirea spre telefon.

— Îmi scrie Jamie. Vrea să-ți dau un sărut din partea lui, mi-a zis ea, încrețindu-și nasul în timp ce îi citea mesajele. „Sărut-o pe Fernie de rămas-bun din partea mea. Ai voie cu limba. Încurajează-o. Trimite o fotografie. Emoji cu o față care face cu ochiul.”

Am clătinat din cap, strângând din buze.

Jamie era ca un metis adorabil între labrador și pudel – un mop de bucle aurii, vesel și veșnic dornic de atenție. Faptul că îi auzeam numele mă făcea să mă simt un pic mai ușurată.

— Iubitul meu a spus asta? Sunt șocată!

— Moare de nerăbdare să te întorci. De fapt, toți suntem nerăbdători.

Am înghițit în sec, apoi am zărit cu ușurare un bărbat într-o uniformă bleumarin caracteristică, care se îndrepta spre autocar.

— Nu te grăbi, i-a strigat unul dintre pasageri. Nu e ca și cum am fi în întârziere.

— Sunt atât de încântată că vom fi din nou în același loc, a continuat Whitney.

Am dat din cap, forțându-mă să-i răspund.

— Și eu.

De patru ani trăiam separat de cea mai bună prietenă și de iubitul meu. Ar fi trebuit să număr secunde până când aveam să ne reîntâlnim. Nu-l mai văzusem pe Jamie de la vizita surpriză pe care mi-o făcuse de Ziua Îndrăgostiților. În timpul iernii, lucra ca instructor de snowboarding în Banff, dar se întorsese în stațiune încă din weekendul prelungit din luna mai. Îmi încheiasem

ultimul an de facultate. Ar fi trebuit să fiu acolo cu el. Ar fi trebuit să-mi fac bagajele după ultimul examen din aprilie. În schimb, o convinsesem pe mama să mă lase să rămân până la sfârșitul lui iunie, ca să mai stau prin oraș până când avea loc festivitatea de absolvire, care acum, era la o săptămână distanță. Apelasem la solidaritatea ei ca proprietară a unei afaceri, spunându-i că șeful meu nu reușește să găsească un barman care să mă înlocuiască la cafenea.

Autocarul a început să huruie, iar șoferul s-a apucat să arunce bagajele în compartimentul inferior al acestuia. În timp ce pasagerii înaintau și coada se micșora, Whitney și cu mine ne-am strâns în brațe.

— Te iubesc, Baby, mi-a spus ea.

Crescusem într-o stațiune asemănătoare cu cea din *Dans murdar* și asta venea la pachet cu o poreclă pe măsură: „Baby”. O uram. Nici măcar nu avea sens, căci Baby era un oaspete.

M-am ridicat pe vârfuri și i-am tras gluga pe cap, trăgând de șnururi ca să i-o strâng în jurul feței.

— Și eu te iubesc, i-am spus.

Cel puțin asta nu era o minciună. *

După ce Whitney și-a găsit un loc, i-am trimis un sărut din vârful degetelor și mi-am scos căștile din geanta de pânză. Am apăsat „play” și am lăsat muzica trupei Talking Heads să acopere sunetul făcut de motorul autocarului și gândul la numărătoarea inversă care devenea tot mai prezent cu fiecare clipă care trecea.

Mai erau nouă zile până când trebuia să mă întorc acasă.

CĂȘTILE MELE ERAU ATÂT TERAPEUTUL MEU, cât și mantia care mă făcea invizibilă. Two Sugars era la doar câteva străzi de autogară – nu suficient de departe pentru ca muzica să apuce să alunge sentimentul de

vinovăție sau să mă facă să uit de stațiune și de responsabilitățile care mă așteptau acolo. Trecutul meu mă aștepta și acasă. Moara de zvonuri a liceului Huntsville era odinioară alimentată de bârfele despre Fern Brookbanks. Anii trecuseră, dar știam că oamenii încă se mai gândeau la mine ca la „fata aceea” – cea care a luat-o razna. Cu puțin noroc, cafeneaua avea să fie suficient de aglomerată încât mintea mea să treacă pe pilot automat până când reușeam să îmi beau cel de-al zecelea espresso.

Am luat-o spre est, strecurându-mă prin hoarda de turiști din Piața Yonge-Dundas. Îmi plăcea aspectul său lipsit de bun-gust – betonul, panourile de afișaj care licăreau și autocarele turistice cu etaj – și îmi plăcea și faptul că erau oameni pretutindeni și niciunul nu se uita la mine. În fiecare zi, o sută de mii de oameni traversau intersecția, iar în toată nebunia aceea, eu eram o persoană oarecare.

Le spuneam oamenilor că sunt din Huntsville, dar nu era tocmai corect. Stațiunea se afla departe de oraș, pe malurile stâncoase ale Lacului Smoke. Să vin la Toronto la facultate fusese ca și cum m-aș fi mutat pe lună. Mi-aș fi dorit să mă pot juca de-a exploratorul spațial pentru totdeauna.

Am dat muzica mai tare, rotindu-mi umerii înainte și înapoi, în timp ce razele soarelui îmi mângâiau gâtul. Se preconiza că temperaturile aveau să ajungă până la valori record. În iunie, Toronto arăta cel mai bine. Terasile și parcurile debordau de o veselie nestăvilită de început de vară. În iunie, o zi călduroasă era un dar. Până în august, avea să devină o corvoadă, iar orașul avea să duhnească a gunoi fiert.

Mă îmbrăcasem ca pentru o zi călduroasă, cu o pereche de pantaloni scurți de blugi sfâșiați și un maiou peste care îmi pusesem o bluză cu mânecă scurtă pe care o găsisem la Value Village. Era vapoasă și transparentă și avea un mic model floral cafeniu care mi se

părea elegant, în stilul anilor '90 – abia dacă se vedea pata galbenă de lângă tiv.

Un șir de cutii metalice pentru ziare stătea ca de gardă în fața cafenelei Two Sugars, iar înainte de a deschide ușa, am luat din mers un număr din *The Grid*, săptămânalul independent gratuit care îmi plăcea cel mai mult. Ușa era încuiată. Confuză, am tras din nou de mâner, apoi mi-am lipit nasul de geam. Cafeneaua era locul meu preferat din întreaga lume și acum era goală, cu excepția lui Luis. De îndată ce mi-a deschis ușa, am simțit miros de vopsea proaspătă.

— De ce am închis? l-am întrebat, scoțându-mi căștile și pășind înăuntru.

M-am oprit la vederea unui perete proaspăt zugrăvit cu alb și negru.

— Ce este asta?

— Ce este *asta*? m-a întrebat Luis, arătând cu degetul spre capul meu.

— O tunsoare.

— Asta nu e o tunsoare, a pufnit el. Ți-ai tăiat tot părul. Îmi place, a spus el, zâmbind.

Am tras de una dintre șuvițele scurte de la spate – abia dacă era suficient de lungă pentru a o ține între degete. Mă tunsesem după ultima tură la cafenea, înainte de sosirea lui Whitney. Având în vedere că părul îmi crescuse mult peste umeri, era o schimbare radicală.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut părerea, dar mulțumesc. Deci, ce se întâmplă aici?

— Nu știai de pictura murală?

Luis și-a încrucișat brațele peste pieptul impresionant. O mulțime de angajați veniseră și plecaseră de la Two Sugars, dar noi doi lucram împreună de trei ani.

— Nu.

— Ei bine, acum avem o pictură murală. Sau aproape că avem.

Am privit în jur. Artistul părea să fi dispărut.

— Și noi doi o facem pe dădaca? am încercat eu să ghicesc.

— Doar unul dintre noi o face. Eu sunt aici de câteva zile. E rândul tău, mi-a spus el, scoțând din buzunar un breloc mic de care erau prinse niște chei.

M-am holbat la Luis. Ideea de a petrece ore întregi singură cu un străin oarecare și de a fi nevoită să fac conversație cu el era aproape mai respingătoare decât ideea de a vorbi în public.

— Nu! am spus.

— Ba da, a răspuns Luis, parcă fredonând. Eu mă duc pe insulă. Mă întâlnesc cu niște prieteni la feribot peste o jumătate de oră.

— Bine, am mârâit eu și am luat cheia.

Mi-am aruncat lucrurile pe o masă și m-am apropiat de pictura murală.

— Deci, unde este Michelangelo al nostru? l-am întrebat.

— S-a dus să ia ceva de mâncare. Ar trebui să termine până la începutul după-amiezii, iar apoi poți pleca. Avem închis până mâine.

Puteam supraviețui câteva ore. Aveam un cui în geantă și aveam de gând să-l fumez pe alee după ce terminam. Voiam să mă plimb prin orașul meu de suflet și să mă întorc la locuința mea din cartierul Little Italy.

— Îți place? m-a întrebat Luis.

Am analizat pictura murală. Artistul făcuse o versiune „fun-house” a orizontului și a malului mării din Toronto. Totul era un pic distorsionat – Turnul Național Canadian era undeva mic, parcă strâns în ghearele unui raton. Toronto începuse să se promoveze intens în ultima

vreme, iar acest tip de mândrie orășenească la modă era pretutindeni: pe tricouri, pe postere, chiar și pe geanta mea, care era decorată cu o hartă a cartierului Little Italy, cu numele străzilor principale.

— Nu știu. Pare un pic cam... elementar!?

— Au, s-a auzit o voce gravă în spatele nostru.

M-am întors încet.

Era un tip cam de vârsta mea, îmbrăcat într-o salopetă largă de bumbac albastru, care ținea în mână o sacoșă de hârtie cu mâncare la pachet. Era extraordinar de înalt și stătea foarte drept. Părul negru și ciufulit îi era dat după urechi. Avea nasul un pic cam lung, dar îi stătea bine.

— Acesta este Michelangelo al nostru, mi-a spus Luis.

Tipul avea mandibula și pomeții colțuroși, aproape ascuțiți. Nu știam unde să mă uit. Era foarte mare, și totul la el era foarte... frumos.

— Michelangelo al vostru cel elementar, l-a corectat tipul.

Mi-am lăsat privirea în jos. Era prea drăguț ca să mă uit direct la el. Purta o pereche de cizme de lucru cafenii cu șireturi roz neon.

— De obicei mi se spune Will. Will Baxter, a continuat el și a întins mâna.

M-am uitat fix la mâna lui mare, apoi i-am întâlnit privirea. Avea ochii întunecați ca păcura.

— Iar tu ești... ? a întrebat Will după o clipă, lăsându-și brațul pe lângă corp.

L-am privit pe Luis, iritată. Știam că băieții care sunt atât de sexy sunt cei mai răi – înfumurați, egocentrici și plictisitori. În plus, era înalt. Sexy plus înalt însemna că era complet insuportabil. Aș fi pariat că singura problemă pe care o avea tipul ăsta era să reușească să-și

găsească pantaloni pe măsură. Luis a făcut un mic semn cu mâna, ca și cum ar fi vrut să spună: „E în regulă!”

— Fern.

Will a ridicat din sprâncene, așteptând mai mult.

— Brookbanks, am continuat eu.

Mi-am trecut degetele pe după ureche în încercarea de a-mi aranja părul, numai că nu era suficient păr pentru a-l rearanja.

— Îmi pare rău că munca mea ți se pare elementară, Fern Brookbanks, pentru că eu cred că ești blocată aici cu mine pentru tot restul zilei, mi-a spus Will cu o veselie exagerată.

I-am oferit un zâmbet crispat.

— Ei bine, copii, eu o să plec, a spus Luis. Will, în ciuda primei impresii, să știi că Fern nu mușcă.

— Hei! am spus eu.

— Ne vedem luni.

Luis m-a sărutat pe obraz, apoi mi-a șoptit la ureche:

— E un scump. Poartă-te frumos.

În timp ce încuiam ușa în urma lui Luis, îl simțeam pe Will privindu-mi chipul din lateral.

— Ce?

— Spune-mi de ce nu-ți place!

A scos o brișă din punga de hârtie și a desprins-o de hârtia cerată. Stomacul mi-a bolborosit. Îi făcusem lui Whitney niște clătite după rețeta mamei ca mic dejun special de rămas-bun, dar asta se întâmplase cu câteva ore în urmă. Will a rupt brișa în două și mi-a întins o bucată.

— Mulțumesc, am spus, băgând-o în gură.

Avea gust de lămâie și afine.

Ne-am întors cu fața spre perete. Totul, în afară de colțul din dreapta, părea terminat.

— Ratonul e-n regulă, am spus.

El nu mi-a răspuns, așa că m-am uitat la el. Analiza pictura cu atenție, de aproape. Genele lui de jos erau exagerat de curbate și la fel de negre ca lacul la miezul nopții. Erau lungi și delicate și îi sărutau pielea de sub ochi, iar contrastul cu echipamentul de lucru lăbărțat și stropit cu vopsea era ciudat de incitant. Am privit din nou pictura murală.

— Nu este chiar groaznică.

A izbucnit în râs pe neașteptate, ca o explozie de artificii. Era o încântare acustică.

— Spune-mi ce crezi cu adevărat.

— Doar că nu este ceea ce aș fi ales eu. Cafeneaua arată atât de diferit față de cum era acum șase luni.

Șeful meu decisese că spațiul trebuia „modernizat”. Scaunele uzate din lemn de cireș fuseseră înlocuite cu unele din plastic negru turnat, pereții turcoaz fuseseră vopsiți în alb și nu mai existau postere cu reproduceri după Renoir.

Am făcut greșeala să mă uit din nou la Will. Mă privea cu o oarecare fascinație și felul în care făcea asta îmi dădea un sentiment de neliniște.

— Nu prea ești adepta schimbărilor, nu-i așa?

— Îmi plăcea cum era înainte.

Am arătat spre un colț de lângă fereastră.

— Aveam un fotoliu vechi îmbrăcat în catifea portocalie acolo și toate cărțile acestea de bucate ale Nigellei Lawson.

Aproape nimeni nu se uita prin ele, dar Nigella era chestia noastră.

— Iar acolo, erau atârinate niște mărgele de lemn, am continuat, făcând un gest spre ușa care ducea spre bucătăria unde se făceau pregătirile.

Pe peretele pe care îl picta Will, fusese cândva un panou mare de plută, amplasat deasupra stației de lapte și zahăr. Acolo, oamenii prindeau cu piuneze bilețele și pliante pentru lecții de pian, corespondențe ratate, cercuri de tricotat – aproape orice. În anul precedent, unul dintre clienții noștri obișnuiți își ceruse iubitul în căsătorie fixând pe panoul de plută un semn pe care scria: „Te iubesc, Sean. Vrei să te căsătorești cu mine?” și în a cărui parte inferioară decupase niște benzi verticale pe care era scris același răspuns: „Da.”

— Înainte era un local intim. Acum este complet diferit, am spus. Este atât de... auster.

— Știu ce vrei să spui, a spus Will.

Și-a șters mâinile pe buzunarele de la piept, iar atunci, am observat că pe degetul mic purta un inel simplu de aur cu o emblemă.

— De fiecare dată când mă întorc la Toronto, descopăr că s-a mai schimbat puțin. Uneori destul de mult, chiar.

— Nu locuiești aici?

— Locuiesc în Vancouver, a spus el. Dar am crescut aici. Și da, evoluează mereu. Totuși, nu mă deranjează. Ori de câte ori vin acasă, am ocazia să redescopăr orașul, a spus el, îndepărtându-și o şuviță de păr de pe față.

— Cât de romantic, am spus eu, impasibilă.

Dar cuvintele lui mi-au pătruns până în sânge, ca o doză de espresso.

3

În prezent

ÎL PRIVESC FIX PE WILL peste pupitrul recepției, cu degetele șovăind deasupra tastaturii și cu gâtul uscat. Mă fixează cu privirea. Încă nu mi-a spus cum îl cheamă, iar Jamie își mută privirea de la unul la altul, mișcându-și capul ca un cățeluș care încearcă să aleagă între două jucării de ronțăit.

Will și cu mine aveam 22 de ani ultima dată când ne-am văzut, iar el nu arată deloc așa cum îmi imaginam că va arăta. Mă întreb dacă și el gândește la fel despre mine, pentru că sunt convinsă că știe cine sunt. Sunt sigură că știe că această stațiune Brookbanks este stațiunea *mea* Brookbanks.

— Am nevoie doar de numele dumneavoastră ca să pot căuta rezervarea, spune Jamie.

Mă dă la o parte în timp ce eu și Will ne uităm unul la celălalt. Will mijește ușor ochii. Nu este sigur că l-am recunoscut.

Dar bineînțeles că l-am recunoscut, chiar dacă acest Will Baxter este foarte diferit de cel pe care l-am cunoscut cândva. Este același bărbat înalt, cu trupul numai linii lungi și muchii ascuțite, deși costumul mă derutează. Și părul este la fel: pieptănat spre spate și fixat bine cu un produs pentru păr. Încă este zvelt, dar acum are o anumită robustețe. Poate este din cauza

costumului, a părului și a corpului, plus cei zece ani care s-au scurs de când l-am văzut ultima oară.

Oricât de surprinzătoare ar fi, hainele făcute la comandă și tunsoarea de 200 de dolari i se potrivesc. Este foarte cochet.

— Will Baxter, spune el, cu ochii ațintiți asupra mea în timp ce își pune cardul de credit și cartea de identitate pe tejghea.

Am petrecut doar o zi cu Will și mi-a schimbat viața. Cândva credeam că ar putea fi sufletul meu pereche. Credeam că noi doi vom fi aici împreună în circumstanțe foarte diferite. Odinioară, credeam o mulțime de lucruri despre Will.

Și mi-am irosit mult prea mult timp din viața mea de adult întrebându-mă ce s-a întâmplat cu el. Poate că am reușit să mă abțin să rămân cu gura căscată, dar nu-mi pot controla respirația. Rochia asta blestemată a mamei mele este atât de strâmtă, încât îmi pot vedea pieptul cum se ridică și coboară. Will observă și el. Preț de o secundă, își coboară privirea, dar când o ridică din nou, inspiră sacadat.

— Domnule Baxter, văd că anul acesta aveți rezervare la una dintre căsuțe, spune Jamie.

Abia îl aud.

Probabil că nici Will nu îl aude, pentru că nu răspunde. În schimb, își pleacă capul.

— Fern.

Vocea lui Will este gravă, iar numele meu îi iese gros, de parcă ar fi fost prins în smoală.

Nu sunt sigură care ar fi reacția corectă în momentul ăsta, sau care este cea mai sigură reacție pe care aș putea să o am. Să mă prefac că nu-mi amintesc de el mi-ar oferi cea mai mare protecție, dar nu sunt o actriță prea bună. Niciodată nu am fost sigură dacă este nerezonabil faptul că îmi amintesc atât de clar cele

24 de ore petrecute cu Will sau dacă ar fi absurd dacă nu mi-aș aminti. Aproape că îmi zgârii cu unghiile pielea de pe antebraț, iar Will se uită la mine în timp ce fac asta. Îmi așez mâinile pe pupitrul recepției, enervată că are acest efect asupra mea.

— Ești aici.

O spune de parcă nu ar fi rostit cele mai ironice două cuvinte din limba engleză.

Dacă sunt aici? Dacă eu sunt aici? Aș vrea să țip înapoi la el. Aș vrea să-l întreb unde naiba a fost până acum. A fost ideea lui să ne întâlnim în stațiune, iar eu am venit, în timp ce el a întârziat nouă ani.

Deschid gura să vorbesc, dar apoi o închid la loc. O deschid din nou, dar nu iese nimic.

— Ești bine? îmi șoptește Jamie la ureche, iar eu clatin din cap.

„Pepene roșu”, mimez din gură, sperând că își amintește.

— Domnule Baxter, spune Jamie, frecându-și mâinile. Mă tem că doamna Brookbanks trebuie să plece în seara aceasta. Dar aș fi încântat să vă ajut să vă instalați.

Dau din cap spre umărul lui Will și ocolesc pupitrul de la recepție fără să-l privesc în ochi.

— Văd că stați în Căsuța 20, spune Jamie.

La naiba! La naiba! La naiba! îmi spun în mintea mea.

Mă îndrept spre intrarea principală, ținându-mi capul plecat. Chiar înainte de a mă strecura afară, îl aud pe Will strigându-mă pe nume și atunci, o iau la fugă.

SĂ FUGI DE WILL BAXTER este extenuant. Știu, pentru că am petrecut nouă ani făcând asta. Asta trebuia să mă ajute să mă distanțez de el, ca printr-un fel de ceață

magică și o pădure fermecată, spre un tărâm al uitării. Am fugit de sentimentul pe care mi-l dădea degetul lui încolăcit cu al meu, am fugit de durere. Sentimentul mă ardea tare și mă durea, ca o lance care străpunge sternul. Cu timpul, s-a estompat și a rămas o durere surdă. Dar în seara aceasta, nu există scăpare.

Cobor în fugă treptele de piatră din fața cabanei. Când pășesc pe alee, tocurile mele înalte se afundă în pietriș și mă împiedic. Îmi mut greutatea pe vârful picioarelor, dar nu pot să mă deplasez decât câțiva centimetri deodată. Mi-am lăsat pantofii Birkenstock în birou. Înjurând, mă descalt și strâng din dinți când simt înțepăturile pietricelelor. Am trăit prea mult timp la oraș. Odinioară, Whitney și cu mine umblam prin stațiune în picioarele goale toată vara.

Apuc să mai fac trei pași, dar aud zgomotul unor pași grăbiți pe scări în spatele meu.

— Fern, așteaptă!

Dar eu nu aștept. Îmi accelerez ritmul, mă împiedic și plonjez înainte. Umilința mă doare mai tare decât înțepăturile din palme și genunchi.

— Ești bine? întreabă Will, aplecându-se deasupra mea.

Deplâng ziua în care s-a născut. Îi deplâng pe oamenii care s-au ținut în brațe timp de nouă luni înainte de asta. Deplâng multe în timp ce stau întinsă acolo. Îmi sprijin fruntea pe pământ și îmi înfig degetele în pietriș. Poate aş putea găsi o cale de scăpare săpând.

— Am să te ajut să te ridici, bine?

Înainte de a putea spune nu, că nu este în regulă, că nimic din toate astea nu este în regulă, Will mă apucă de brațe și mă ridică în picioare.

Eu trag de timp, îndepărtând bucățele de pământ și pietricelele lipite de mine, iar Will se ghemuiește să-mi inspecteze rănilile. Capul lui este la câțiva centimetri de

al meu – atât de aproape, încât îi pot simți parfumul, mirosul de fum și de piele și o aromă dulceagă, ca de caramel ars. Îmi concentrez atenția asupra picioarelor mele.

– Arată rău, spune el, și apoi își trece degetul pe lângă o pată sângerie care începe deja să se umfle.

Sunt prea uimită ca să fac altceva decât să privesc.

– Este în regulă, mă răstesc eu.

Când reușesc să mă uit la el, văd că mă privește printre genele negre și dese.

– Ești chiar tu, spune el.

Nu pare surprins să mă vadă.

Mă îndrept de spate, iar Will face la fel, deșirându-se cât este de înalt.

Mă holbez la cravata lui. Odată mi-a spus că nu va purta niciodată una. Mă întreb ce alte părți ale planului nu a respectat.

– Ești bine? Vrei să te așezi?

Îmi face semn spre o bancă de lemn care dă spre lac, deși este prea întuneric pentru a distinge malul îndepărtat. În aer, plutește un iz de iarbă proaspăt tunsă, de petunii și de brad, peluzele și grădinile îngrijite din jurul cabanei contopindu-se cu tufișurile din apropiere. Privirea îmi alunecă spre pontoane, unde câțiva pompieri locali fac pregătiri pentru spectacolul de artificii din această seară, și înghit în sec.

Clatin din cap, iar mintea îmi rătăcește. Sunt o mie de lucruri pe care voiam să i le spun lui Will, dar acum nu reușesc să aleg nici măcar unul dintre ele.

Will își freacă gâtul.

– Ți amintești de mine, nu-i așa?

Rostește cuvintele cu atenție, ca și cum ar merge în vârful picioarelor pe o coardă elastică și ar face șapte pași precauți.

Dacă îmi amintesc de el? Întrebarea este atât de ridicolă, încât aproape că este amuzantă. Mama a fost cea care mi-a salvat viața, dar Will a fost cel care m-a ajutat să îmi dau seama cum să mi-o construiesc singură.

Will îmi ridică pantofii de pe jos și face un pas mai aproape ca să mi-i dea, cu o expresie prudentă pe chip. Gestul mă cutremură. Sunt oaspeți peste tot: unii stau întinși pe pături pe gazon, iar alții stau întinși pe șezlonguri pe plajă, așteptând să înceapă spectacolul de artificii, dar nu-mi pasă.

Lumina lămpii îi mângâie suprafețele proeminente ale pomeților, iar în minte îmi vine imaginea lui din acea noapte, cu lumina lumânării pâlپându-i pe chip.

— Normal că îmi amintesc de tine... și aș vrea să știu doar ce cauți aici... îi spun eu.

El clipește surprins de tonul meu. Stă cu mâna întinsă, ținându-mi pantofii.

— În stațiunea mea! adaug eu, înșfăcând pantofii. Ai înțeles data greșit?

— Nu. Eu...

— Nu încerca să-mi spui că este o coincidență.

Mă privește confuz.

— Nu știi? Sunt aici ca să te ajut! spune el, coborând vocea.

— Despre ce vorbești?

— Mama ta nu ți-a spus? M-a angajat pe post de consultant în afaceri.

Îmi trag gâtul înapoi cu o mișcare bruscă.

— Mama? De unde o cunoști pe mama? șuier, apoi închid ochii.

Preț de o clipă, am uitat că nu mai este.

— Am cunoscut-o aici vara trecută, spune Will. M-am gândit că poate ți-a spus. M-am gândit că poate

de aceea ești aici. Mi-a cerut ajutorul pentru planificarea strategică și niște idei pentru...

Îmi flutur mâna în care țin pantofii ca să-l opresc. Sunt copleșită. Nu mă pot concentra asupra probabilității ca mama mea să fi angajat un consultant, sau asupra întorsăturii și mai ciudate de situație ca acea persoană să fie tocmai Will. Will, care acum este aici. Will, care a venit aici vara trecută. Will, care o cunoștea pe mama mea. Will, care credea că știu că vine. Will, care, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu m-a contactat niciodată. Toate astea sunt prea mult.

Respir adânc pentru a putea aborda aspectul cel mai important.

— Will, spun eu, iar numele lui îmi lasă un gust ciudat pe limbă. Mama a murit!

— Poftim? Nu. Tocmai am vorbit cu ea... nu a trecut chiar atât de mult timp, murmură el, mai mult pentru el însuși decât pentru mine.

— A avut un accident de mașină... în luna mai.

Îi enumăr faptele ca și cum aş dezlipi un plasture: la obiect și acordând cât mai puțină atenție semnificației lor. Îi explic cum s-a stricat mașina de gheață a restaurantului în timpul servirii cinei și cum barmanii încercau să se descurce cu un automat de pe unul dintre etajele destinate oaspeților. Când cineva s-a plâns de zgomotul constant, mama a decis să meargă ea însăși în oraș pentru a aduce înapoi un portbagaj plin de gheață. Era întuneric și mă îndoiesc că a apucat să vadă căprioara înainte ca aceasta să treacă prin parbrizul ei.

Mă enervează în mod irațional faptul că întotdeauna insista să îndeplinească sarcini pe care le-ar fi putut atribui cu ușurință altcuiva. În cele din urmă, dăruirea ei a ucis-o.

Will își trece o palmă peste față. E mai palid.

— Ești bine? Bineînțeles că nu ești bine, spune el, răspunzându-și la propria întrebare. Chiar nu ai știut că voi veni. Ești aici pentru că ți-ai pierdut mama!

Îmi întind mâinile, cu palmele în sus – este un gest de nedumerire, nu de spectacol.

— Locul acesta este al meu acum. Mi l-a lăsat mie.

Will mă privește fix, iar eu mă uit în altă parte. Săptămânile în care m-am trezit în miez de noapte și m-am răsucit ore întregi mă prind din urmă, iar epuizarea acumulată în adâncul oaselor mele iese la suprafață.

— Fern, spune el încet, cu blândețe. Îmi pare atât de rău.

Își răsucește inelul de la degetul mic. Uitasem de obiceiul acesta.

Scuzele se izbesc de pieptul meu ca tăișul ascuțit al unui topor. Nu pentru asta vreau să îi pară rău. Simt că îmi tremură buza de jos.

Întinde mâna spre brațul meu, dar eu mi-l trag înapoi.

— Nu face asta.

— Fernie? mă strigă Jamie din vârful scării. Ești în regulă?

— Sunt bine, spun, dându-mă la o parte pentru a face loc unui grup care se îndreaptă spre cabană.

Jamie îi salută pe oaspeți și comentează despre cât de gustoase sunt plăcintele cu crab înainte de a coborî treptele, două câte două, pentru a ni se alătura. Nu este la fel de înalt ca Will, dar Jamie s-a simțit întotdeauna extrem de bine în corpul său. Îl controlează de parcă ar fi un gigant.

— V-ați uitat cheia, domnule Baxter, spune el, cu ochii mijiți, înmânându-i-o lui Will. Și valiza, dar o să pun să vă fie adusă la căsuță.

Will se înalță și mai mult în timp ce ia cheia.

— Mulțumesc.

— Deci, vă cunoașteți? Întreabă Jamie, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Nu, spun eu în același timp în care Will răspunde „Da”.

Jamie își coboară privirea spre picioarele mele.

— Este o trusă de prim ajutor în birou. Lasă-mă să curăț asta.

— Nu-ți face griji, spun eu. Serios, Jamie, sunt bine.

Văd momentul precis în care Will înregistrează numele. Clipește de două ori, iar șocul i se așterne pe chip ca un val care năvălește spre țarm.

Jamie se ghemuiește în fața mea, pentru a-mi examina rana. Îmi pironesc ochii în ochii lui Will. Un reflex. Dar el se uită la Jamie, cu mâinile încleștate pe lângă corp.

— Ești sigură că ești bine, Fernie? mă întreabă Jamie, apoi se uită în sus la mine. Nu-mi place cum arată asta!

Stau între Jamie Pringle și Will Baxter, cu picioarele goale și genunchii juliți, la mai puțin de două luni de la moartea mamei mele.

— Îhî, îi spun.

— Nu te cred. Vii cu mine, spune Jamie, ridicându-se din nou în picioare. Nu scapi de mine, Fernie, îmi spune la ureche, dar sunt sigur că Will îl poate auzi.

N-ar trebui să mă simt vinovată, dar mă simt. Urăsc faptul că mă simt așa.

Will își drege glasul.

— Vă las pe voi doi să vă ocupați de asta, atunci, spune el. Îmi pare rău, Fern!

Îmi aruncă o privire lungă. Mă gândesc că ar putea spune ceva mai mult, dar apoi se întoarce și pornește pe alee.

Primul artificiu explodează deasupra capetelor noastre cu o bubuitură și un şuierat, luminând vârfurile copacilor. Dar eu nu mă uit în sus. Mă holbez la Will, care se îndepărtează de mine așa cum a făcut-o și în urmă cu zece ani.

„Tu și cu mine peste un an, Fern Brookbanks. Să nu mă dezamăgești.” Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus.

4

14 iunie, cu zece ani în urmă

BĂIEȚII ERAU ÎNTOTDEAUNA ATÂT DE NEGLIJENȚI. Se sprijineau de uși și se tolăneau pe mesele de la cantină. Jamie mă folosea adesea ca punct de sprijin, lăsându-se cu cotul pe umărul meu. În schimb, Will se ținea drept.

Acum, contura aripa unui avion care se înălța deasupra liniei cerului, în timp ce eu mă prefăceam că citesc *The Grid*. Aveam caietul de notițe pe masă, deschis la lista de lucruri pe care voiam să le fac, să le văd, să le mănânc și să le beau înainte de a pleca acasă, în ceva mai mult de o săptămână. Între cursuri, teme și ture la cafenea, nu reușisem să profit la maximum de viața în cel mai mare oraș din Canada. Speram să găsesc în numărul din această săptămână câteva idei ieftine pe care să le adaug la lista mea de lucruri de făcut, dar mă holbam la linia lungă a spatelui lui Will și la strânsoarea fermă a mâinii lui în jurul pensulei. Cel mai mult mă frapa faptul că stătea atât de drept. În mort cert, nu lăsa impresia unui om delăsător.

— Simt că mă judeci, a spus Will. Ba chiar aud asta... extrem de tare.

A privit peste umăr, cu părul alunecându-i în ochi și colțurile buzelor orientate în sus.

— Vrei să punem niște muzică ca să înăbușim zgomotul? m-a întrebat.

Deci era și amuzant, nu doar sexy. L-am străfulgerat cu privirea, dar zâmbetul lui Will nu a făcut decât să se lărgească și mai mult. Nu mai văzusem niciodată unul atât de frumos ca al lui.

— Întotdeauna îți arăți așa dinții? l-am întrebat.

— Dar tu întotdeauna ești atât de prietenoasă?

— Cam da.

A chicotit, iar eu am simțit sunetul acela în stomac – era cald și dulce.

— Atunci, nu mă voi supăra. Pui muzică? a întrebat și a dat din cap spre iPod-ul meu de pe masă.

— Sigur.

Îmi găsisese punctul slab în timp record. Mi-am frecat degetele de pantalonii scurți pentru a șterge cerneala luată de pe ziar și mi-am răsfoit albumele de pe iPod cu unghiile albastre ciobite, încercând să ghicesc ce i-ar plăcea.

— Am trupa aceea nouă, Vampire Weekend. I-ai ascultat?

— Asta ascultai când ai intrat? Te-am văzut mai devreme pe stradă.

Mi-am dres glasul, surprinsă.

— Oh, nu. Era una dintre listele de melodii ale lui Peter.

— Iubitul tău?

Am pufnit pe nas.

— Peter este cel mai bun prieten al mamei mele. Listele de melodii sunt un fel de chestie a noastră.

Era puțin spus. De fapt, Peter și cu mine comunicam prin muzică. Mama spunea că acesta este limbajul nostru secret. Potrivit spuselor ei, Peter nu permitea prea multor oameni să intre în viața lui... asta aveam noi doi în comun. După cum povestea ea (și îi plăcea să povestească), mama își făcuse cu greu loc în viața lui, cu mult înainte să mă nasc eu.

„Peter nu știa ce să facă cu toată vorbăria mea și nu știa cum să mă roage să tac, așa că, după o iarnă în care a locuit în casa noastră, a rămas cu mine pe cap pentru totdeauna. Prin detenție – așa l-am forțat să îmi fie prieten”, îmi spusese mama.

Mă bucuram că o făcuse. Fără Peter, am fi fost doar eu și mama. El îmi cumpărase primul set de căști și toate celelalte perechi care au urmat. Ne trimiteam unul altuia compilații pe CD prin poștă, iar eu le puneam pe iPod-ul meu.

— Ce ai pe iPod? a întrebat Will, apropiindu-se mai mult.

Avea o insignă micuță prinsă la guler, pe care era scris cuvântul „suprarealist”. Am întors ecranul spre el și s-a aplecat, cu pensula suspendată în aer, să citească titlurile melodiilor.

— „Stop Your Crying”, „I’m Only Happy When It Rains”, „Road to Nowhere”...

S-a uitat în jos la mine, cu ochii scânteietori și mi-a zis:

— Cred că încearcă să-ți spună ceva!

Eram impresionată că Will își dădea seama de asta.

— Lui Peter îi place să aleagă câte o temă. Mi-a spus că păream irascibilă ultima dată când am vorbit și mi-a trimis asta.

— De ce erai irascibilă?

Am ridicat din umeri.

— Chestii strict secrete?

— Nu e treaba *ta*.

Will m-a cercetat o secundă, cu un zâmbet nesigur.

— Hai să o ascultăm.

M-am ascuns în spatele tejghelei și mi-am conectat iPod-ul la sistemul de difuzoare. Vocea Fionei Apple a

inundat cafeneaua. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Will privind-mă. Mi s-a strâns stomacul.

— Îmi place cântecul ăsta, a spus el. Se numește „Every Single Night”, nu-i așa?

— Îhm.

Deci era amuzant și sexy și avea și gusturi bune în materie de muzică. În fine. Will s-a întors la pictura lui murală, iar eu m-am întors la ziarul meu.

— Ce este în carnețelul acela? a întrebat el după câteva minute. Ești scriitoare?

Mi-am încrucișat brațele la piept, dar nu am răspuns.

— Sunt poezii? Însemnări de jurnal? Chestii ultra-secrete despre dominarea lumii?

— Ești un pic cam băgăreț, știi asta?

A izbucnit într-un hohot de râs puternic.

— *Un pic!*

A aruncat o privire peste umăr, iar eu am încercat să strâmb din nas, dar zâmbeam mai larg decât o făcusem în ultimele câteva luni de zile. Nu erau prea mulți oameni care să mă fi făcut să zâmbesc în acea lună iunie.

Când Will a terminat de pictat avionul, am sărit de pe scaunul meu, anunțând că am nevoie de o cafea.

— Vrei și tu una?

— Da, te rog. Ar fi grozav.

— Ce dorești?

— Un latte. Cu doză dublă de cafea dacă se poate.

— Nicio problemă.

Speram să vrea ceva cu spumă. Am turnat lapte fierbinte peste cafeaua lui Will, înclinând ceașca și mișcând ulciorul într-o direcție pe suprafață, apoi trăgându-l înapoi în cealaltă direcție. În difuzoare se auzea trupa Spiritualized. Dacă ar fi fost plină cafeneaua, ar fi fost o zi perfectă. Eram în zona mea din spatele barului —

nimeni nu mă băga în seamă acolo; era aproape la fel de bine ca atunci când mă plimbam prin oraș.

— În principiu, am terminat, a spus Will, ștergându-și mâinile. Voi lăsa să se usuce puțin și apoi voi aplica un strat de lac. Nu îmi va lua mult timp să îl aplic.

Am așezat ceștile pe o masă.

— Aceasta este a ta. O bei cu zahăr?

— Trei pliculețe, a zâmbit Will. Îmi place dulcele. Este o problemă.

Salopeta lui Will era atât de largă, încât nu era evident ce avea pe sub ea, dar eram sigură că arăta bine.

S-a așezat în timp ce eu adunam șervetul care acoperea stația de lapte și zahăr.

— Ai spus trei de parcă ai fi vrut patru, i-am spus, aruncând pe masă un pliculeț suplimentar de zahăr și un băț de amestecat, în timp ce mă așezam.

Will și-a ridicat privirea de la băutura sa cu o expresie ciudată pe față. Aveam un cod anume pentru decorarea ceștilor cu latte. Le desenam inimioare celor mai mulți dintre clienții mei. Inimi mari, inimi mici așezate deasupra unor inimi mari, inimi concentrice... Inimile îi făceau să se simtă speciali. Dar clienții mei favoriți nu primeau inimi.

— O ferigă din partea lui Fern¹, a spus Will, cu glas scăzut.

Făceam ferigi atunci când cineva tresălta de bucurie, sau dacă părea trist, sau când lăuda muzica atunci când eu mă ocupam de sistemul audio. În ziua în care Josh îl ceruse pe Sean în căsătorie cu ajutorul afișului său, îi decorasem băutura cu două frunzulițe de ferigă, cu tulpinile unite în centru. Făceam ferigi pentru clienții mei preferați. Nu mi-am dat seama că făcusem

1 Fern înseamnă „ferigă” în limba engleză (n. tr.).

una pentru Will până când nu am terminat de turnat laptele. Am împins zahărul mai aproape de Will.

— Ți se răcește cafeaua!

A clipit, apoi a luat toate cele patru pliculețe.

— MĂ ÎNTORC ACASĂ IMEDIAT după festivitatea de absolvire, i-am spus lui Will după ce a luat prima înghițitură.

Mi-am trecut degetele peste coperta de piele neagră și moale a carnetelului meu. Era cadou de la mama. Mi-l dăduse înainte de a pleca la școală. Avea pagini reutilizabile și se închidea cu o capsă. „Un jurnal de adult pentru fiica mea adultă. Sunt atât de mândră de felul în care ai schimbat lucrurile, scumpo.” îmi spusese ea.

— Am o grămadă de lucruri pe care vreau să le fac înainte de a pleca, așa că le-am notat. Nimic prea incitant.

— Asta depinde de ce ai pe listă, a spus Will.

Am văzut cum i se lărgeste zâmbetul făcând să i se întindă o cicatrice mică de sub buză.

— Sunt cam amestecate lucrurile, am spus eu. O grămadă de chestii de pe listă sunt de mâncare. Există un restaurant în Districtul Financiar care face tablete de ciocolată în valoare de 20 de dolari. Sună stupid, și sunt fără îndoială prea falită ca să arunc 20 de dolari pe dulciuri, dar, de exemplu, ce gust are un baton de ciocolată de 20 de dolari?

— Habar n-am!

Am deschis carnetul, parcurgând lista.

— Sunt câteva cartiere: Distillery District, The Junction. Nu am fost în High Park. Îți vine să crezi asta? Locuiesc aici de patru ani.

Am făcut o pauză, apoi l-am întrebat:

— În ce parte a orașului ai crescut?

Will s-a strâmbat pe jumătate.

— În apropiere de High Park.

— Fugi de-aici!

Și-a ridicat mâinile, râzând.

— Este minunat, mai ales atunci când înfloresc cireșii primăvara. Chiar ar trebui să mergi acolo.

Mi-am aruncat pixul spre el.

— Am ratat sezonul copacilor înfloriți.

— Întotdeauna am crezut că Toronto este o destinație plictisitoare dacă nu ai un localnic care să îți arate împrejurimile. Toate chestiile interesante sunt oarecum ascunse vederii, a spus Will, învârtind un pliculeț gol de zahăr între degete.

— Tu de unde ești?

— Muskoka – chiar lângă Huntsville.

Muskoka este un district lacustru mare, la nord de oraș, într-o zonă cu cabane de lux.

— Trebuie să fie superb acolo.

M-am uitat fix la lichidul cafeniu lăptos din ceașca mea.

— Este.

— Dar... ?

Am ridicat privirea spre el.

— Nu există niciun dar, l-am mințit eu.

Will mi-a cercetat chipul, apoi a coborât privirea spre degetele mele, cu care îmi scărpinam încheietura mâinii stângi.

— Deci, dulciuri la suprapreț, parcuri urbane... ce altceva mai ai pe listă?

Am enumerat câteva dintre cele mai mari atracții.

— Turnul Național Canadian? a întrebat Will. Nu e puțin cam... elementar?

A zâmbit și mi-a aruncat o privire jucăușă.

— Oh, înțeleg, am spus eu. Ești un snob.

Eram pe punctul de a-l întreba pe Will ce crede el că merită văzut, dar m-am oprit. De obicei nu mă împrieteneam atât de repede cu oamenii, dar cu Will îmi plăcea să vorbesc. Îmi plăcea foarte mult zâmbetul lui. Ba chiar îmi plăcea un pic prea mult pentru o fată care avea un iubit. Mi-am împins scaunul în spate, am adunat ceștile și ustensilele și le-am dus la chiuvetă.

Jamie fusese o prezență obișnuită a verilor mele de când mă știam. Dar în vara în care împlinisem 18 ani, lucrurile se schimbaseră. Poveștile despre isprăvile mele din adolescență se răspândiseră pe buze, șoptite prin stațiune, iar eu ajunsesem să mă tem să lucrez la recepție și să servesc la mesele din restaurant, unde prea mulți oameni știau cine eram și ce se întâmplase. Mama fusese de acord să mă repartizeze la baraca cu echipamente în sezonul acela. Așa că eu și Jamie rămăseserăm la pontoane, să cărăm ambarcațiunile și să le dăm oaspeților veste de salvare și vâsle.

Jamie era cu trei ani mai mare decât mine și era un fustangiu neobosit. Nu era un crai priceput, dar era perseverent. Cu bronzul și cu buclele lui încâlcite, avea un aer de surfer murdar pe care nu-l detestam și un mod de a vorbi lent care îl făcea să pară fie înțelept, fie prost, în funcție de situație. Spre deosebire de ceilalți angajați de la Brookbanks, Jamie nu mă trata diferit din cauza numelui meu de familie sau a vreunei prostii pe care o făcusem.

Când îl sărutasem la un foc de tabără făcut de angajați în weekendul prelungit din august, fusesem la fel de surprinsă ca și el. Asta se întâmplase cu patru ani în urmă, iar de atunci eram împreună.

— Vrei să mă ajuți să dau cu lac? a întrebat Will în timp ce ne spălam cânilor. Dacă o facem împreună, putem pleca mai repede de aici.

Și-a răsucit inelul de pe degetul mic.

— Vrei să fac eu treaba în locul tău?

Nu eram sigură că a lucra alături de Will era o idee bună.

A trecut în spatele tejghelei și a luat un prosop de vase, apoi a început să ștergă una dintre cești.

— Nu în locul meu, ci împreună cu mine, a spus Will, ceea ce m-a făcut să vibrez pe dinăuntru.

WILL MI-A ARĂTAT CUM SE APLICĂ lacul transparent cu ajutorul unei pensule late, începând din partea superioară a peretelui și coborând către podea.

— Este destul de greu să greșești, m-a asigurat el.

— De ce locuiești în Vancouver? l-am întrebat în timp ce acopeream pictura murală cu luciu.

— M-am mutat acolo la studii. Tocmai am absolvit Emily Carr.

— Este o universitate de arte, nu?

— Da, și de design.

Am arătat cu pensula spre insigna prinsă de guler.

— Suprarealist – acesta este stilul tău de pictură?

S-a tras de guler ca și cum ar fi uitat că era acolo.

— Nu. Cred că este un fel de glumă pe care o facem între noi, din moment ce munca mea este destul de monotonă. Iubita mea mi-a dat-o.

Cuvântul „iubită” a avut efectul unui pumnal înfipt între coaste. Am tresărit. Nu m-am putut abține.

— Cum adică monotonă? am întrebat, încercând să scap de strânsoarea puternică a invidiei.

Nu aveam de ce să fiu geloasă. Eu îl aveam pe Jamie.

— Sunt ilustrator. Creez benzi desenate, în principal. Încerc să fac și portrete, dar...

— „Încerc!” Sunt destul de sigură că „încerc” și „un pic” sunt cuvinte înrudite.

Will a râs.

— În mod cert, au sensuri apropiate.

— Bine, deci „încerci să faci portrete”, am spus eu cu cel mai puternic accent englezesc.

— Drăguț, a spus Will. Am avut o bandă desenată într-un buletin informativ din campus semestrul trecut. Visul meu este să o transform într-un roman grafic.

— Ai propria ta bandă desenată?

A ridicat un umăr ca și cum nu ar fi fost mare lucru.

— Fred a fost directorul artistic al buletinului. Astfel am avut ocazia să o public.

— Fred?

— Iubita mea.

Bineînțeles că prietena lui era directorul artistic al unui buletin informativ al școlii de artă și că avea un nume minunat ca „Fred”, care nu denumea o plantă.

Ne-am terminat de lăcuit secțiunile și ne-am mutat mai încolo, de-a lungul peretelui.

— Ai spus că listele de melodii sunt chestia voastră – a ta și a acestui prieten al mamei tale, a comentat Will după un timp.

— Peter. Da, ascultăm muzică împreună de când eram mică.

Mama se enerva ori de câte ori ne dădeam în spectacol în fața ei. „Dacă mai aud cuvintele «distorsiune» sau «tonalitate» încă o dată în seara asta, voi doi vă puteți găsi pe altcineva cu care să jucați cărți.” Dar îmi dădeam seama că nu vorbea serios.

— Asta e altceva. Vreau să spun, e mișto! a adăugat el. Nu-i cunosc bine pe prietenii părinților mei. Tu și mama ta trebuie să fiți foarte apropiate.

— Eu și mama mea suntem...

Am ascultat fâșâitul făcut de pensulele lui Will în timp ce aplicam lac pe perete, încercând să îmi dau seama ce eram eu și mama. Relația noastră fusese încordată pe parcursul adolescenței mele – mă deranja că lucra prea mult și că trebuia să-mi pregătesc singură cina prea des. Apoi îi citisem jurnalul și devenisem o adevărată bilă de demolare umană. Dar îmi petrecusem ultimii patru ani la universitate arătându-i că sunt responsabilă și obținând o diplomă în afaceri, la fel ca ea. Vorbeam în fiecare duminică. Ne uitam împreună la *Soția perfectă*, cu telefoanele pe difuzor, în timp ce eu împătureau rufe și ea își făcea unghiile. Alicia Florrick era eroina noastră.

— N-aș spune că suntem extrem de apropiate, dar încercăm să ajungem acolo, am continuat eu.

Will nu se oprișe să se uite în direcția mea și m-am întrebat dacă știa că asta făcea să-mi fie mai ușor să vorbesc.

— Peter a ajutat-o să mă crească. El spune că a supravegheat educația mea muzicală. Mama spune că a fost mai degrabă o îndoctrinare.

Peter era patiserul șef al stațiunii. Când eram copil, eram degustătorul său obișnuit. Ținea un scaun alb de plastic în bucătărie, astfel încât puteam sta lângă el, înfigându-mi furculița în diverse tarte și plăcinte, cu muzica dată la maximum. De câte ori venea mama, îl cicălea să dea muzica mai încet. „Sau mai bine, Peter, oprește porcăria aia!”, spunea ea. Mama ura muzica noastră.

— Și tu îi faci liste de melodii?

— Facem liste când eu, când el. Singura noastră regulă este că trebuie să existe o temă.

— Faci una acum?

Am apăsat pensula de perete cu o forță nejustificată.

— Da. Este o listă numită „Finaluri”.

Will a tăcut o clipă, apoi a spus:

— Unii oameni s-ar putea gândi la acest moment din viața lor ca la un început.

— Da, unii ar putea gândi astfel, am spus eu.

— Dar nu și tu.

Am clipit privind pictura murală, apoi m-am uitat la Will. El s-a întors spre mine.

— Ceea ce vreau să știu, am spus, deviind de la subiect, este cum ai ajuns tocmai aici, dintre toate locurile.

— Oh, este vorba doar despre nepotism. Mama este prietenă cu proprietarul. Când i-am spus că vin aici în vizită, mi-a sugerat să fac o lucrare.

M-am imaginat având o pasiune, un părinte care să o susțină și libertatea de a o duce la bun sfârșit.

— Uimitor! Este evident că ea chiar crede în tine.

M-a privit, iar ceva în felul în care a făcut-o – modul în care ochii lui s-au fixat asupra ochilor mei timp de trei secunde lungi – m-a lăsat fără aer. Era prima dată când îi vedeam chipul lipsit de orice urmă de veselie. Părea mai în vârstă. Poate chiar un pic obosit. Nevoia de a spune o glumă, de a vedea un zâmbet înflorind pe fața lui, era ciudat de puternică.

— Spune că dorința mea de a desena în interiorul unor cutii și de a picta pe pereți îmi pune în evidență rigiditatea interioară și că sufăr de un perfecționism distrugător care nu-și are locul în inima unui artist.

Am rămas cu gura căscată.

— Mama ta a spus asta? Adică, ți-a spus asta în față?

— De mai multe ori.

Mama și cu mine trecuserăm prin multe, dar nu mi-o puteam imagina spunând ceva atât de crud.

— Mama este artistă, a spus Will, ca și cum asta ar fi fost o explicație. Este sculptoriță.

M-am încruntat.

— Toți artiștii sunt răutăcioși?

— Doar unii dintre ei, a spus el cu glas scăzut, apoi și-a dres glasul. Dar mie *îmi place* să lucrez într-un spațiu limitat! Mă incită.

Am simțit că mă încing imediat, cu palmele arzându-mi de parcă aș fi scos cartofi copti din cuptor cu mâinile goale.

— Dar tu? a întrebat el. Pe tine ce te incită?

— Pe mine?

M-am întors spre perete, dar Will s-a aplecat și mi-a vorbit la ureche, făcându-mi părul de pe brațe să se ridice.

— Relaxează-te, Fern Brookbanks.

Nu aveam nicio șansă să mă relaxez.

— Îmi plac cafeaua, muzica, plimbările, am spus și m-am întors să-l privesc. Lucrurile elementare.

— De bază, m-a corectat el. Care a fost specializarea ta?

— Managementul afacerilor!?

Păream nesigură. Mă simțeam nesigură, chiar dacă aproape că venise ziua să îmi pun roba și toca.

M-a măsurat din priviri.

— Nu aș fi zis asta.

Am vrut să-l întreb la ce se aștepta, dar terminaserăm de lăcuit peretele.

— Ei bine, asta e! a anunțat el. O să curăț și o să pun totul deoparte, apoi putem pleca.

A întins mâna după pensula din mâna mea.

— Ai nevoie de ajutor? m-am oferit eu.

— Nu, e în regulă. Deja te-am pus să dai cu lac.

Am dat din cap, dezamăgită. Mi-am împachetat lucrurile și mi-am deconectat iPod-ul. În cafenea s-a

lăsat liniștea. Nu se mai auzea decât Will, care-și spăla pensulele în partea din spate a cafenelei.

În timp ce așteptam, m-am îndreptat spre pictura murală și am început să o studiez mai atent. Am privit-o în ansamblu, apoi m-am oprit asupra avionului. Mi s-a tăiat respirația și m-am apropiat să văd mai bine. Will lăcuise această secțiune, așa că o ratasem. Făcuse o frunză mică de ferigă pe cârma avionului.

— Mi-ai făcut cadou o ferigă pe cafea, așa că eu ți-am făcut cadou una pe un avion.

M-am întors când i-am auzit vocea. Își ștergea mâinile pe un prosop.

— Mi-ai pictat o ferigă pe perete.

— O porțiune foarte mică de perete. Ți place?

Era cea mai reușită ferigă pe care o văzusem vreodată. Aș fi vrut să o scot cu dalta de acolo și să o iau acasă.

— Da, am murmurat.

Îmi plăcea la nebunie.

— Deci, am o idee, a spus Will, aruncându-și prosopul peste umăr. M-am gândit că aș putea să-ți arăt câteva dintre locurile mele preferate, dacă ești liberă. Nimic elementar, promit!

Pentru o clipă, am rămas fără cuvinte.

Văzând că nu îi răspund, a continuat:

— Mâine mă întorc la Vancouver. Am o comandă de pictură murală începând de luni – într-o altă cafenea. Mi-ar plăcea să-mi petrec după-amiaza plimbându-mă prin oraș.

Cu câteva ore în urmă, tot ce-mi doream era să fumez un cui, să mă îndrept spre casă și să zac în patul meu ca o plantă, fără să fac nimic, dar ideea de a vedea Toronto-ul lui Will era incitantă. Să petrec mai mult timp cu Will era interesant, iar asta era o problemă. Jamie era

singurul tip cu care ar fi trebuit să-mi doresc să petrec timp.

— Ei? Ce părere ai? a întrebat Will.

Îmi simțeam bătăile inimii zvâcnind peste tot – în buze, în gât – era un zgomot puternic de avertizare care îmi răsuna în tot corpul. M-am uitat peste umăr la avion, apoi din nou la Will. Se juca cu inelul de pe deget.

— Mi-ar face plăcere, i-am spus.

Mai mult decât orice, nu voiam să mai irosesc nici măcar o clipă din timpul pe care îl mai aveam la dispoziție în oraș.

5

În prezent

MĂ TREZESC ÎN TOIUL NOPTII. Este 02.02. Se întâmplă întotdeauna imediat după ora 02.00 – insomnia mea sosește cu precizie elvețiană. Uneori, pentru a adormi, deschid fereastra și ascult briza printre ramurile copacilor și valurile lacului lovindu-se de stâncă. Alteori, deschid o aplicație de meditație. De cele mai multe ori, zac aici, în dormitorul copilăriei mele, încercând să îmi dau seama ce naiba am de gând să fac cu viața mea.

În noaptea aceasta, mă întorc pe o parte, apoi pe spate, apoi pe burtă, dar nu reușesc să îmi găsesc o poziție comodă. Nu când mintea mea se învâрте în jurul faptului că Will Baxter este aici și că mama îl cunoștea. Mama l-a angajat pe Will.

Știu că stațiunea nu este atât de ocupată pe cât ar trebui să fie, dar ideea ca mama mea să cedeze și numai un gram de putere unui consultant nu mi se pare deloc verosimilă..., în afara cazului în care lucrurile sunt mult mai grave decât bănuiam eu. De ce i-a cerut mama ajutorul lui Will în loc să-l ceară pe al meu? Posibilitatea ca ea să nu mă fi crezut capabilă mă deranjează.

În cele din urmă, îi trimit un mesaj lui Whitney.

Ești trează?

Din păcate, da. E totul în regulă?

Este unul dintre avantajele faptului că cea mai bună prietenă a mea are un copil de cinci luni. Owen este cel mai dulce băiețel, dar este o teroare când vine vorba de somn.

Ți-l amintești pe Will Baxter?

Whitney nu l-a întâlnit niciodată și, la început, nu i-am spus prea multe. Ea și Jamie erau apropiați și mă temeam că nu va fi de acord. Dar nu puteam să nu vorbesc despre Will.

Acel Will Baxter de acum un milion de ani? Cel de care erai obsedată?

Ha, ha, ha! i-am răspuns eu.

Ce-i cu el?

A venit aici azi.

În câteva secunde, telefonul meu începe să vibreze.

— Spune-mi totul, zice Whitney în șoaptă, entuziasmată când îi răspund, iar eu nu mă pot abține să nu râd.

Mă simt deja mai puțin stresată.

O pun pe Whitney la curent cu puținul pe care îl știu.

— Cum arată?

— Înalt. Brunet, spun eu.

— Și chipeș?

Capacitatea ei de a părea atât de veselă în timp ce vorbește în șoaptă este o adevărată artă.

— Extrem de chipeș, bombăn eu. Și stă în Căsuța 20.

Sunt două rânduri de căsuțe pe malul lacului. Bunicii mei ne-au construit casa. Este o casă mică, din lemn, cu un acoperiș în două ape, aflată la capătul aleii dinspre nord. Este ascunsă în pădure și se află chiar vizavi de Căsuța 20.

— Este din ce în ce mai bine, țișă Whitney. Oaspetele misterios!

Scot un geamăt.

„Oaspetele misterios” era un joc de spionaj pe care îl inventaserăm în vara dintre clasele a VI-a și a VII-a. În esență, acesta presupunea să urmărim în mod discret unul dintre oaspeții stațiunii, adunând cât mai multe informații despre el. Ne notam descoperirile într-un caiet cu spirală, pe a cărui copertă erau mâzgălite cu cariocă neagră cuvintele „top secret”. Pentru că se aflau atât de aproape de casă, norocoșii locatari ai căsuței cu numărul 20 erau adesea subiecții noștri involuntari. Dacă Whitney apărea într-o dimineață la ușa mea îmbrăcată într-un impermeabil și ținând în mână un binoclu, eu nu eram surprinsă.

— Oricum, îi spun eu, ar trebui să mă întorc la muncă la Filtr săptămâna viitoare, dar...

— Nu poți pleca încă. Nu ar trebui să pleci deloc.

Whitney nu este subtilă în ceea ce privește dorința mea de a mă muta definitiv de acasă. A plecat la facultate pentru a-și lua diploma în igienă dentară și, imediat după aceea, s-a întors în Huntsville.

— În plus, sunt sigură că vor supraviețui fără tine încă puțin timp. Fără supărare, îmi spune ea.

În mod normal, aș protesta – am mai avut versiuni ale acestei conversații – dar în seara aceasta știu că are dreptate. M-am mai întors o singură dată în gasoniera

mea din Toronto, doar pentru a mă asigura că nu îmi cresc cine știe ce „experimente științifice” prin frigider și pentru a o ruga pe vecina mea să-mi ridice corespondența. Mi-e dor de lucrurile mele, dar trebuie să rămân prin preajmă cel puțin până când voi afla ce se întâmplă în stațiune. Îl voi suna pe contabil mâine la prima oră, iar după aceea va trebui să vorbesc cu Will.

— Am vorbit cu Philippe ieri, îi spun lui Whitney. Mi-a spus să-mi iau liber atât cât am nevoie.

Philippe a fost iubitul meu – asta până când l-am găsit călărind-o pe creatoarea de pălării de la magazinul de lângă prima noastră cafenea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmpla ceva când a început să poarte pălării. Mi-am învățat lecția: să ieși cu șeful tău este întotdeauna o idee proastă.

Ne-am despărțit acum doi ani și de atunci am luat o pauză de la bărbați. Lăsând asta la o parte, am adăugat din nou sexul în ecuație după cinci luni foarte lungi, dar sunt relații care nu mă interesează. Pentru ce să irosc atâta timp și energie și să fac compromisuri? Pentru niște șosete bărbătești murdare care să zacă prin locuința mea, urmate de dezamăgirea că lucrurile nu au funcționat. Nu, mulțumesc.

— I-aș fi spus să ia un biscuit și să și-l bage în fund, spune Whitney.

— Noi nu servim biscuiți.

— Atunci vreo buletă din aceea energizantă vegană scârboasă cu cânepă pe care le serviți voi la cafenea. Ar fi trebuit să lași slujba aia cu mult timp în urmă.

Nu mai intru în discuția asta cu ea. Lăsându-l la o parte pe Philippe, îmi place ceea ce fac. Am început să lucrez la Filtr când exista o singură cafenea. Acum suntem un mic imperiu al espresso-urilor din vestul orașului, iar eu am contribuit la asta. Am un birou la etajul al doilea al primei noastre cafenele și, când este aglomerată,

cobor și ajut cu servirea la teighea. Zgomotul aparatului de măcinat, presarea cafelei în port-filtru, șuieratul aparatului cu aburi – toate astea mă liniștesc. Măcinare. Presare. Șuierat. De la capăt. Există o satisfacție unică în a privi cum se micșorează coada. O sarcină îndeplinită, o dezordine controlată. Este perfect, cu excepția faptului că împart biroul cu Philippe. Și că este imperiul lui, nu al meu.

Îmi doresc de mult timp să am propria cafenea. Fantezia este cam așa: renovez micul magazin din cartierul meu – cel pe care proprietarii nu-l vor vinde niciodată. Dar asta este fantezia mea, iar în ea, ei acceptă să îl vândă. Este o clădire din cărămidă roșie, cu ferestre mari, la colțul unei străzi rezidențiale cu multă vegetație. Vopsesc pereții în cea mai intensă nuanță de albastru și amenajez spațiul cu mobilă tapițată luată din piețele de antichități. Scaunul de catifea portocalie merge în colțul de lângă fereastră. Atârn un panou de afișaj comunitar și găsesc o bibliotecă veche superbă. O umplu cu cărți de bucate. În loc de cărțile Nigellei Lawson, le colecționez pe cele cu rețete de produse de patiserie, tarte și plăcinte – *The Violet Bakery Cookbook*, *Book of Great Cookies* a Maidei Heatter, dar și *New World Sourdough* și *The Complete Canadian Living Baking Book*. Ele reprezintă un salut discret pentru Peter. Raftul cu cărțile Agathei Christie reprezintă un salut către mama. Îmi petrec săptămâni întregi selectând muzica pentru ziua deschiderii – numai cântece care denotă triumf și bucurie. Primul pe care îl pun este „Feeling Good” al Ninei Simone. Cafeneaua mea este confortabilă și caldă și nu are nimic din aerul rece scandinav al cafenelelor Filtr. I-am dat numele meu. Eu îi spun „La Fern”.

Mai aveam de economisit cel puțin încă un an până să pot acoperi costurile de pornire și să caut un spațiu de închiriat, dar acum totul s-a schimbat. Dacă aș vinde stațiunea, aș putea să cumpăr un spațiu comercial

complet echipat și amenajat. Aș putea transforma cafeneaua La Fern în realitate, doar că nu ar fi în locația fantastică la care visez. Dar nu-mi vine ușor să accept să renunț la Brookbanks pentru a-mi finanța visul. Stațiunea aparține familiei de mai bine de 50 de ani. A fost munca de o viață a mamei mele. Este casa mea.

Owen începe să plângă și Whitney înjură.

— Credeam că a adormit. Trebuie să închid, Baby. Eu mormăi.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Mi-a scăpat. Te sun mâine.

Realizând cât de unilaterală a fost conversația noastră, o întreb:

— Dar tu? Ești bine?

— Da!? Adică, atât de bine pe cât poți fi când ești o vacă de lapte certificată care funcționează cu puțin somn sau deloc.

— Îmi pare rău. Am înțeles partea cu lipsa somnului, dar nu și chestia cu laptele. Ești o eroină.

— Știi ce e ciudat? Mi-e dor de Cam. Îl văd chiar mai mult decât atunci când lucram, dar tot ce facem este pentru copil, înțelegi?

— Ce-ar fi să stau eu cu copilul într-o seară? Eu am grijă de Owen și voi doi puteți ieși în oraș.

— Poate, spune ea. L-am lăsat pe Owen cu mama într-o după-amiază și nu a mers bine.

— Gândește-te totuși la asta. Pot sta cu el oricând.

— Asta înseamnă că rămâi?

— Bună încercare. Noapte bună, Whit!

— Noapte bună, Baby!

Închide înaintea să o pot dojeni.

Mă dau cu greu jos din pat și mă târăsc până în bucătărie să iau un pahar cu apă. În timp ce mă întind

spre întrerupător, observ o licărire galbenă printre copaci – în Căsuța 20 este aprinsă o lumină.

Mă furișez până la fereastră. Perdelele căsuței lui Will nu sunt trase și pot vedea clar în sufragerie, dar numai cât să întrevăd șemineul și măsuța de cafea. Mă aplec peste chiuvetă ca să mă uit mai bine și râd de mine însămi – acesta era unul dintre locurile din care eu și Whitney spionam oaspeții. Am regresat.

O siluetă apare pe neașteptate și mă ia atât de tare prin surprindere, încât scot un țipăt.

Will ridică mâna, dar eu nu-i întorc gestul. Știe că aceasta este casa mea, îmi dau seama de asta. Știe că sunt eu la fereastră. Stăm acolo, uitându-ne unul la altul.

Respir rapid, superficial. Încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să merg până acolo și să îi cer niște răspunsuri, dar nu-l mai văd la fereastră și lumina din căsuță se stinge.

Mă întorc în pat, cu inima bătând cu putere de parcă aș fi alergat pe scări.

A trecut mult timp de când întrebarea despre ce s-a întâmplat cu Will Baxter nu m-a mai ținut trează noaptea.

De ce nu a venit la întâlnirea cu mine de acum nouă ani, așa cum plănuiserăm? De ce m-a lăsat să aștept și să îmi pun întrebări?

Întorc perna și îmi apăs obrazul pe partea rece. Un nou set de întrebări îmi roiesc în minte.

De ce, după atâta timp, a venit aici vara trecută? Cum de a ajuns să vorbească cu mama? Spera să mă vadă? Acest ultim gând mă face să stau trează până în zori, când pițigoii încep să ciripească în fața ferestrei mele.

TREBUIE SĂ FI ADORMIT LA LOC spre dimineață. Visez că mă plimb pe autostradă cu mașina mamei mele. Este noapte și nu văd cerbul decât atunci când sare în fața mea. Este un cerb cu coadă albă, uriaș și grațios. Nu am timp să-l evit, dar nu pătesc nimic. Mă dau jos de pe scaunul șoferului pentru a vedea dacă animalul este rănit, dar nu văd niciun cerb care zace însângerat pe șosea, ci îl văd pe Will.

Mă trezesc cu o tresărire. Acum este lumină afară, iar pițigoilor care cântau în zori li s-au alăturat și cintezoii, sfrânciocii și o cioară croncănitoare.

Intru la duș, dar până să termin să îmi spăl părul, să mă rad pe picioare și să fac duș, sunt încă năucită. Nu am mai visat niciodată accidentul până acum. Cele mai multe dintre visele mele despre mama sunt aceleași reminiscențe deformate. De exemplu, visez că intru în bucătărie și o văd purtând un șorț – cel cu mere roșii. Amestecă aluat pentru clătite, ceea ce înseamnă că trebuie să fie duminică. Duminica este ziua liberă a mamei și uneori stăm în pijamale până la prânz. Mama mă lasă să termin de amestecat aluatul în timp ce ea topește untul în tigaia de fontă. Încearcă să facă o clătită în formă de ferigă, dar arată ca o clătită obișnuită. Îmi spune să pun masa, așa că așez tacâmurile și o sticlă de sirop de arțar, apoi iau loc așteptând să termine. Dar mama nu se oprește. Face clătită după clătită, iar eu nu ajung niciodată la acea parte a visului în care ea se așază și mâncăm împreună.

Îmi pun un halat și mă târăsc până la parter. Mama nu este în bucătărie, purtând șorțul cu mere roșii.

Înainte de a face cafeaua, îl sun pe Reggie, contabilul dintotdeauna al stațiunii. A început să lase mesaje la aproximativ o săptămână după înmormântare – îndemnuri blânde și informația că este disponibil și că ar trebui să ne întâlnim cât mai curând. Răspunde la al doilea apel și este de acord să ne întâlnim, chiar dacă este duminică.

Introduc o capsulă verde în aparatul de cafea. Este un aparat din acela cu capsulă, la fel ca cele din sălile de așteptare. Mă uit cum iese lichidul cafeniu, prea fierbinte și prea slab, gândindu-mă la faptul că este tipic pentru mama să nu-și ia un aparat de cafea decent. Nici nu s-a deranjat să redecoreze casa. A tratat locul acesta cu mai puțin interes decât ar fi tratat o platformă de aterizare. Arată cam la fel cum arăta atunci când locuiau bunicii mei aici cu noi. Doar terasa închisă a avut parte de o oarecare cosmetizare. Totuși, nu-mi petrec niciun moment acolo. Încă nu sunt împăcată cu amintirile pe care mi le trezește.

În ciuda dezinteresului ei pentru decorarea casei, amprenta mamei este pretutindeni – mici indicii ale persoanei care a fost ea dincolo de slujba ei. Sunt fotografii alb-negru înrămate din călătoria pe care a făcut-o în Europa chiar înainte să mă nasc eu. Rafturile cu cărți sunt pline cu romane de Louise Penny, romane polițiste de buzunar și clasici britanici din secolul al XIX-lea.

Sunt pe punctul de a lua prima înghițitură din cafeaua aceea slabă când aud o bătaie în ușă. Îmi dau seama cine este după ritmul bătăilor. Peter bate la ușă la fel de când îl știu.

Pășesc pe terasă, fără să mă îngrijorez că sunt încă în halat. Îl cunosc pe Peter de o viață. Bunicii mei l-au angajat imediat după ce a terminat școala de gastronomie – l-au lăsat să stea în casă din primul an în care a lucrat aici. Dormitorul meu a fost al lui. Mama era încă în liceu pe atunci.

Nimic nu sugerează că Peter este patiser, cu excepția, poate, a blândeții care a apărut cu timpul. În rest, totul – degetele groase, barba grizonantă, atracția sa pentru carouri și aversiunea față de manifestările evidente ale emoțiilor – ar sugera că este un chereștegiu ieșit la pensie, nu un creator de panseluțe zaharoase și un maestru al pâinii cu maia.

— Jamie te-a adus în sala de mese aseară!? întreabă el în semn de salut.

Vocea lui este blândă, genul de voce care te face să te apleci și să asculți, dar în acest moment atenția mea este fixată asupra celor trei cutii de pantofi pe care le ține în mână: una portocalie, una roșie și una neagră. Nu le-am mai văzut de ani de zile, dar știu exact ce se află înăuntru. Îmi ridic privirea spre Peter, ezitantă.

— De unde le ai? Credeam că le-a aruncat, spun eu.

Este ceva pentru care m-am simțit mereu vinovată. Incendiul a fost vina mea, nu a ei.

— Mi le-a dat să le păstrez, spune el. M-am gândit că ar fi vrut să le primești tu.

— Nu sunt sigură de asta.

Peter pune cutiile pe canapeaua din ratan.

— Locul lor este la tine. Și s-ar putea să vrei să le citești din nou într-o zi. Ești mai mare acum – mai mare decât era Maggie când le-a scris.

Aș putea să îl contrazic, dar am învățat cu mult timp în urmă că Peter are întotdeauna dreptate.

— Le-ai citit? îl întreb.

— Nu. M-am gândit că sunt personale și că ar putea conține lucruri pe care nu vreau să le știu.

Încuviințez din cap. În trecut, îmi doream să nu le fi citit niciodată.

— M-am gândit să o fac, continuă el. M-am gândit că ar fi ca și cum aș auzi-o din nou.

— Și de ce nu ai făcut-o?

— Pentru că Maggie m-ar fi ucis. Nu ar fi vrut ca eu să știu ce-i trecea prin minte atunci.

— Dar erați cei mai buni prieteni, spun eu, deși știu că secretele sunt un ingredient-cheie în prietenii bune.

— Uneori.

Oare ce vrea să spună când zice că el și mama erau cei mai buni prieteni *uneori*? Este pe punctul de a spune altceva, dar apoi clatină din cap.

— Ar trebui să plec, spune el.

Peste umărul lui, văd o mașină de golf care se oprește la căsuța de lângă cea a lui Will. Stațiunea are o mică flotă de mașini de golf care livrează bagajele și este folosită pentru servirea la cameră. Cu mulți ani în urmă, mama a pus să fie acoperite cu niște copertine noi cu dungi verzi și albe, foarte vesele. Aceasta are o ruptură în copertină. Este un lucru pe care l-am observat săptămâna trecută. Toate copertinele mașinilor de golf ar fi trebuit să fie înlocuite cu câteva sezoane în urmă. Văd o tânără îmbrăcată cu un tricou polo cu sigla Brookbanks, de un verde vânător, și pantaloni kaki, care ia o tavă argintie cu capac în formă de dom din partea din spate a mașinii.

— Ți-a spus mama ceva despre un consultant? îl întreb pe Peter înainte de a pleca.

— Da, a menționat că a adus pe cineva cu ceva timp în urmă. Uitasem complet de asta.

Memoria lui Peter este de obicei infailibilă, dar el nu pare în apele lui zilele acestea. Este atât de tăcut, încât nu sunt sigură că altcineva ar observa, dar este ușor dezorientat. De câte ori l-am vizitat în bucătărie, nu se auzea muzică, ci doar o liniște stranie. Simțul lui sarcastic al umorului... pare să fi dispărut odată cu mama.

— Maggie mi-a spus că este supracalificat, spune Peter. Cred că era destul de mulțumită de înțelegerea pe care o făcuseră.

Înainte de a pleca, Peter mă bate ușor pe umăr. Îl privesc cum pornește înapoi pe alee, apoi îmi întorc privirea spre Căsuța 20.

BAT LA UȘA LUI WILL, respirând repede ca să-mi reduc ritmul cardiac. Will m-a prins cu garda jos aseară, dar azi încerc să fiu ca mama. *Eu* voi da tonul.

Este trecut de ora 09.00, dar este greu de spus dacă în căsuța lui Will e vreo mișcare. La fel ca celelalte, Căsuța 20 este drăguță ca scoasă dintr-o carte poștală. Are pereți de lemn și marchize de culoare verde închis. Mă aflu în partea din spate, unde se află o verandă cu paravan, cu fața spre tufișuri și spre poteca de pietriș care duce la cabană și la plajă. Îmi lipesc nasul de paravan, dar nu pot vedea dacă este vreo lumină aprinsă înăuntru.

Bat din nou la ușă și aștept câteva secunde. Nimic. Cobor treptele de lemn când îl aud.

— Fern?

Îmi rostește numele cu o voce răgușită.

După ce a plecat Peter în această dimineață, am dat drumul la lista de melodii intitulată „Te descurci” în timp ce încercam să-mi conving părul tuns bob să stea cum vreau eu și îmi făceam un plan. Mă gândeam să-l invit pe Will la o cafea, să-l întreb despre amploarea muncii pe care a fost de acord să o facă pentru mama mea, să mă port în mod profesionist și să nu aduc vorba despre ce s-a întâmplat acum nouă ani, sau acum zece ani. Dar, în timp ce mă holbez la el, planul se destramă cu totul și se împrăștie în vânt.

Will este îmbrăcat în trening și are părul ciufulit, de parcă tocmai și-ar fi tras un tricou pe el. O barbă scurtă îi umbrește fața, iar el privește cu ochii mijiti, de parcă abia acum s-ar adapta la lumina zilei. Pentru că așa este. Este clar că Will dormea.

Își trece degetele prin păr, iar eu văd o frântură din tatuajul de pe brațul lui. Inima mea primește un șut și o ia razna. Îi urmăresc mâna în timp ce se deplasează de la cap în lateral, unde o bagă adânc în buzunar și simt că mi se usucă gura.

— Îmi pare rău, spun cu o grimasă. Credeam că te-ai trezit deja.

— Nu am dormit prea mult noaptea trecută.

Expresia lui este indescifrabilă.

— Oh, spun ca și cum n-aș fi stat la fereastră de vizavi de el la două dimineața. A fost din cauza patului? Saltelele ar trebui să fie bune.

— Nu a fost din cauza patului, spune Will.

Preț de o clipă, între noi se așterne tăcerea. În pieptul meu se aprinde o scânteie, asemenea unei lumânări într-un apartament întunecat. O înăbuș repede, iar apoi mă străduiesc să îmi recapăt stăpânirea de sine.

Fac un gest din cap peste umăr.

— Ar trebui să vorbim. O să fac o cafea. Ne întâlnim pe veranda mea când ești gata?

Privirea lui Will se îndreaptă spre casa în care am crescut.

— Voi fi acolo în zece minute.

— ESTE ÎNGROZITOARE, DAR CU PLĂCERE! spun eu, întinzându-i lui Will o cană cu cafea și așezându-mă în fața lui pe fotoliul din ratan.

Corpul lui umple micul fotoliu de răchită. S-a pieptănat și s-a schimbat într-o pereche de pantaloni adecvați și o cămașă albă, cu mânecile suflecate și cu nasturele de sus descheiat.

Will ia o înghițitură și face o grimasă.

— Ți-am spus eu!

— Nu, nu, e grozavă, spune Will.

— Subtil, dar genial. Mulțumesc.

Iau și eu o gură. Este îngrozitoare.

— Nu știu ce este asta, dar nu cred că se poate numi cafea. Este cel mult o sugestie de cafea.

— Mmm, spune el. Este foarte asemănătoare cu apa.

Zâmbesc deși nu vreau. Nu vreau să am sentimente prea cordiale față de Will. Preferabil ar fi să nu simt aproape nimic.

— Ai pus zahăr, spune Will, luând încă o înghițitură.

Mi-am asumat un risc. Cu timpul, unii oameni își schimbă modul în care își prepară cafeaua, dar oare un împătimit care pune patru pliculețe de zahăr o poate face? I-am îndulcit cafeaua lui Will atât de tare, încât, în esență, este un sirop negru. Nu-mi dau seama dacă este mulțumit, surprins sau pur și simplu face o declarație. Fața lui este la fel de neutră ca o pânză neatinsă.

Îi ignor comentariul.

— Deci, cum a ajuns mama mea să te angajeze tocmai pe tine?

...dintre toți oamenii, continui în gând, căci știu că nu este nevoie să mai adaug și asta.

Will își netezește partea din față a cămășii.

— Un prieten de-al meu s-a căsătorit aici vara trecută. Mă gândisem să nu vin, dar... Am stat la cabană timp de o săptămână, am mâncat la restaurant în fiecare seară și am vorbit cu mama ta de câteva ori. Era pretutindeni – de parcă ar fi fost două ca ea.

Închid ochii două secunde și îmi duc mâna la piept. Mă doare faptul că ea nu este aici și că el o poate descrie atât de precis.

— Îmi pare rău, spune el încet.

Dau din cap și iau o pauză ca să mă adun.

— Ce spuneai?

Will mă privește atent înainte de a vorbi.

— Firma mea este specializată în marketing și schimbarea imaginii, dar am o slăbiciune pentru redresarea afacerilor aflate în dificultate. Le ajut să se moder-

nizeze, să reducă costurile, să își regândească strategiile de dezvoltare – orice au nevoie, de fapt.

Nu știu ce este mai puțin probabil: faptul că stațiunea ar putea avea cu adevărat probleme sau că Will este genul de persoană care vorbește despre tehnici de regândire a strategiei de dezvoltare. Vocea lui este formală, ca și cum ar ține un discurs exersat.

Ia o înghițitură de cafea, iar eu încerc să mă abțin să nu mă uit la gura lui și la cicatricea de sub buză.

— Când mama ta a aflat cu ce mă ocup, mi-a pus o mulțime de întrebări. M-am oferit să beau o cafea cu ea, iar ea mi-a povestit despre unele dintre provocările cu care se confrunta. I-am făcut câteva sugestii. Ne-am trimis e-mailuri de câteva ori după ce am plecat, iar apoi, acum câteva luni, mi-a propus o afacere: un sejur de patru săptămâni în această vară într-una dintre căsuțe, în schimbul ajutorului meu.

— Patru săptămâni?

Surpriza mea este perceptibilă.

— Exact. Mama ta voia să nu știe nimeni cu ce mă ocup, iar Căsuța 20 este cea mai apropiată de casa voastră.

Fac calculele în minte. O vizită de o lună nu este ieftină, dar judecând după costumul în care era îmbrăcat Will ieri, când a sosit, presupun că onorariul său ar fi fost exponențial mai mare.

Will probabil că vede confuzia de pe fața mea, pentru că adaugă:

— Înțelegerea s-a bazat pe o reducere semnificativă pentru serviciile mele.

— Dar de ce? Dacă ai atât de mult succes, probabil că nu duci lipsă de clienți. Ce ai de câștigat?

Will ridică din umeri, uitându-se la căsuța lui. De partea cealaltă a ei, lacul sclipește printre copaci.

— Îmi place aici.

Nu poate fi doar atât. Chiar dacă nu m-aș fi întors în stațiune, el trebuie să fi știut că voi afla că lucrează cu mama și că stă aici o lună de zile.

— Cum te descurci? întreabă Will pe un ton mai blând, întorcându-se spre mine. Trebuie să fie dificil. Nu ți-ai dorit niciodată asta.

În timp ce stăteam trează noaptea trecută, îmi spuneam că nu mai sunt aceeași persoană care eram după ce împlinisem 20 de ani și că, aproape sigur, nici Will nu mai este. Dar când ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, mă simt de parcă aș fi trasă într-o gaură neagră.

— Nu, nu mi-am dorit-o. Dar iată-ne aici!

Will Baxter și cu mine, în stațiunea Brookbanks.

— Iată-ne aici, murmură el.

Preț de o clipă, îmi imaginez cum îmi sprijin capul de umărul lui și cum îi simt vocea vibrând pe obrazul meu când îmi spune că totul va fi bine. Acelea sunt exact genul de gânduri pe care trebuie să le evit. Nu voi mai cădea din nou în capcana lui Will Baxter. Încă mai am o vânătaie ușoară pe inimă de data trecută. Și chiar în momentul acesta, o simt la fel de proaspătă ca acum nouă ani. Nu știu dacă de vină este bunătatea din vocea lui Will, sau faptul că el este aici și mama nu mai este, sau dacă săptămânile de insomnie m-au prins din urmă, dar simt că sunt cu nervii la pământ. Sunt răvășită.

— Trebuia să fim aici cu mult timp în urmă, reușesc să murmur.

Privirea lui Will se întoarce spre mine. Ochii mi se inundă cu lacrimi pe care refuz să le vărs.

— Ai fi putut să vezi toate astea înainte de vara trecută.

— Știu, îmi spune el.

Ne privim unul pe celălalt, iar eu îmi țin cana cu ambele mâini ca să nu-mi tremure.

— De ce nu ai făcut-o?

Se uită în altă parte și are mandibula încleștată.

— Ai uitat? îl întreb.

Nu este prima dată când mă întreb dacă am devenit o amintire îndepărtată imediat ce Will m-a părăsit.

Își ridică din nou ochii spre ai mei.

— Nu am uitat, Fern.

Numele meu sună aspru în gura lui Will. Când vorbește din nou, vocea îi este joasă și răgușită, iar strălucirea corporatistă a tonului său a dispărut.

— Oricum, nu ți-ar fi plăcut omul care eram atunci.

Clipeșc surprinsă. Orice aș fi crezut că va spune, cu siguranță nu era asta.

O scuză mută îi întunecă privirea și sunt pe punctul de a-l întreba mai multe când îmi sună telefonul. Pe ecranul luminos, apare numele lui Jamie, iar eu îl direcționez spre căsuța vocală, dar nu înainte ca Will să vadă.

Privirile ni se întâlnesc și atunci Will se ridică din fotoliu și își trece o mână prin păr.

— Ți-am răpit destul din ziua ta de duminică, spune el, cu tonul formal de mai devreme.

Pornește pe scări înainte ca eu să apuc să-i răspund sau să-i pun una dintre multele întrebări care îmi trec prin minte.

Nu ți-ar fi plăcut omul care eram atunci. Cuvintele lui îmi răsună în minte.

Dar apoi Will se întoarce și spune:

— Aș vrea să te ajut. Gândește-te la asta. Știi unde să mă găsești dacă ai nevoie de mine.

Îl privesc cum se îndreaptă spre căsuța lui și sper că nu voi avea nevoie de el deloc.

6

14 iunie, cu zece ani în urmă

WILL INTRASE ÎN BAIE să-și dea jos salopeta, iar eu îl așteptam când ecranul telefonului meu s-a aprins. Era un mesaj de la Jamie.

Hai să fumăm un cui în seara asta și să vorbim ;)

Nu pot, i-am răspuns eu. Tocmai ce am terminat iarba.

:(

Încă nouă zile și aveam să mă întorc. Am șters punctul și am adăugat trei semne de exclamare înainte de a apăsa „TRIMITE”.

Cum a fost vizita lui Whit?

Am suspinat.

A fost în regulă? Nu știu... Un pic ciudată. O să-ți povestesc mai târziu.

Nu-i spuseseam lui Jamie cât de mult mă îngrozea ideea de a mă muta înapoi, dar el știa totul despre cearta

mea cu Whitney și cât de fragilă era încă prietenia noastră. Era la fel de fragilă ca un pod suspendat – unul din acelea din cărțile pentru copii, cărora le lipsesc scânduri și care au frânghii deșirate și atârnă peste un defileu. Cel puțin îl puteam repara când mă întorceam acasă.

— Pare ceva serios, a spus Will, apărând din hol.

Acesta ar fi fost momentul oportun să-i spun că îi scriam mesaje iubitului meu. În schimb, am strecurat telefonul în geantă și i-am spus:

— Nu e nimic.

Nu eram o trișoare și în timpul celor patru ani de relație de cuplu la distanță, nu pusesem niciodată la îndoială loialitatea lui Jamie. Eram un cuplu nedespărțit în timpul verii, dar în rest erau mai mult apeluri telefonice, mesaje și sesiuni de Skype. Însă în acea zi, o parte din mine – și nu o parte mică – voia să pretindă că nu urma să plec acasă, că Jamie și Whitney și mama nu așteptau să îmi iau rămas-bun de la viața aceea. Voiam să mă distrez fără să port după mine prin Toronto gândul la viața din Muskoka. Aveam să ajung acolo destul de curând.

Will purta o pereche de blugi băgați în ghețe și un tricou negru, iar pe deasupra, un hanorac subțire pe care îl lăsase descheiat. Acum că își dăduse jos salopeta, liniile trupului i se vedeau mai clar. Părea cumva mai înalt. Era zvelt, dar nu era slab. Avea umerii lați și un trunchi lung. Mi-l imaginam atât de absorbit de arta sa, încât probabil că fie uita de mese, fie lua mese prost planificate – formate din sendvișuri cu unt de arahide și gem mâncate la miezul nopții, pe chiuveta de la bucătărie plină de vase murdare, sau câte o șaorma mâncată pe stradă după-amiaza târziu.

— Isteț, am spus, arătând spre tricoul lui Will.

Pe pieptul lui era scris cuvântul „rudimentar” cu caractere cursive albe, subțiri.

— Încerc să nu mă iau prea în serios.

Cu șireturile roz neon și cizmele de lucru, cu hanoracul acela pe el și cu părul ciufulit, stilul lui Will era greu de definit. Cu siguranță nu era ceea ce vedeam la băieții din sălile de curs – despre care eram sigură că se îmbrăcau după ce testau mirosind ce se afla în vârful celei mai apropiate grămezi de pe podea.

Și nici la Jamie. El purta pantaloni scurți de surf lăsați jos pe talie, șlapi care pocneau pe podeaua de lemn a barăcii cu echipamente, iar buclele se luptau să-i scape de sub o bandană de culoare verde vânător. Umbla la bustul gol, era bronzat, musculos și transpirat. Prima dată când Jamie mă vizitase în Toronto, mă aștepta sprijinit de ghișeul paznicului reședinței Pitman Hall, îmbrăcat în pantaloni eleganți și o haină de lână bleumarin, cu părul băgat în gulerul ridicat și cu un buchet de dalii în mână. Am trecut pe lângă el fără să-l recunosc.

— Așadar, Fern Brookbanks, a spus Will, punându-și în spate un rucsac verde militar, ești pregătită pentru cel mai mare tur din lume al orașului Toronto?

Will nu a vrut să spună unde mă duce, ci doar că trebuie să luăm tramvaiul Queen câteva stații. Stăteam în picioare în stație de 15 minute și încă așteptam.

— Nu cred că cel mai grozav lucru din lume începe cu Toronto Transit Commission², am spus eu, ieșind în stradă pentru a vedea dacă pot zări vreun tramvai în depărtare.

Să te plângi de transportul în comun era practic un sport în acest oraș.

— Cred că este unul în spatele acelui camion, i-am spus.

Will a scos din rucsacul său o cutiuță de dropsuri cu lămâie și m-a sevit.

2 Agenția publică de transport din Toronto, Canada (n. tr.).

— Nu, mulțumesc. Doar ca să știi, am 22 de ani, nu 82.

Will a băgat una în gură și am privit cum i se strâng obraji în jurul ei.

— Doar ca să știi, eu am 82 de ani, a spus el. Poate că arăt de 22 de ani, dar asta se datorează doar dietei și exercițiilor fizice.

O mână de oameni așteptau alături de noi. Un cuplu în vârstă stătea pe singura bancă din stație, cu mâinile strâns împreunate, cu o geantă de trompetă la picioarele lui și un baston la picioarele ei. Când a oprit tramvaiul, bărbatul a ajutat-o pe femeie să se ridice. Noi i-am urmat și, când au început să urce încet scările, bărbatul și-a pus mâna pe spatele ei, iar Will s-a oferit să țină geanta.

— Cea mai frumoasă poveste de dragoste din lume, mi-a spus el la ureche cu respirația lui dulce ca lămâia după ce a înmânat instrumentul înapoi.

Toate locurile erau ocupate, așa că ne-am îndreptat spre capătul vehiculului, poticnindu-ne când acesta a pornit. Will m-a apucat de talie, dar și-a retras mâna aproape imediat ce m-a atins.

— Cea mai puternică infecție cu stafilococi din lume, am spus, apucându-mă de bară, iar el a chicotit.

Ne balansam, lovindu-ne unul de celălalt, iar când am ajuns pe Yonge Street, tramvaiul s-a golit pe jumătate. Am arătat spre o pereche de scaune libere și l-am ocupat pe cel de lângă fereastră. Eu aveam puțin peste 1,55 m înălțime – la picioarele mele era destul spațiu de care nu aveam nevoie – dar Will depășea cu mult 1,85 m, iar problema de geometrie făcea ca genunchiul lui să stea strâns lipit de al meu. Avea o mică ruptură în blugi, iar eu, o dorință bizară de a băga un deget prin ea. Tulburată, mi-am trecut mâna prin păr și am ridicat privirea. Atunci am observat că Will mă privea.

— Ce sunt toate astea? l-am întrebat trăgând de clapa din față a rucsacului său, care era decorată cu tot felul de ecusoane și embleme și cu un drapel canadian în centru.

— Cele mai multe sunt din locurile prin care am fost.

A ciupit coardele unei chitare miniaturale de un albastru electric între degetul mare și arătător:

— Seattle.

Apoi a tras de un ecuson în formă de ciupercă:

— Amsterdam.

Unele erau ecusoane care reprezentau mâncăruri: un taco din L.A., o farfurie de poutine³ din Montreal.

— Acela a fost greu de găsit. Prietenul meu Matty m-a lăsat baltă după câteva ore de căutări. Nu are voință.

Creierul îmi sfârâia.

Cel mai mare era un ecuson oval, mai demodat decât restul, și avea brodată o lămâie pe partea din față.

— Ce-i cu asta?

— Fred mi l-a făcut. Îi plac foarte mult broderiile și textilele, dar mai ales goblenurile. Iar mie îmi place tot ce are aromă de lămâie.

În vara în care Jamie și cu mine ne cuplaserăm pentru prima dată, el îmi puneă întrebări de genul acesta la întâmplare, ca să treacă timpul la baraca cu echipamente. Eu măturam acele de pin de pe pontoane, iar el scotea câte o canoe din lac și striga: „Care este animalul tău preferat care trăiește în apă, Fernie?” sau „Fernie, ce preferi: oceanul, lacul sau piscina?” sau „Dacă ai fi unul dintre deserturile lui Peter, tu care ai fi, Fernie?”. „Nu știu”, îi spuneam eu. „Îmi plac toate deserturile.”

3 Poutine este un preparat specific regiunii Quebec, care conține cartofi prăjiți și bucățele de cașcaval sau altă brânză tare, acoperite cu un sos brun (n. tr.).

În după-amiaza aceea, Jamie se tot gândise la răspuns și, în cele din urmă, îmi spusese: „Ești o tartă cu lămâie. Ești un pic acră, Fernie, dar în sensul bun, în sensul că faci ca dulcele să aibă un gust mai bun.”

M-am holbat la Will.

— Serious?

— Serious, a spus el. Înghețata, prăjiturile, plăcinta cu lămâie. Lămâia este întotdeauna cea mai bună.

Mi-am dres glasul și am atins un ecuson în formă de cutiuță argintie cu un capac rotunjit.

— Și asta ce este?

— Este o capcană pentru homari. Este dintr-o vacanță cu familia în Insula Prince Edward, în vara de dinainte ca părinții mei să se despartă.

— Oh, am spus eu, îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. A fost de fapt o excursie grozavă, a spus Will, deși vocea îi devenise tristă.

— Iar pe acesta de unde l-ai luat? am întrebat și am apăsât pe ecusonul cu „I LOVE ♥ NY”. Este puțin cam elementar, nu crezi?

Și-a trecut degetul peste marginea ecusonului și mi-a spus:

— Aceasta a fost primul și este un clasic. Este dintr-o altă excursie cu familia, înainte ca lucrurile să se înrăutățească foarte tare între părinții mei. Probabil aveam vreo zece ani.

Will a rămas tăcut o secundă, dar apoi a întors capul.

— Mai ai în geanta aia a ta vreun pic de sare pe care să mi-o presari pe rănilor familiale?

Am scormonit prin geantă și am scos un pachet de Doublemint.

— Am gumă de mestecat!

Will a râs.

— Oricum, părinților mei le este mai bine separat. Îmi vine greu să cred că au avut vreodată vreo noimă ca un cuplu. Tata este un avocat încrezut care lucrează în domeniul imobiliarelor și nici măcar nu se preface că-i pasă de artă, iar mama trăiește pentru munca ei și respiră prin ea. Se certau mult. Mama locuiește la Roma acum.

M-am uitat la micul Colosseum de pe rucsacul lui Will și am zis:

— Italia. Este atât de departe!

Nu a mai spus nimic preț de câteva clipe lungi, dar apoi a mijit ochii în soare și a privit înapoi spre mine.

— Obişnuiam să o vizitez de câteva ori pe an, de sărbători și cu alte ocazii, dar acum, cu vizitele pe care le fac tatălui meu și surorii mele aici, îmi este greu să mai ajung și acolo.

— Sunteți apropiați tu și sora ta?

— Da. Annabel este cu trei ani mai mică decât mine, deci avea 11 ani când a plecat mama. Ne înțelegem bine și înainte, dar după aceea, am rămas noi doi împotriva tatălui nostru. Suntem foarte apropiați.

I-am îndreptat ecusonul cu Colosseum-ul.

— Crezi că se va muta vreodată înapoi?

— Mama mea? În niciun caz! Ea spune că Toronto este locul de origine al mediocrității și că trebuie să trăiască într-un loc care o inspiră. Arta ei este pe primul loc.

— Trebuie să fi fost greu.

Will a ridicat din umeri și și-a privit mâinile.

— Uneori mă simt ca un nemernic egoist pentru că m-am mutat și am lăsat-o pe sora mea să se descurce singură cu tata.

— Hei, am spus eu, împingându-l cu cotul până când și-a întors privirea spre mine.

În soare, puteam să văd că ochii lui nu erau negri. Erau de un cafeniu închis și aveau un inel de culoarea abanosului la marginea irisului.

— Nu cred că faptul că-ți trăiești viața în Vancouver te face un nemernic. Dar te-am întâlnit abia azi, așa că sunt sigură că există o grămadă de alte lucruri care te fac. Doar că nu acesta.

Privirea lui Will mi-a străbătut fața.

— Ești drăguță.

— Eu nu am fost nicăieri, am spus după o clipă.

Will și-a înclinat capul.

— Mi se pare surprinzător.

I-am copiat gestul.

— Voi lua asta ca pe un compliment. Mi-am vizitat odată bunicii în Columbia Britanică, însă nu am ajuns până în Vancouver. Ei locuiesc în Victoria.

Noi patru locuiserăm împreună până când împlinisem șapte ani. Apoi, bunicii se mutaseră într-un apartament reamenajat din cabana stațiunii. După școală, îi găseam jucând cărți în bibliotecă, printre o mulțime de oaspeți cu părul alb, iar eu mă așezam pe canapeaua din fața șemineului cu temele mele. Vinerea, Peter și cu mine nu reușeam să îi batem la euchre⁴, iar mama ne trimitea pește și cartofi prăjiți de la restaurant. Când își termina turele prin sala de mese, ni se alătura, cu o tavă cu trei pahare de bere rece și un Sprite, ținută în echilibru pe o singură mână. Când venea, o aclamam cu toții și, dacă nu mai era nimeni în bibliotecă, ea încuia ușile, își dădea jos pantofii cu toc, își rotea labele picioarelor pentru a-și relaxa gleznele și își pocnea degetele de la picioare fără să își dea jos ciorapii.

4 Euchre este un joc de cărți inventat în SUA, dar care se joacă și în alte țări vorbitoare de limba engleză (n. tr.).

— Ce părere ai despre Victoria? a întrebat Will. Am fost de câteva ori pe insula Vancouver. Am condus până la Tofino cu câțiva prieteni vara trecută. Ca să știi și tu, nu mă pricep deloc la surfing.

— Nu am ieșit din oraș, dar mi-a plăcut. Parcul Beacon Hill, Grădinile Butchart, portul. Voi pleca în Banff în noiembrie în sezonul de schi pentru a lucra într-una dintre stațiuni.

Jamie și cu mine căutam să închiriem o locuință mobilată pe termen scurt, dar eu aveam emoții. De la distanță, era un iubit bun, dar nu știam cum să împart o locuință cu el. Văzusem în ce stare era patul lui dintr-una dintre căsuțele destinate angajaților și felul în care părul lui devenise un adevărat cuib blond după doar două săptămâni de vară.

— De ce Banff?

Am tras de marginea deșirată a pantalonilor mei scurți.

— Mama deține o stațiune în Muskoka – este un fel de afacere de familie. Deci, Banff este parțial o oportunitate de călătorie, dar și o bună experiență de muncă.

Când îi expusesem mamei în treacăt această idee, în speranța de a mai obține câteva luni de libertate prin lume, mă așteptam ca ea să o respingă. Dar ea fusese de părere că o perioadă petrecută la unul dintre hotelurile mari ar putea fi o experiență valoroasă.

— Ai crescut într-o stațiune?

— Dap!

Mi-am înfășurat un fir în jurul degetului și am tras tare de el, strângând până când vârful degetului mi s-a albit.

— Mă mut înapoi acolo peste nouă zile.

Will mi-a luat mâinile într-ale lui, apoi a desfăcut firul. Sângele mi-a umplut din nou degetul. Ochii mi-au alunecat spre ai lui, iar el mi-a dat drumul.

— Când spui că este o afacere de familie, înseamnă că tu o vei conduce într-o zi?

— Da, cam asta este ideea.

— Dar tu nu vrei să o faci.

— Ba da, vreau.

Vocea mea urcase o octavă și îmi simțeam plămânii contractați, ca și cum nu ar fi fost suficient spațiu pentru ei în cutia toracică.

Will s-a aplecat spre mine. Era suficient de aproape ca să-mi dea senzația că îmi ia tot oxigenul. Cu privirea ațintită asupra mea, mi-a spus:

— Un lucru grozav la a întâlni pe cineva pe care probabil că nu-l vei mai vedea niciodată este că îi poți spune orice despre tine fără consecințe.

Am clătinat din cap.

— Totul are o consecință.

Învățasem asta când aveam 17 ani.

7

În prezent

CENTRUL ORAȘULUI HUNTSVILLE este plin de turiști și cabanieri din luna mai până toamna târziu, când copacii își pierd și ultimele culori. Din fericire, găsesc un loc de parcare suficient de mare pentru a manevra Cadillacul pe care mi l-a împrumutat unchiul lui Whitney. Chestia asta se manevrează ca un vas de croazieră și miroase a potpuriu prăfuit, dar am nevoie de o mașină – stațiunea este la 20 de minute de oraș – iar eu nu dețin una. Când a murit mama acum șase săptămâni, Whitney a fost cea care m-a adus înapoi.

Când Peter m-a sunat să-mi spună despre accident, ea era deja în drum spre sud, cu Owen, bebelușul ei, pe bancheta din spate. În toți anii în care am locuit în Toronto, aceea a fost singura dată când a îndrăznit să conducă până acolo. Mi-a făcut bagajele și m-a dus acasă. Tot drumul a strâns volanul atât de tare în mâini, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Și așa a condus până când am ajuns la o oră de oraș spre nord.

Sun la soneria unei case de culoare albastru deschis, iar Reginald Oswald mă întâmpină. A trecut cu mult de vârsta pensionării. Poartă bretele, ca întotdeauna, și o cămașă cu carouri șifonată. Reggie este contabilul stațiunii de când au cumpărat-o bunicii mei, la sfârșitul anilor 1960.

— Rosemary este la biserică, dar a spus să te îmbrățișez.

Reggie nu împărtășește devotamentul soției sale față de slujba de duminică.

— Ce mai fac bunicii tăi? Am tot vrut să-i sun să vorbesc cu ei.

Zborul din Victoria ar fi fost prea mult pentru bunica Izzy, așa că bunicul Gerry a venit de unul singur la înmormântare. Părea atât de bătrân. Era mic și firav și atât de diferit de bărbatul impunător pe care îl știam din copilărie.

— Ei spun că rezistă, dar cred că încearcă să mă facă să mă simt mai bine.

Ultima dată când am vorbit cu bunica Izzy, a cedat la jumătatea conversației noastre.

— Semenii atât de mult cu ea, mi-a spus ea.

Bunicii mei locuiau în cealaltă parte a țării, dar mama se tutuia cu angajații comunității de pensionari în care locuiau. Ea cunoștea calendarul evenimentelor mai bine decât îl cunoșteau ei. Se împrietenise cu copiii adulți ai vecinilor lor care locuiau în apropiere, astfel încât avea pe cineva care să stea cu ochii pe ei și să-i verifice periodic. Ea le dădea bunicilor rapoarte regulate despre tot ce se întâmpla în stațiune. „Mă aștept să faci și tu același lucru pentru mine când mă voi pensiona”, îmi spunea mama uneori, iar eu îmi dădeam ochii peste cap. „Mamă, amândouă știm că asta nu se va întâmpla niciodată”, îi răspundeam eu.

— Îi voi suna după-amiază, spune Reggie în timp ce mă conduce pe hol spre biroul său.

În aer, încă persistă mirosul unui mic dejun cu șuncă și ochiuri.

Reggie întinde mâna spre unul dintre scaunele pentru oaspeți.

— Ești băutoare de cafea? S-ar putea să ai nevoie de una pentru asta.

Reggie îmi pregătește o ceașcă și apoi îmi dă vestea. Nu este bună.

— O să fiu sincer cu tine, Fern, spune el, uitându-se la mine pe deasupra ramei de sârmă a ochelarilor.

Mă joc cu gaura din blugi, dar degetele mele se opresc la vederea expresiei de pe fața lui Reggie.

— Maggie era o femeie de afaceri deșteaptă. Ea a schimbat cu adevărat lucrurile când a preluat afacerea de la bunicii tăi. Dar, având în vedere cum au mers afacerile din domeniul turismului în ultimii doi ani, finanțele sunt la limita rentabilității. Mama ta a încetat să își mai încaseze salariul.

Mă frec cu degetele între sprâncene. Este mult mai rău decât aș fi putut bănuî.

Reggie își suflă nasul înroșit de consumul de gin într-o batistă cu buline și continuă.

— Să sperăm că anul acesta va fi mai bun decât ultimii doi. Știi cum merg rezervările la începutul toamnei și al iernii?

Clatin din cap. Jamie a spus că rezervările de camere sunt constante în lunile iulie și august, dar nu știu cum arată în restul anului. Nici măcar nu știu care este gradul nostru actual de ocupare. Stațiunea are două spații de conferințe. Dermatologii folosesc unul dintre ele săptămâna aceasta, dar oare am mai avut și alte grupuri de când m-am întors acasă? M-am întors de mai bine de o lună. Ar trebui să știu aceste lucruri. Chiar dacă voi ajunge să vând stațiunea, trebuie să știu cifrele.

Probabil că spaima mi se citește clar pe față, pentru că expresia lui Reggie se îndulcește.

— Nu fi dură cu tine, spune el. Ai suferit o pierdere îngrozitoare, iar misiunea pe care ți-a lăsat-o Maggie nu

este deloc ușor de îndeplinit. Atunci când vei fi pregătită, sunt aici pentru a te ajuta cu tot ce pot.

Când, în cele din urmă, i-am spus mamei că nu mai vreau să lucrez în stațiune, cu mulți ani în urmă, a încetat cu totul să mai vorbească cu mine despre afacere. Dar Brookbanks fusese prima ei iubire și, cu timpul, m-a lăsat să mă implic din nou – cerându-mi părerea despre formația pe care se gândea să o angajeze pentru balul de la sfârșitul verii sau despre câte un fel de mâncare pe care voia să-l scoată din meniu. Mă întreba dacă oaspeții s-ar fi revoltat dacă am fi renunțat la peștele cu cartofi prăjiți, iar eu îi spuneam că da. Faptul că mama a ascuns de mine problemele stațiunii mă trezește la realitate. Credeam că eram mai apropiate.

Când eram copil, detestam faptul că muncea atât de mult. Uram fiecare cină pe care o luam singură, fiecare telefon urgent care o scotea din casă când trebuia să petrecem o seară doar noi două, ca fetele. Niciodată nu am vrut să mă leg de muncă așa cum a făcut-o ea, dar lucram săptămâni de câte 50 de ore la Filtr. Știu de ce este nevoie pentru a conduce o afacere. Știu cât de mult ținea mama la această afacere. A spune că era stresată nu ar descrie nici pe departe cum trebuie să se fi simțit. Îngrijorarea trebuie să fi fost constantă, măcinând-o din interior. Îmi simt vinovăția ca pe o haină de plumb. În timp ce eu îl ajutam pe Philippe să facă din Filtr un succes, Brookbanks se prăbușea. Pentru prima dată de când a murit mama, îmi dau seama cu adevărat: Brookbanks este al meu! Cu adevărat al meu. Nu al mamei mele.

— Sunt pregătită, îi spun lui Reggie. Ai timp să mă pui la curent acum?

Îi cer un pix și o hârtie, iar el scoate un blocnotes galben nou din biroul său. Îmi indică sectoarele în care am putea face reduceri și unele actualizări costisitoare pe care mama le-a amânat pentru a compensa încetinirea

activității. Mă gândesc la copertinele pentru mașinile de golf și la mașina de gheață care s-a stricat în noaptea accidentului. Jamie a spus că era defectă de ceva vreme.

Când terminăm, o oră mai târziu, simt că mi se învâрте capul și mă doare mâna de la câte pagini am umplut cu notițe. Ar trebui să mă întâlnesc cu domnul și doamna Rose la un cocktail la căsuța lor în această seară, dar acum mi-ar prinde bine un Martini.

Este clar că, per total, costurile cu mâncarea de la restaurant sunt prea mari, dar, în rest, mama a menținut cheltuielile și programul de lucru al personalului la un nivel scăzut. Va trebui să scormonesc prin planificarea existentă și prin comenzile noastre de aprovizionare pentru a vedea dacă mai putem strânge puțin cureaua, dar este evident că avem nevoie de mai multe persoane care să ne treacă pragul. Sunt copleșită, dar în interiorul meu s-a aprins o scânteie de entuziasm.

Am fost întotdeauna competitivă. Înainte de a fi dată afară din echipa de fotbal a liceului, trăiam pentru adrenalina pe care mi-o dădea victoria. Brookbanks, îmi dau seama acum, este ceva la care vreau să câștig. Poate că mama nu mi-a cerut ajutorul, dar vreau să îi demonstrez că pot să o fac.

— A menționat vreodată mama că a angajat un consultant? îl întreb pe Reggie înainte de a porni spre grădină pentru a o saluta pe Rosemary.

Am văzut-o întorcându-se de la biserică cu puțin timp în urmă.

Reggie își dă jos ochelarii și își lustruiește lentilele cu colțul cămășii.

— Da. Nu mi-a venit să cred ce ofertă îi făcuse, dar Maggie ar fi putut vrăji până și o călugăriță.

Este adevărat. Mama avea o energie vibrantă și un simț al spectacolului care atrăgea oamenii spre ea. Era

vorbăreață din fire, dar acasă, când nu trebuia să fie „pe fază”, se mai domolea puțin.

Reggie chicotește pentru sine.

— De ce întrebi? A luat legătura cu tine?

— A apărut ieri.

— Ei bine, ăsta este un semn bun. Sper că nu te superi că ți-am spus că ai nevoie de ajutor. Știu că ai o diplomă în afaceri, iar Maggie mi-a povestit că în Toronto conduceai o operațiune impresionantă.

— Serious?

— Nu fi atât de surprinsă. Era mândră de tine. Maggie nu ar fi lăsat stațiunea în grija ta dacă nu ar fi fost convinsă că poți face asta.

Mi se pune un nod în gât. Îi mulțumesc lui Reggie pentru ajutor, clipind pentru a alunga lacrimile care îmi înțepă ochii, și fug în grădină.

O văd pe Rosemary legând niște tulpini de roșii. Poartă o rochie galbenă de vară și o pălărie de paie și, în timp ce mă conduce prin grădina ei de legume, explicându-mi trucul ei prin care ține melcii departe de frunzele de salată, observ că sunt îmbrăcată mai lejer decât este ea pentru a lucra cu mâinile în pământ. Îmi dau seama că blugii rupți și pantofii Birkenstock nu erau potriviți pentru o întâlnire de afaceri, chiar dacă era vorba despre o întâlnire cu o persoană pe care o cunosc de o viață întreagă. Dacă am de gând să mă implic mai mult în afacerea Brookbanks, atunci o să am nevoie de niște haine adecvate. Rochiile viu colorate ale mamei nu sunt genul meu și, deși blugii rupți și tricourile de bumbac se potrivesc cu sensibilitatea minimalistă a cafenelelor Filtr, ele nu sunt potrivite pentru a lucra în stațiune.

În timp ce mă îndrept spre buticurile de pe Main Street, îmi dau seama că asta vreau să fac: să lucrez. Nu să-l urmăresc pe Jamie fără țintă, așa cum am făcut-o până acum, ci să lucrez cu adevărat. *Asta nu înseamnă*

că nu voi vinde afacerea, îmi spun în gând. Asta nu înseamnă că voi rămâne aici.

Reușesc să găsesc mai multe lucruri pe care să nu le detest – articole simple care nu mă fac să mă simt ciudat din cauza greutății pe care am acumulat-o zăcând pe canapeaua mamei. Niciodată nu am fost o împătimită a hainelor. Blugii îmi plac. Știu că pot să mă descurc cu o bustieră. Dar dacă împing lucrurile dincolo de punctul acesta, tind să-mi pierd răbdarea deja limitată în materie de modă. Obișnuiam să scotocesc în căutare de comori prin magazinele second-hand, dar nu mai am timp pentru asta.

În timp ce mă întorc la mașină, observ că există un magazin de discuri care până acum nu era aici și un magazin de chitare care servește și mâncare. Întotdeauna mi-am dorit să învăț să cânt. Mă opresc în fața Splattered Apron, un magazin drăguț cu ustensile și aparate de bucătărie, și mă strecor înăuntru. Plec mai săracă cu 35 de dolari. Poate că mama se mulțumea să soarbă nămol diluat în fiecare dimineață, dar eu nu.

După ce mă întorc acasă, pun vechea cafetieră cu capsule într-o cutie și instalez noua cafetieră franceză cu presă pe blatul de la bucătărie. Mi se pare monumentală. Chiar dacă sunt aici doar pentru o perioadă scurtă, nu mai trebuie să-mi beau cafeaua așa cum o făcea mama și nici nu mai trebuie să conduc stațiunea ca ea.

Apoi îmi iau telefonul și îl sun pe Philippe.

CÂND AJUNG LA CĂSUȚA 15 sunt gata amețită. A fost plăcut să-mi dau demisia. Philippe nu credea că o voi face vreodată, deși știa că vreau să-mi deschid propria cafenea. Dar Philippe a fost întotdeauna extrem de arogant, de la bumbacul din care sunt făcute tricourile sale (exclusiv bumbac pima, întotdeauna alb), până la temperatura laptelui de ovăz din cafeaua lui Flat

White (exact 60° C), și pe deasupra, mai este și extrem de pretențios. Multă vreme, tocmai asta mi-a plăcut la el. Faptul că cineva atât de pretențios era atras de mine a constituit un impuls pentru orgoliul meu, iar orgoliul meu a fost rănit ani de zile după Will.

— Arăți bine, fetiço. Ai ceva mai multă culoare decât săptămâna trecută, spune doamna Rose, ținându-mă la distanță de un braț ca să mă cerceteze mai bine.

Domnul și doamna Rose găzduiesc ora de cocktail de duminică la Căsuța 15 încă dinainte să mă nasc. Mai întâi li s-au alăturat bunicii mei, apoi mama, iar acum eu. Uneori participă mai mulți oameni, un amestec de vizitatori vechi de-ai stațiunii Brookbanks și de nou-veniți cu care s-au împrietenit la groapa cu potcoave, dar, în rest, ritualul este același: pahare cu Gin-Martini rece ca gheața și chipsuri Ruffles simple, servite pe verandă la ora 17.00.

Nu au avut niciodată copii și nu sunt sigură dacă a fost intenționat sau dacă așa s-a întâmplat, dar, oricum, îmi lasă senzația unor bunici excentrici. Gâtul doamnei Rose este întotdeauna acoperit cu atât de multe șiraguri de mărgele de lemn, încât ai bănuî că acestea sunt cauza spatelui ei cocoșat. Domnul Rose a fost critic de teatru „pe vremea când teatrul merita să fie criticat”. Nu cred că vreunul dintre ei a mâncat vreo legumă în viața lui, cu excepția cepei murate din cocktailurile preparate de domnul Rose.

Când eram mică, eram supărată pe oaspeți, din cauză că nevoile lor erau mai presus de ale mele, dar cei din familia Rose erau la fel de apropiați ca membrii familiei. Înainte să plec la universitate, au dat o petrecere zgomotoasă, cu vin și brânză, care s-a extins de la căsuța lor la alte câteva. La petrecerea aceea, doamna Rose îmi strecura pahare din plastic cu Chardonnay când nu se uita mama. De când am ajuns acasă, au tot insistat să

îmi ofere cocktailuri în fiecare săptămână. Cred că așa încearcă să mă verifice.

— Am înotat la pontonul familiei și am ieșit cu caiacul de dimineată, înainte ca lacul să se aglomereze, le spun. Am făcut câteva drumeții. Devenisem inertă.

Inițial, am avut nevoie să ies din casă și să-mi pun sângele în mișcare, dar mă bucur de drumețiile mele pe proprietate și de timpul petrecut la lac. Când eram copil, nu știam să apreciez cât de uimitor este acest loc.

— Mă bucur să aud asta, spune domnul Rose.

Stă în picioare în spatele căruciorului de bar, amestecând într-un ulcior îngrozitor de mare cu gin. Bunica Izzy a comandat căruciorul în anii '80, înainte ca familia Rose să vină aici pentru concediul lor anual de vară. Este din alamă, are mânere mari și încovoiate și nu se potrivește în niciun fel cu decorul pitoresc al cabanei. Cu toții îl știm ca fiind căruciorul lui Izzy, chiar dacă domnul Rose nu este dispus să cedeze niciunul dintre privilegiile sale de barman.

— Mă simt ușurată să văd că nu te mai îmbraci ca un copil al străzii, spune doamna Rose.

Mi-am pus o pereche de pantaloni capri și o bluză nouă din mătase crem – fără mâneci, cu un decolteu mic și deschisă la spate. Ora de cocktail este un moment pentru care soții Rose se *îmbracă elegant*, și nu i-am văzut niciodată îmbrăcați în ceva câtuși de puțin ponosit. Domnul Rose poartă întotdeauna costume elegante, iar doamna Rose se îmbracă în rochii largi de mătase. În seara aceasta, el este îmbrăcat în haine de culoarea untului, iar ea într-un caftan turcoaz cu broderie aurie pe bust și pe mâneci. Eu am venit în pantaloni scurți și o bluză fără mâneci, și niciunul dintre ei nu a scos un cuvânt despre asta până acum.

— Azi am fost la cumpărături în oraș, îi spun doamnei Rose, așezându-mă pe fotoliul de răchită la fel

ca cel de acasă, în timp ce doamna Rose se instalează într-un balansoar din bambus. Pe măsuța de cafea, pe lângă bolul obișnuit tapetat cu șervețele și umplut cu chipsuri, se află o sferă de brânză – o sferă cumsecade de brânză, din aceea de modă veche, dată prin pătrunjel și nuci – înconjurată de un inel de biscuiți Ritz.

Fac un gest spre măsuță.

— Cu ce ocazie?

— Avem musafiri, dragă, spune doamna Rose, în timp ce domnul Rose umple un al patrulea pahar cu Martini. Ornează două dintre cocktailuri cu ceapă murată, iar pe al meu cu trei măslina verzi și cărnose.

— Ne-am gândit să-l invităm pe prietenul tău, adaugă domnul Rose.

— Prietenul meu?

Mă uit în jurul nostru pe verandă. Nu mai este nimeni altcineva aici.

— L-am trimis înăuntru să vadă dacă poate să ne repare televizorul, spune doamna Rose. Nu știu ce am făcut... se pare că nu reușesc să prind nicio imagine pe el.

— Aha, iată-l! strigă domnul Rose când Will apare în ușă, cu telecomanda în mână.

Este îmbrăcat într-un costum bleumarin cu o cămașă albă impecabilă, cu nasturele de sus descheiate și cu părul dat pe spate ca aseară. Nu mai am aer în plămâni.

— Bună, spune el aruncându-mi o privire imposibil de descifrat.

De fapt, este mai mult decât o privire. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și se întunecă, dar apoi clipește și îi aduce telecomanda doamnei Rose.

— S-a rezolvat. Trebuie doar să apăsați butonul acesta de câteva ori.

I-l arată pe telecomandă.

— De unde îi cunoști pe soții Rose? îl întreb.

— Ne-am întâlnit vara trecută și am dat din nou peste ei în această după-amiază.

— Ia loc, William.

Domnul Rose arată cu degetul spre perna mică de lângă mine, apoi ne aduce băuturile, mie și doamnei Rose. Acestea sunt pline până la refuz.

— Amintește-mi cum îți place Martini-ul, îi spune lui Will. Lasă-mă să ghicesc. Ești genul căruia îi place Twist Martini!?

— Așa este, spune el, așezându-se lângă mine.

Îl privesc pe domnul Rose cum ia un cuțit de curățat coaja citricelor și, dintr-odată, simt brusc gust de dropsuri cu lămâie în gură și trupul lui Will, cu mușchii tari și pielea umedă, lipit de mine.

— Sper că e în regulă că am venit, spune Will cu voce scăzută, în timp ce doamna Rose se așază în balan-soarul său.

— Bineînțeles, spun eu, încercând să nu mă gândesc la mirosul lui dulce-afumat și la coapsa lui lipită de a mea sau la faptul că mi s-a făcut pielea de găină pe brațe.

Will face ochii mari la vederea dimensiunii paharului pe care i-l întinde domnul Rose, căruia îi tremură mâna și varsă un pic pe masă. El nu observă, iar Will șterge stropii cu un șervețel de hârtie când domnul Rose nu este atent.

După tot ce mi-a spus Reggie, sunt aproape sigură că am nevoie de ajutorul lui Will, dar aş putea oare să lucrez cu adevărat cu el? M-a tot frământat ideea aceasta. Am răsucit-o pe toate părțile ca pe niște piese de puzzle răsturnate dintr-o cutie.

Ciocnim paharele, iar eu iau o înghițitură mare. Cu coada ochiului, îl văd pe Will cum mă analizează, privirea lui zăbovind asupra umărului meu.

— Arăți bine, spune el.

Îmi dau părul după urechi, mulțumindu-i discret.

— Și mie mi s-a dat un cod vestimentar strict, spune Will. Nu sunt permiși pantalonii scurți sau sandalele.

— Nu există nimic mai puțin apetisant decât un bărbat cu picioarele goale, intervine doamna Rose.

— Deci spuneți-ne cum v-ați cunoscut, spune domnul Rose.

Stomacul meu bolborosește, iar eu îmi duc paharul la buze.

— Eu și Fern ne-am cunoscut acum zece ani. Am făcut o pictură murală la cafeneaua unde lucra ea.

Simt că Will se uită la mine, dar îmi mențin privirea asupra sferei de brânză în timp ce el le povestește soților Rose despre ziua petrecută împreună.

Ceea ce nu știe el este că timpul petrecut atunci împreună a schimbat imaginea orașului pentru mine. E ca și cum am lăsat în urmă o amprentă asupra locurilor pe care le-am vizitat, iar acum Will și Fern, cei de 22 de ani, se plimbă prin centrul orașului Toronto într-o buclă continuă în memoria mea.

— Ce frumos că ați păstrat legătura în tot acest timp, spune doamna Rose și niciunul dintre noi nu o corectează.

— O pictură murală, zici? Nu pari a fi un artist, spune domnul Rose.

Privirea mea se îndreaptă spre Will. În piept îmi zvâcnește un ciudat sentiment protector.

— Nu mai sunt artist, spune el, cu o voce monotonă. Nu am fost niciodată foarte bun. Fern poate să confirme.

Soții Rose se uită spre mine. Am extrem de multe sentimente conflictuale în legătură cu bărbatul care stă lângă mine, dar cel mai derutant dintre toate este nevoia mea de a-i lua apărarea lui Will cel pe care l-am cunoscut odată. Mi se pare diferit de acest Will. Acest Will este cel care m-a rănit. Acel Will este cel al cărui desen încă atârnă înrămat în dormitorul meu. Acel Will este cel pe care îl apăr.

— Credeam că Will va fi un ilustrator celebru într-o bună zi. Era foarte bun.

Ignor privirea lui Will, dar simt cum îmi sfredește obrazul. Îmi mai iau un pahar de gin. Coapsa lui se lipește de a mea – este un ghiont intenționat – iar eu pufăi și mă stropesc cu băutură. Am obrajii încinși.

— La vârsta mea, ar trebui să știu că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par la suprafață, spune domnul Rose. Uită-te la Fern! Nu ai ghici acum, dar i-a făcut mamei ei destule probleme când era adolescentă. O adevărată răzvrătită. Odată, a fost adusă acasă de poliție! Maggie era înnebunită – toți oaspeții erau de față.

Mă încordez, iar Will își schimbă poziția lângă mine.

— Iar acesta nici măcar nu a fost cel mai rău lucru, spune doamna Rose, fără să țină seama de stânjeneala mea.

Tocmai când se pregătea să continue, Will bate din palme cu putere și ne uităm cu toții la el.

— Pe asta am auzit-o deja, spune el pe un ton care arată clar că nu dorește să o mai audă încă o dată.

Mă uit fix la el și, pentru a doua oară, își lovește piciorul de al meu.

— Dar tu, William? Ai făcut vreo năzbâtie când erai flăcău? îl întreabă domnul Rose.

— Pe cele obișnuite – petreceri, bere, poate un pic de iarbă, spune el. Eram un puști destul de anost.

— Ba *nu* erai, îl contrazic eu.

Aparent, sunt cel mai vocal avocat al tânărului Will Baxter. Nu apreciez această versiune răbdătoare și auto-ironică a lui, chiar dacă arată ca un vis erotic. Îmi ung un biscuit cu un strat portocaliu de brânză, sperând ca discuția să treacă mai departe, dar nu se întâmplă asta. Trei perechi de ochi sunt ațintite asupra mea.

— Erai... unic, zic eu.

Obrajii mi se înroșesc. Will mă studiază o secundă, iar pielea din jurul ochilor i se încrețește. Este ceva liniștitor în această aluzie de zâmbet. Mă trezesc zâmbind și eu la rândul meu.

— Cred că ziua aceea cu Fern a fost cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat, spune Will și se uită direct la mine când spune asta, iar eu rămân cu gura căscată.

— Ei bine, dacă hoinăreala prin Toronto este cea mai captivantă experiență din tinerețea ta, sper că ai intrat în mai multe belele ca adult, spune doamna Rose, rupând tăcerea.

— Mult mai puține, mă tem, răspunde Will, luând o înghițitură de martini, cu o expresie devenită impenetrabilă.

Nu pare tocmai trist. Poate un pic melancolic? Vreau să știu de ce. Vreau să știu de ce acest Will Baxter este atât de diferit de Will Baxter al meu. Este în continuare cea mai fascinantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, doar că acum este un mister complet.

Doamna Rose cloncăne.

— Tinerii nu mai știu cum să se distreze, spune ea, apoi se lansează într-o poveste despre Christopher Plummer, o petrecere a actorilor și o cerere în căsătorie despre care sunt aproape sigură că nu a fost făcută niciodată.

În curând, discuția se îndreaptă spre vacanța lui Will.

— Ce ai de gând să faci ca să îți umpli timpul patru săptămâni? vrea să știe domnul Rose.

— Voi lucra în cea mai mare parte a timpului. Îmi este ușor să-mi fac treaba de la distanță.

Se uită la mine ca și cum mi-ar cere permisiunea, iar eu dau din cap. Nu mă deranjează dacă soții Rose află de ce este aici.

— Aveam de gând să lucrez puțin cu Maggie, să o ajut cu câteva idei pentru stațiune, spune Will.

Să îl aud rostind numele mamei este tulburător.

— Nu auzisem veștile înainte de a ajunge.

— Cum adică, „aveam de gând să”? întreabă doamna Rose.

Nimic nu-i scapă femeii ăsteia. Își îndreaptă privirea ca un laser spre mine.

— Ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poți primi, draga mea. Și asta nu este o insultă la adresa ta, continuă ea.

Știu că are dreptate, numai că nu sunt sigură că pot ține lucrurile sub control o lună întreagă. Și numai să stau lângă Will mă face să vreau să mă târăsc pentru a-mi ieși din piele. Sau să mă târăsc în brațele lui.

— Și cum rămâne cu tânăra care te însoțea vara trecută? întreabă domnul Rose în timp ce ne umple din nou paharele.

Will are o iubită? O apăsare familiară de invidie mi se încolăcește în jurul coastelor.

— Cum o chema? insistă domnul Rose.

— Jessica, îi răspunde Will, în timp ce aruncă o privire rapidă în direcția mea.

Asta-i bine. Asta înseamnă că orice posibilitate de a mă târî în brațele lui a fost eliminată din ecuație odată

pentru totdeauna. *Asta-i minunat*, îmi spun, chiar dacă mi se pare aproape o cruzime că, atunci când Will a venit în cele din urmă aici, a făcut-o cu o altă femeie. Iau o înghițitură lungă din cocktailul meu.

— Jessica, așa este. Era o adevărată apariție fata aceea.

Simt că Will mă privește, în timp ce domnul Rose scoate un mic fluierat printre dinți.

— I-am învățat să joace cribbage, îmi spune el.

Îi răspund cu un zâmbet, dar probabil că este evident că-i fals.

— Și unde este Jessica? Vine și ea mai târziu? îl întreabă doamna Rose pe Will.

— Nu. Ne-am despărțit, spune el, și sunt sigură că îi simt cotul ușor apăsător pe brațul meu.

S-A LĂSAT AMURGUL înainte ca soții Rose să ne dea afară. Eu și Will ne plimbăm pe alea de pietriș și fiecare căsuță pe lângă care trecem are propria ei coloană sonoră: zgomotul plaselor pentru țânțari, al vaselor de la cină, al unui zar aruncat și un strigăt de victorie. Casa mea și Căsuța 20 sunt cele mai îndepărtate de cabană și, pe măsură ce ne plimbăm, pădurea devine tot mai deasă. Alea este mărginită de ferigi și begonii plantate în bușteni vechi. Este greu de spus, dar cred că Will este un pic amețit. Eu una clar sunt amețită.

— Cred că sângele meu are două părți de gin, spune el, cu ochii strălucind într-un mod în care nu au mai strălucit de când a sosit.

— Probabil că este o estimare prudentă.

Mă simt optimistă. În mod cert este din cauza băuturii. Dar este mai mult decât atât. Se datorează și faptului că am renunțat la slujba mea, nopții frumoase de vară și sentimentului că am preluat din nou controlul,

chiar și numai parțial, pentru prima dată de când a murit mama.

Dau vina pe martini pentru că mi-a permis să mă întind și să-i ating brațul.

— Hei, Will?

Se oprește din mers.

— Mulțumesc că ai redirectionat discuția cu doamna Rose mai devreme. Nu este tocmai povestea mea preferată.

— Știu că nu este.

Ne privim unul pe celălalt. Lumina lămpii cade de sus și fața lui Will este umbrită.

— Vorbeai serios când ai spus că ziua aceea a fost cel mai interesant lucru care ți s-a întâmplat?

— Da, spune el. Nu petrec prea mult timp în acea parte a orașului, dar când sunt în centru, mă gândesc mereu la asta.

Clipesc.

— Locuiești în Toronto?

Nu știu de ce nu am intuit asta până acum.

— Da, spune el încet.

— De cât timp? întreb, iar pulsul mi se accelerează.

Privirea lui Will se îndreaptă spre copaci. Nu vrea să răspundă.

— Spune-mi.

— De mult timp.

Îl țintuiesc cu privirea. Știe că nu este suficient.

— De aproape zece ani, spune el cu glas scăzut.

Dau din cap o dată, dar mai mult ca să mă asigur că încă mai am capul atașat de gât. Nu credeam că marea ignorare a lui Fern Brookbanks poate fi mai rea de atât.

— Uau.

— Fern, spune el, iar eu îi fac semn cu mâinile, simțind durerea și dezamăgirea cum îmi urcă în gât.

— Nu face asta!

— Fern.

— Ascultă, trebuie să plec. Sunt beată. Iar tu ești....

— îl privesc din cap până în picioare — prea înalt!

Îl las pe Will acolo, pe alee, printre pini și plopi.

ÎN NOAPTEA ACEASTA, visul începe la fel. Simt mirosul clătitelor înainte de a coborî scările, dar când ajung în bucătărie, în locul mamei mele, la aragaz este Will. Este îmbrăcat într-un costum albastru închis și stă cu spatele la mine. Părul îi trece de urechi, așa cum era când avea 22 de ani, iar când se uită peste umăr, fața îi este acoperită de cel mai splendid zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Îl trag spre masă și îi dau încet jos sacoul. Zâmbetul lui devine lacom, iar ochii îi sunt flămânzi. Încep să-i desfac cămașa și mă mișc mai încet, privindu-l cum e tot mai doritor, apoi îmi înfig dinții în pielea din dreptul inimii lui, în timp ce clătitele se ard.

8

14 iunie, cu zece ani în urmă

WILL ȘI CU MINE STĂTEAM la intrarea îngustă a unei alei, cu pereții de cărămidă în culorile curcubeului întinzându-se în fața noastră. Aleea Graffiti era cea mai faimoasă expoziție de artă stradală autorizată din oraș.

— Ai fost vreodată aici? m-a întrebat el.

Auzisem despre ea, dar nu știam exact unde se află.

— Nu. Este în principiu Săptămâna Bobocilor 101: nu-ți lăsa băutura nesupravegheată; nu mângâia ratonii și nu rătăci pe alei, nici măcar pe cele frumoase, acoperite de graffiti.

— Ți se pare frumoasă?

Am aprobat din cap în timp ce mă uitam la literele portocalii strălucitoare de lângă noi. Am băgat mâna în geantă, mi-am scos portmoneul Ziggy Stardust cu monede și l-am scuturat în aer.

— Știu ce ar face-o și mai frumoasă.

Will a zâmbit.

— Oh, da?

Am intrat mai adânc pe alee până am ajuns să rămânem blocați între două clădiri. Chiar și la umbră, era cald. Totul în jurul nostru era acoperit cu vopsea pulverizată – pereții, grilajele, ușile de garaj, tomberoanele. Era o bancă de lemn șubredă care părea să

fi fost confecționată din bețe de acadele supradimensionate, acoperite cu spirale de albastru și galben. Era, de asemenea, acoperită cu o crustă de excremente de pasăre uscate, așa că ne-am ascuns într-un colț lângă un tomberon, iar eu am aprins cuiul și am tras un fum adânc în piept înainte să i-l dau lui Will. A tras și el un fum lung, cu ochii pe jumătate închiși, cu mâna făcută căuș peste vârful țigării, iar eu m-am gândit că este probabil cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Deci, ce este atât de grozav la Toronto? a întrebat după ce a tras o gură de aer.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat și am mai tras o dată din țigară înainte de a i-o da înapoi.

— Am impresia că nu ești tocmai încântată că pleci.

Mi-am sprijinit capul de perete și am rămas cu privirea ațintită în sus, spre fâșia de cer senin de deasupra aleii. Simțeam deja cum substanțele din iarba fumată îmi intraseră în sânge. Simțeam o moleșeală plăcută. Eram ușor de drogat. I-am aruncat o privire pe furiș lui Will în timp ce inhala, apoi m-am uitat din nou spre cer, gândindu-mă la întrebarea lui. Îmi plăcea foarte mult să locuiesc aici, dar mai era un motiv important.

— Acasă, toată lumea știe totul despre mine, i-am răspuns, înclinându-mi capul spre el. În oraș, pot să mă fac pierdută.

Will m-a privit cu un licăr în ochi, iar eu am simțit că mi se strânge pielea.

— Mi-e greu să cred asta.

Am tras un ultim fum și am stins chiștocul pe perete.

— Există o libertate care vine odată cu viața la oraș. Aici sunt o persoană oarecare.

— Și acesta este un lucru bun?

Am început să ne plimbăm încet, cu soarele în ochi.

— Da. Acasă, sunt Fern Brookbanks.

Will a zâmbit.

— Nu ești Fern Brookbanks și aici?

— Sunt, dar asta nu înseamnă nimic. Acasă, sunt fiica lui Margaret Brookbanks. Fac să pară că sunt importantă, dar nu sunt. Mai degrabă pare că a fost deja prestabilit cine sunt eu — cam așa sunt comunitățile mici, iar stațiunea este un mic imperiu în sine.

Acasă eram o puștoaică din stațiune. O ratată, reabilitată ca absolventă în domeniul afacerilor.

— Am înțeles. Ești prințesa Fern.

— Ha! am râs și mi-am dus mâna la frunte pentru a bloca lumina orbitoare. Am trecut printr-o mică...

Am ezitat să termin propoziția. Nu mai vorbisem de ani de zile despre ce se întâmplase când eram în liceu cu nimeni altcineva în afară de Jamie. Nici măcar cu Whitney.

Când citisem jurnalul mamei, îi adresasem cele mai urâte cuvinte imaginabile. Îi aruncasem jurnalul tocmai în partea cealaltă a camerei. Mă dezlanțuisem în modurile cele mai iresponsabile timp de luni de zile, până când ajunsesem în cele din urmă la spital.

Mi-a apărut în minte o imagine cu mama stând lângă patul meu, cu fața roșie de plâns. Am închis ochii strâns, dorind să o îndepărtez. Lucrurile stăteau mult mai bine acum.

— Te simți bine? a întrebat Will.

— Da. Doar că mi-am pierdut șirul gândurilor.

— Spuneai că ai trecut prin ceva.

— Am trecut printr-o fază de rebeliune când eram mai tânără și nimic din toate astea nu a rămas secret. Nu există discreție acolo. Știu că pare extraordinar să locuiești într-o stațiune și, uneori, chiar este. Dar imaginează-ți cum este să fii chemat să desfunzi o toaletă sau

să ți se ceară indicații către terenurile de tenis de fiecare dată când ieși din casă. Sunt oaspeți peste tot.

Acum mă lăsam dusă de val, iar mâinile mele păreau că dirijează în timp ce îmi enumeram nemulțumirile.

— Când ești fiica proprietarei, ești și angajată, fie că-ți place sau nu. Am lucrat acolo în fiecare vară de când aveam 14 ani, plus turele din timpul anului școlar. La zece ani îmi pregăteam singură cina, pentru că mama nu era aproape niciodată acasă. Adică, tehnic vorbind, cred că stațiunea este casa mea, dar mama lucra atât de mult, încât nu era niciodată acasă.

Mi-am auzit tonul vocii și am apucat tivul hanoracului lui Will.

— Îmi pare rău. Probabil par o adolescentă plângăcioasă acum. Credeam că mi-am depășit etapa de angoasă.

— Nu, te rog, dă-i drumul, descarcă-te mai departe, a spus Will. Cred că nu ai vorbit toată ziua cât ai vorbit acum. Descrie-mi o imagine a adolescentei torturate Fern.

S-a răsucit astfel încât să fie cu fața la mine, a început să meargă cu spatele și și-a deschis brațele.

L-am împuns în umăr.

— Nu era chiar așa de rău. Lacul este uimitor. Dacă ești pasionat de activități în aer liber, sunt o mulțime de lucruri de făcut – canoe, caiace, trasee de drumeții. Cabana a fost construită acum mai bine de 100 de ani, așa că întregul loc pare a fi din altă epocă, ceea ce este destul de mișto.

— Mi-ar plăcea să îl văd, a spus Will. Nu am fost niciodată într-un astfel de loc. Am fost la cabane de-a prietenilor, dar când călătoream cu familia, de obicei mergeam în afara provinciei Ontario.

Am făcut o grimasă. Înainte mă enerva când mama se plângea că oamenii nu apreciază provincia noastră.

Dar apoi, m-am mutat în Toronto și am întâlnit foarte mulți oameni ca Will, care aveau ocazia să călătorească, dar călătoreau departe, fără să exploreze propria zonă.

Aleea dădea spre o mică parcare în plin soare. Trotuarul emana căldură. Will și-a lăsat rucsacul pe jos, și-a scos hanoracul, l-a împăturit și l-a băgat în rucsac.

— Nu am înțeles cu adevărat toată chestia cu aerul liber până nu m-am mutat în Vest. Nivelul de frumusețe naturală din Columbia Britanică este de-a dreptul absurd, a spus el. Prima dată când am mers cu bicicleta în Stanley Park, am făcut ocolul digului de protecție de pe coastă, râzând literalmente cu gura până la urechi. Nu-mi venea să cred câte nuanțe diferite de verde vedeam. Nici acum nu m-am obișnuit cu asta.

Mi-am șters sudoarea de pe ceafă, fără să pot să îmi întorc privirea.

Am murmurat ceva ca să arăt că sunt atentă, dar lucrul la care eram cu adevărat atentă era corpul lui Will. Până atunci, fusese complet îmbrăcat, dar acum i se vedea pielea. Era bine întinsă peste mușchii zvelți ai brațului, care i se iveau de sub mâneca tricoului. Avea alunițe și vene proeminente și îi puteam vedea coatele și pliurile.

Will și-a închis rucsacul și l-a aruncat peste un umăr. În zbor, acesta i-a agățat tivul tricoului și i l-a ridicat de pe șold, permițându-mi să văd un triunghi mic de piele.

Fusese o idee proastă să fumăm cuiul acela. Ar fi trebuit să știu asta. Iarba mă făcea să mă simt ca ceara de lumânare lichefiată, fierbinte și fluidă. Deja începuseră să mă furnice degetele de la mâini.

Înainte de Jamie, făcusem sex de două ori, cu doi tipi diferiți. Niciuna dintre experiențe nu fusese bună. Îi spuseseam lui Jamie că vreau să o luăm încet, așa că așteptaserăm până în a doua noastră vară împreună,

apoi ne petrecuserăm toată perioada din mai până în august mângâindu-ne și pipăindu-ne unul pe celălalt fără încetare și făcând sex rapid pe furiș între schimburi – ba ne giugiuleam în patul lui, ba ne furișam în spatele copacilor, ba alergam până în dormitorul meu. De multe ori, atârnam un semn cu „Mă întorc în 5 minute” pe ușa barăcii cu echipamente. Sexul cu Jamie era distractiv și caraghios, iar după ce ne-am descoperit unul pe celălalt, ajunseseam să mă simt mult mai bine decât aș fi crezut că este posibil.

După patru luni de sex neîntrerupt, plecarea la universitate în luna septembrie fusese ca și cum mi s-ar fi refuzat apa proaspătă după ce trăisem lângă un izvor alpin. Sexul la telefon fusese propunerea lui Jamie. Prima dată, stătusem întinsă pe patul meu, uitându-mă la crăpătura din tavanul garsonierei mele și încercând să nu râd. Deloc surprinzător, Jamie acceptase cu plăcere să vorbească murdar. Eu îmi tot ceream scuze și el îmi tot spunea să mă relaxez. În cele din urmă reușisem să fac asta, dar nu îndeajuns pentru a avea orgasm.

„Am o idee”, spusese Jamie după ce terminase. Chiar dacă în Toronto fumatul cuielei era la fel de comun ca și fumatul țigărilor în orice seară, eu fusesem precaută. Eram o nouă Fern – una care făcea alegeri inteligente. Dar Jamie mă asigurase că puțină iarbă nu avea să mă facă să-mi pierd controlul și îmi făcuse cunoștință cu un amic care vindea în centru. Data următoare când am încercat, eu m-am amețit prima. Iarba mă făcuse să pot spune cuvinte precum „ling” și „udă” și să vorbesc serios, dar mi-a transformat și măruntaiele în miere caldă. Și astfel, sexul prin telefon devenise o chestie a noastră.

Will și-a trecut mâna prin păr, iar eu i-am urmărit mișcarea ca și cum s-ar fi petrecut cu încetinitorul. Avea o pată de vopsea pe interiorul brațului drept și, lângă ea, o linie de cerneală neagră. Dorința m-a cuprins

fulgerător. Jamie mă făcea să mă simt bine, dar nu mai simțisem niciodată un asemenea impuls, o dorință atât de puternică.

Will mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ce s-a întâmplat?

Am înghițit în sec. Aveam senzația că limba mea este de catifea.

— Ai o pată de vopsea pe braț.

Și-a răsucit cotul, dezvăluind și mai mult din tatuaj.

— Așa este. Trebuie să se fi luat de pe salopetă.

Furnicăturile se răspândeau, transformându-se într-un puls scăzut. Will s-a uitat la mine și mi-a surprins privirea.

— Acela este un brad? am întrebat, arătând spre tatuajul lui.

Era evident că era un brad.

— Da.

Și-a ridicat mâneca. Un brad verde și zvelt creștea de la cot până la subsuoară pe partea de dedesubt a brațului său.

— Mi l-am făcut acum câțiva ani. Cred că e cam clișeic, a spus el.

— Cum așa?

Will mi-a aruncat un zâmbet leneș și atunci mi-am dat seama că și el se amețise.

— Ei bine, am studiat la Emily Carr.

— Mi-ai spus.

— Emily Carr este o școală de arte și a fost, de asemenea, unul dintre cei mai importanți pictori din această țară, odihnească-se în pace!

Am râs.

— Spune-mi mai multe, Dalí.

— Copacul singuratic era un laitmotiv în lucrările lui Carr, așa că este aproape ca și cum ți-ai face un tatuaj cu logoul școlii. Dar există ceva atât de maiestuos la brazi. Este ceea ce îmi place cel mai mult la Vancouver – modul în care se întrepătrund natura și orașul.

M-am aplecat să mă uit mai de aproape. Cele mai multe dintre tatuajele pe care le văzusem erau de genul celor alese dintr-un album, dar tatuajul lui Will era unic. Era evident că era o lucrare personalizată – nuanțele erau extrem de delicate.

— Ei bine, este un clișeu foarte frumos, am spus.

Am ridicat privirea spre Will și am văzut că și el mă privea. Ne-am holbat unul la celălalt preț de o secundă probabil, dar a părut că trec minute întregi, până când zgomotul unei sirene ne-a speriat.

— Cred că asta înseamnă că preferi mai curând ilustrațiile mele decât picturile mele murale, a spus Will, trăgându-și mâneca în jos.

— Tu ai desenat asta?

Am scos o sticlă de apă din geantă, am băut jumătate, apoi i-am oferit restul lui Will. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii la soare. Îi vedeam gâtul mișcându-i-se în timp ce înghițea. O picătură de apă i se scurgea din colțul gurii. Îi urmăream traseul pe bărbie ca un leopard pregătit să atace când, deodată, am simțit că îmi vibrează telefonul.

M-am încruntat la ecran. De obicei, Jamie nu suna decât dacă plănuiam din timp să „vorbit”.

— Îmi pare rău, o să răspund, i-am spus lui Will, îndepărtându-mă câțiva pași.

— Bună, i-am spus lui Jamie. E totul în regulă?

La celălalt capăt al firului s-a auzit un chicotit.

— Bineînțeles că este. Sunt pe cale să duc câțiva copii într-o excursie cu canoa pe Smoke.

Jamie a făcut o pauză scurtă și apoi mi-a spus pe un ton scăzut:

— Îmi era dor de tine, Fernie. Voiam să-ți aud vocea o clipă. A trecut ceva vreme!

Mi s-a strâns stomacul.

— Știu. A fost complicat cu Whitney aici, i-am spus, deși amândoi știam că trecuse mai mult timp de când nu mai vorbiserăm.

Ne sunaserăm unul pe celălalt doar de câteva ori de când se terminase școala – convorbiri care nu erau mai mult decât sex. Nu puteam să-l las pe Jamie să își dea seama cât de nefericită mă simțeam că mă întorceam acasă, iar asta mă făcea și mai nefericită. Indiferent cum l-aș fi formulat, mesajul din spatele cuvintelor era întotdeauna același: „Hei, iubitul, nu vreau să mă întorc acasă, chiar dacă asta înseamnă să-mi petrec vara cu tine. Fără supărare! Doar că ideea de a lucra în stațiune pentru tot restul vieții mă face să vreau să-mi smulg pielea de pe brațe. Nu o lua personal, dar e puțin ciudat că tu iubești afacerea familiei mele mai mult decât mine.”

Știam că ceea ce îmi doream cu adevărat ar fi fost să se întâmple ceva care să ne dinamiteze relația. Nu-mi plăcea să-i ascund lucruri lui Jamie, așa că începusem să-l evit.

— Whit mi-a spus că nu păreai în apele tale, l-am auzit pe Jamie la capătul firului.

Asta m-a iritat. Credeam că reușisem foarte bine să fac să pară că sunt în regulă.

— Așa a spus?

— Da, printr-un mesaj. Iar tu ai spus că vizita a fost ciudată?

M-am uitat la Will. Scria ceva pe telefon.

— Da, a fost ciudată. Știi, uneori am impresia că nu mă înțelege. Crede că mă voi întoarce acasă și totul va fi ca atunci când aveam 12 ani, dar acum suntem oameni complet diferiți.

Whitney nu voia să vorbească niciodată despre ceea ce se întâmplase în liceu. Se prefăcea că nu avuseserăm niciodată cearta aceea crâncenă, că nu începuserăm să ne distanțăm una de cealaltă cu mulți ani în urmă, când ea începuse să se întâlnească cu Cam.

— Simt că nu are încredere în mine, am continuat eu.

Observasem felul în care se uita la băutura mea atunci când comandasem al doilea pahar la bar în seara precedentă. Dar nu trebuia să își facă griji. În ultima vreme, rareori se întâmpla să beau mai mult de două pahare.

— Te gândești prea mult la asta, Fernie. Lasă-ți creierul ăla să se odihnească. Odată ce te vei întoarce aici, vei vedea că nu ai de ce să-ți faci griji. Tu și Whit o să fiți prietene toată viața.

Am suspinat.

— Sper că da.

Will și-a pus telefonul deoparte și s-a îndreptat spre un banc de pești pictat pe partea laterală a unei clădiri cu trei etaje.

— Trebuie să plec, mi-a spus Jamie. Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

L-am urmărit pe Will de la o distanță sigură. Era cu spatele la mine, cu mâinile așezate pe cap.

Trecuseră patru ani fără ca eu să fiu interesată de altcineva în afară de Jamie. Flirtasem puțin, dansasem cu diferiți băieți, dar trasasem o limită la a-i lăsa să-mi cumpere de băut și suportasem permanent tachinări

pentru că aveam o relație la distanță cu un băiat pe care îl cunoșteam din copilărie.

— Niciodată nu vei fi mai sexy decât acum, îmi ținuse Ayla o prelegere odată. Îți irosești perioada de vârf a vieții!

Ne cunoscuserăm la cursul de macroeconomie din primul an și era cea mai apropiată prietenă a mea din oraș. Apoi îl cunoscuse pe Jamie, iar el reușise să o cucerească în 30 de minute, după ce sugerase să mergem într-un un bar de karaoke să ne distrăm în seara aceea. Când a cântat piesa lui Alanis (o interpretare de zile mari a piesei „You Oughta Know”), a făcut-o praf. Noaptea s-a încheiat cu Ayla târându-ne înapoi la apartamentul ei și cu ei doi cântând melodii de Nelly Furtado ale căror versuri nu și le amintea niciunul dintre ei.

Jamie era implicat în fiecare aspect al vieții mele. Credeam că voiam ca el să rămână așa pentru totdeauna.

— E totul în regulă? m-a întrebat Will când m-am apropiat de el.

— Da. Era doar un prieten.

I-am privit îndelung profilul. Eram fumată, nu aveam pic de rușine și aveam o teorie. Mi-am plimbat privirea peste linia fermă a obrazului și a mandibulei sale, i-am urmărit brațele și am coborât pe trunchi. Când mi-am întors-o spre gâtul lui, am observat că era roz. Senzația asta de furnicături pe care o aveam în legătură cu Will era pur fizică. Eram sigură de asta.

— Cum este Fred? l-am întrebat.

Will a strâmbat din nas.

— Fred?

M-am îndreptat spre alee. Mai aveam destul de mult de parcurs.

— Da. Este un subiect sensibil?

— Nu, a spus Will, urmându-mă. Bineînțeles că nu. Fred... Fred este deosebită, a spus după o pauză. Nu există nimeni ca ea, a continuat el și a râs. Ea se asigură de asta. Dacă toată lumea ar intra pe ușa din față, Fred ar căuta o ușă laterală. Abordează totul în felul ei.

Mi-am plecat privirea ca să pot să îmi dau ochii peste cap.

Will mi-a povestit totul despre Fred. Fred avea o lucrare de tapiserie expusă într-o galerie din Gastown. Tapiseria se numea „Blestemul” și ilustra durerea, puterea și fecunditatea menstruației. Ea se angajase să poarte o garderobă complet roșie în timp ce lucra la tapiserie în ultimul an de liceu. Ideile lui Fred erau nesfârșite. De exemplu, ea propusese tema „eșecului” pentru numărul dedicat absolvirii al buletinului lor informativ și contribuisese la găsirea unor absolvenți ai Institutului Emily Carr care să-și împărtășească cele mai mari eșecuri pe care le avuseseră.

Fred pare că se ia destul de în serios, mi-am zis în sinea mea.

— Pare amuzantă, am spus eu. De cât timp sunteți împreună?

— De aproximativ cinci luni.

Doar atât? am gândit eu, dar cuvintele aproape că mi-au ieșit de pe buze.

— Ce este? a spus Will.

— Nimic.

— Nu, haide. Ai o expresie pe față.

— Ba nu am.

— Ba da. Ai o expresie un pic... a spus el, arătând spre gura mea și amândoi ne-am oprit din mers.

— Ei bine, acum o am. Dar numai pentru că ai spus „un pic...”

— Deci nu judecai durata relației mele?

Mi-am dus mâna la piept.

— Absolut deloc.

Nu-mi plăcea că eram geloasă pe Fred, dar ce dacă eram? Will era al naibii de atrăgător. Asta era tot. Nu se întâmpla nimic altceva aici.

Will s-a aplecat spre mine și m-a privit fix în ochi. Ochii îi străluceau.

— Mincinoaso!

9

În prezent

— CUM ADICĂ, NU L-AI CĂUTAT PE GOOGLE? întrebă Whitney în timp ce flutură un scutec în aer.

Am convins-o să mă lase să am grijă de Owen cât timp ea și Cam ies în oraș. Este vorba doar de o cină la restaurantul Brookbanks, iar planul este ca ei să lase copilul cu mine acasă cât timp se bucură de puțin timp singuri, dar încă nu am reușit să îi scot pe ușă.

Au pregătit pătuțul de voiaj al lui Owen, mi-au explicat cum să-l hrănesc cu biberonul, mi-au făcut o descriere detaliată a iritației de scutec și mi-au înmănat o copie tipărită a întrebărilor frecvente cu privire la Owen. Whitney a încercat să le facă amuzante, cu titluri precum: „Oh, rahat, a făcut caca! Acum ce fac?”, dar tot este la limita detestabilului. De asemenea, nu este deloc stilul lui Whitney.

O privesc în timp ce stă în genunchi lângă Owen, care se zvârcolește pe canapea fără scutec. Poartă o rochie magenta care are în față o secțiune care se desface discret pentru alăptare. Sâni ei sunt uriași. Are o dâră subțire de sudoare la linia părului – șuvițele de lângă tâmpile sunt scurte și firave. S-a tot plâns de ele.

Aparent, îți pierzi părul după ce naști un copil și asta este ceea ce crește în loc. Viața de părinte a

schimbat-o pe Whitney în moduri pe care eu nu le observasem și probabil că nici ea nu le-a observat.

— Știi ce părere am despre spionarea oamenilor pe internet, îi spun.

Scotocesc prin geanta de scutece după șervețele umede. Nu am mai schimbat scutecele unui bebeluș până acum, dar cât de greu poate fi?

— Lasă-mă pe mine să fac asta, Whit. Aveți rezervare și o să întârziați!

— Nu mai schimba subiectul, mi-o retează Whitney, uitându-se la pachetul din mâna mea. Nu ai nevoie de șervețele umede când este doar un pic de pipi.

Ea termină de pus scutecul lui Owen și se ridică de pe podea, luându-l în brațe cu competența unei persoane care a făcut asta de sute de ori, ceea ce s-a și întâmplat: Whitney este mamă. Știam asta înainte, dar nu așa cum o știi acum, în acest moment.

Nu am mai locuit împreună de când eram în liceu. Sunt atât de multe lucruri pe care le-am ratat pe drumul spre a deveni femei în toată firea.

— Deci, nu l-ai căutat niciodată? spune Whitney. Nici măcar atunci?

— Nu chiar.

Acest lucru este complet fals.

— Îi vei încredința viitorul stațiunii și nu ai căutat nici măcar să vezi dacă afacerea lui este legală?

Whitney se uită spre Cam în căutare de susținere, dar el ridică din umeri. Este cu câțiva centimetri mai înalt decât ea și are brațele unui pompier din calendarele acelea sexy.

Ei doi sunt inseparabili de când toți aveau 14 ani. Cam fusese un nesuferit în școala primară, dar vara dintre clasele a noua și a zecea fusese blândă cu el, și era imposibil să nu observi că Whitney îl remarcase când a

reînceput școala în toamnă. Cam o adusese pe fata de care se îndrăgostise cu un an în urmă exact în punctul în care voia el și îmi amintesc cum a invitat-o la balul de iarnă de parcă ar fi fost o provocare, cu bărbia ridicată în mod provocator. Whitney nu a putut rezista provocării.

Acum este consilier la fostul nostru liceu și este o persoană atât de statornică și cu o inimă atât de bună, încât pariez că se descurcă de minune în meseria lui. Știu că și Whitney este pricepută în meseria ei. Este cea mai pasionată tehniciană dentară din lume, fără îndoială.

— Nu am fost de acord cu nimic și este posibil să fi făcut o căutare rapidă cu ani în urmă. Dar asta-i tot.

Am făcut greșeala de a-l căuta pe Will pe Google ieri, dar nu l-am mai văzut în carne și oase de la cocktailul de duminică cu soții Rose. Asta a fost acum trei zile, iar de atunci m-am ferit de el. Sunt puțin surprinsă că nu și-a împachetat lucrurile și a plecat.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu Jamie, pentru a mă pune la curent. Am ajuns chiar și în sala de mese. Am simțit că toți sunt cu ochii pe mine de îndată ce am intrat și aș fi vrut să mă evapor, dar am rezistat. A devenit evident de câte m-a protejat Jamie cât timp eu îmi croiam drum prin cețurile tulburi ale durerii.

Acum, când mă trezesc în miez de noapte, mă apropiu în vârful picioarelor de fereastra dormitorului meu și mă uit la strălucirea blândă care vine dinspre Căsuța 20. Nu sunt singura insomniacă de pe aici. Mă uit la pătratul acela luminos printre copaci și mă întreb dacă aș putea supraviețui să lucrez alături de Will fie și numai o oră, pentru că, cu cât aflu mai multe despre stațiune, cu atât îmi este mai greu să neg că avem nevoie de ajutorul lui.

Whitney îi pasează copilul lui Cam, care începe imediat să-și mute greutatea de pe un picior pe altul, făcând fețe ciudate în timp ce se balansează. De când

Owen a început să râdă, părinții lui au devenit obsedați să obțină chicoteli de la el. Este un bebeluș superb. Are pielea de un brun-închis ca a lui Cam și ochii mari ai lui Whitney.

Whitney scotocește prin geantă, își scoate telefonul și atinge ecranul cu degetul.

— El este? mă întreabă ea și întoarce ecranul spre mine.

Este o fotografie cu Will – are părul pieptănat spre spate și poartă sacou și cravată. Am studiat deja fiecare pixel al imaginii. Sunt genele lui groase, ochii brun-închis, arcada buzei superioare, linia puternică a mandibulei și cea lungă a nasului său. Este ridicol de atrăgător.

— După felul în care ți s-au dilatat pupilele, îmi dau seama că el este, spune Whitney.

Îi arată fotografia lui Cam, care îi aruncă o privire rapidă și apoi se mai uită o dată, mai atent, aproape lipindu-și ochelarii de ecran.

— La naiba, spune el. Bună treabă, Baby!

— Cam, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune așa! Și cum adică, *bună treabă*?

— Te-ai cuplat cu el, nu?

— Nuuu! răspundem eu și Whitney simultan.

Cam se încruntă.

— Stai, nu te culci cu el? Atunci de ce ne pasă de tipul ăsta?

— Pentru că a făcut-o pe Baby să se îndrăgostească de el, iar apoi a lăsat-o cu inima frântă. Fii atent, Camden!

— Oh, ăsta e tipul pentru care i-ai dat papucii lui Jamie? întreabă Cam.

— Nu i-am dat papucii lui Jamie! am izbucnit eu.

Urăsc faptul că ei doi cred că despărțirea a fost din vina mea. Noi patru ieșeam împreună în timpul verii,

când eu și Jamie eram împreună, iar Cam și Jamie au păstrat legătura. Acum sunt prieteni apropiați.

— Teoretic, spune el. Dar tu i-ai forțat mâna.

Îl țintuiesc cu privirea pe Cam în timp ce Whitney începe să citească de pe site.

— „William Baxter este partener la Baxter-Lee.” Bla, bla, bla, plictisitor, plictisitor. „Este specializat în branding și marketing strategic și a fost desemnat de *Canadian Business* drept unul dintre «Cei mai interesați tineri vizionari» în 2019. William deține o diplomă de licență în arte plastice de la Universitatea Emily Carr și o diplomă de masterat în administrarea afacerilor de la Rotman School of Management”.

Ochii lui Whitney se bulbucă în timp ce derulează pagina de internet. De asta îmi era teamă.

— Cred s-ar putea ca Will să fie un soi de personaj monden, spune ea. Sunt fotografii cu el la diverse petreceri și pe covorul roșu la diferite evenimente.

Se întoarce spre ecran cu aceeași privire hotărâtă pe care o avea când jucam „Oaspetele misterios” în copilărie.

— Dă-mi telefonul, îi spun, apucând dispozitivul.

Intenționez să îl închid și să i-l dau lui Cam să-l țină, dar ochii îmi rămân lipiți de fotografia care umple ecranul. Și pe asta am mai văzut-o. Will, îmbrăcat într-un smoching, cu brațul în jurul unei femei care poartă o rochie verde-smarald. Este îngrozitor de frumoasă. Are părul la fel de negru ca al lui, dar al ei cade peste umeri în valuri delicate. El se uită spre aparatul de fotografiat, iar ea râde spre aparat, dezvăluindu-și dinții albi-albi, drepți-drepti și genul acela de buze roz cărnoase pentru care s-a inventat cuvântul „cărnos”.

— Apare în multe dintre ele, spune Whitney. Jessica Rashad. Unul dintre titluri spunea că este colecționară de artă și filantroapă. Asta nu înseamnă că este bogată?

Ochii ei devin și mai mari, strălucind ca niște faruri de ceață.

— Hai să o căutăm! zice ea.

— Nu. Ești oficial deconectată, îi spun, încercând să mă prefac că nu mă deranjează faptul că fosta iubită a lui Will este la fel de sexy ca oricare dintre soțiile fraților Jonas. Este timpul ca voi doi să-mi dați copilul și să plecați de aici.

Îi dau telefonul lui Cam ca să fiu sigură și îl extrag pe Owen din brațele lui. Prietenii mei se uită unul la celălalt, cu fețele schimonosite de îngrijorare.

— Serious, o să ne descurcăm, le spun eu.

Îl ating pe Owen pe nas și el îmi aruncă un zâmbet gingaș. Ridic din sprâncene spre Whitney, cu o expresie tăcută care spune „Ți-am zis eu?”.

— Și nu vă grăbiți să vă întoarceți. Beți un cocktail. Comandați un desert... le spun, deși le dau cel mult o oră până să se întoarcă.

Whitney și Cam îi dau o mulțime de pupici lui Owen pe cap și apoi, în sfârșit, își iau la revedere. Îi privesc cum pleacă de pe terasă, în timp ce țin brațul dolofan al copilului și le fac cu mâna în timp ce se îndepărtează.

Nu trec decât 15 minute până ce Owen începe să urle.

AM FĂCUT TOTUL. I-am schimbat scutecul murdar lui Owen. Am încercat să-i dau un biberon. L-am pus pe genunchi. Am făcut fețe amuzante. Am cântat o interpretare electrizantă a piesei „There's a Hole in My Bucket”, dar copilul nu se mai oprește din plâns. Sunt îngrijorată să nu i se facă rău. Iar eu mi-am dat jos pantalonii după ce am vărsat lapte și pe mine, și pe Owen.

— Owen, scumpule, te rog, te rog, nu mai plânge! îl implor în timp ce îl plimb prin sufragerie, pe punctul de a izbucni și eu în plâns.

De obicei nu sunt o plângăcioasă, dar după moartea mamei, a fost ca și cum cineva ar fi instalat un robinet fisurat în spatele pleoapelor mele.

Între mine și mama se schimbase ceva fundamental după ce i-am spus că nu vreau să intru în afacerea familiei. Mă simțeam vinovată, dar mă simțeam și liberă. Mama nu înțelegea de ce aș fi vrut să trăiesc de la un salariu la altul în Toronto, când puteam să mă întorc acasă și să câștig un salariu adevărat. Vorbeam la telefon în fiecare duminică, dar deseori nu făceam decât să ne certăm. În momentul în care am devenit manager la Filtre în urmă cu șase ani, am crezut că se resemnase cu faptul că locuiesc în oraș. Am încetat să ne mai certăm. Odată, m-a vizitat pentru a mă invita la prânz și a fost impresionată de cât de aglomerat era localul nostru cel mai important.

Când eu și Philippe am început să ieșim împreună, mi-am dat seama că era suspicioasă.

„Pare foarte mulțumit de el însuși”, spunea ea. Era o descriere potrivită, dar eu mă gândeam că avea multe motive de mulțumire: o afacere de succes, un abdomen muscular, un apartament fantastic într-o fostă biserică reamenajată. Mama mi-a spus să am grijă.

Într-o zi de duminică l-am găsit pe Philippe cu creatoarea de pălării. Ne petrecuserăm după-amiaza împreună la birou, analizând planurile de renovare pentru cea de-a treia locație a noastră și, deși rămâneam adesea la el acasă, îmi spusese că are nevoie de serile de duminică pentru el însuși, pentru „îngrijire reparatorie”. Mie îmi convenea. Aveam propria mea rutină. Mai întâi cumpărăturile, apoi convorbirea cu mama. Mă pregăteam să urc în tramvai când mi-am dat seama

că îmi uitasem telefonul. Să spun că am fost surprinsă să-l văd pe Philippe trăgându-i-o cuiva pe biroul meu este puțin spus. Eram încă în stare de șoc când m-a sunat mama și i-am spus toată povestea – cele mai multe lucruri pe care i le dezvăluisem vreodată despre viața mea amoroasă. A doua zi, mama a apărut la ușa locuinței mele cu o valiză mică pe care nici nu știam că o are și cu o pâine din aluat dospit făcută de Peter. A rămas trei nopți – cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o împreună în ultimii ani, în afara Crăciunului. Nu a pus întrebări. Nu m-a presat să afle dacă avusesem vreo bănuială că Philippe mă înșela. Am presupus că se pregătea să-mi spună să mă întorc acasă, să vin să lucrez la Brookbanks. Dar nu a făcut nici asta. Ne-am uitat mult pe Netflix și am mâncat multă pâine. Când m-a îmbrățișat de rămas-bun, nu voiam ca ea să plece. Iar când i-am spus că o să-mi lipsească, am simțit că ceva se schimbă din nou, că tensiunea scade. Eram mai apropiate în acel moment decât fusesem vreodată până atunci.

Doi ani mai târziu, a murit. Am sentimentul că am pierdut-o exact când începuserăm să ne regăsim una pe cealaltă. Mi-am jelit amintirile despre mama: felul în care se strecura în camera mea și mă săruta de noapte bună după ce se întorcea de la cabană, crezând că dorm, când eu de fapt o așteptasem în tot acel timp, diminețile răcoroase de toamnă, când lucrurile se mai linișteau puțin și mă trezea devreme ca să stau cu ea pe malul lacului în timp ce-și bea cafeaua, sau felul în care mă prezenta oamenilor cu sintagma „Feriga mea”. Îmi aminteam și de clătitele ei. Ținea neapărat să le facă cu lapte bătut, deși nu aveam niciodată așa ceva în casă. În schimb, amesteca suc de lămâie în lapte ca să se acrească. Dar am jelit și viitorul pe care nu aveam să-l avem niciodată, relația pe care abia începuserăm să o consolidăm. M-am săturat atât de mult să plâng – de usturimea din ochi, de nasul înfundat, de sentimentul că

nu mă voi putea opri niciodată —, încât am încercat să mă opresc la câteva săptămâni după înmormântare. Am mai clacat de câteva ori, dar acum, când încerc să liniștesc un copil de cinci luni inconsolabil, cedez. Este tare dificil.

Ciocănitul de la ușă abia dacă se aude prin vacarmul făcut de Owen. Mă opresc din șușotit și iar se aude. Whitney și Cam trebuie să-și fi scurtat ieșirea. Sunt atât de ușurată, încât nici nu-mi pasă că am eşuat complet ca dădacă.

Dar când deschid ușa, nu-i văd pe Whitney și pe Cam, ci pe Will.

N-aș putea spune ce anume la el îmi zăpăcește mintea. Să fie blugii albaștri și tricoul gri decolorat? Sau poate faptul că este atât de înalt? Sau faptul că este aici? Dar dacă ar trebui să aleg, ar putea fi părul. Este mai scurt decât era în trecut, dar văzându-l așa, dezordonat și nepieptănat, atârându-i în şuvițe negre pe frunte mă face să mă simt de parcă aș avea din nou 22 de ani.

— Am venit pentru sacrificiul ritualic al pruncului. Era la ora 20:00, da? zice Will în timp ce eu clipesc spre el nedumerită, cu Owen agitându-se în brațele mele.

Îmi imaginez cum arătăm în ochii lui Will: amândoi cu ochii umflați și plini de lacrimi. Copilul este dezbrăcat, cu excepția scutecului. Mie îmi curge nasul, nu port sutien sau pantaloni, iar tricoul meu gri este pătat cu laptele matern al celei mai bune prietene ale mele.

— Ai auzit plânsul? îl întreb.

Încerc să mă comport ca și cum, de fapt, aș purta pantaloni și nu aș fi în mijlocul unei căderi nervoase complet dramatice. Îi sunt recunoscătoare lui Will că își ține privirea ațintită asupra feței mele.

— Cred că se aud plânsetele până în Alaska.

— Îmi pare rău, spun eu, ridicându-mi vocea peste pirotehnia vocală a lui Owen. Voi închide ferestrele.

— De fapt, spune Will, am venit să văd dacă pot să dau o mână de ajutor.

— Cu copilul?

După neîncrederea din vocea mea, aş fi putut la fel de bine să întreb: „La sacrificarea copilului?”.

— Da, ştiu câte ceva.

Lucrul inteligent de făcut în această situaţie ar fi să mint, să-i spun lui Will că am situaţia sub control, apoi să-l rog politicos să plece.

— Deci, spune Will, pot să intru?

Dar realitatea este că Owen a luat-o razna de cel puţin 20 de minute, iar eu sunt disperată. Țin uşa deschisă cu şoldul.

Imediat ce Will intră, ştiu că am făcut o greşeală. Stă în picioare în faţa mea, pe hol, şi este atât mare şi atât de aproape de mine. Şi-a adus cu el mirosul de zahăr ars, iar când se apleacă spre Owen, îi văd pistruii mărunţi din partea de sus a obrazilor. Mi-am imaginat de atâtea ori finaluri alternative ale zilei pe care am petrecut-o împreună, încât este ruşinos, dar nimic nu m-a dus atât de repede înapoi în acel loc cum o face acum faptul că îl am pe însuşi Will Baxter în casa mea. Umilinţa şi dorinţa mă cuprind pe neaşteptate şi în egală măsură.

Will mă apucă de cot.

— De ce nu mă laşi să-l iau eu pe... Owen, spune el după o scurtă pauză şi îl strânge uşor de picioruş. Eu îl iau eu pe Owen, iar tu te duci să te îmbraci, ce zici? Doar dacă nu cumva voi doi aveţi un fel de politică care interzice purtarea pantalonilor.

Se uită la mine, iar obrăznicia din ochii lui aproape că mă face să tresar. Este prima dată când iese la iveală vechiul Will.

— Am vărsat laptele... pe amândoi, şoptesc eu.

— Nu voi spune nimănui.

I-l pun pe Owen în brațe, iar el îl așază pe copil pe umărul lui dintr-o singură mișcare ușoară.

— Sufrageria este la stânga, îi spun.

În niciun caz nu-l voi conduce acolo. Pe partea din spate a lenjeriei mele intime scrie „Luni” sub o imagine cu Micuța Domnișoară Marocănoasă. În plus, azi este miercuri. Urc la etaj și mă stropesc cu apă rece pe față, mulțumită că nu sunt machiată și că nu am urme de rimel pe obraji. Îmi trec o perie prin păr, mă dau cu deodorant și îmi pun un sutien, un tricou curat și o pereche de pantaloni scurți de blugi. Mă privesc în oglindă.

Când cobor, Owen este în brațele lui Will și îl privește liniștit în timp ce Will îi cântă. Stau și îi urmăresc de pe palier. Owen este îmbrăcat acum într-o salopetă de dormit turcoaz, iar Will, din câte îmi dau seama, îi cântă „Closing Time”, cântecul cu care se încheia fiecare bal din școala primară la care am participat. Când termină, îl ridică pe copil în dreptul feței sale, iar Owen, mica amenințare, râde.

— Puterea de necontestat a Semisonic – funcționează deopotrivă la fetele de clasa a VII-a și la bebeluși, îi spun, apropiindu-mă.

Will se întoarce, se uită la mine și îmi examinează ținuta.

— Ce este? îl întreb.

Will dă din cap.

— Am sărutat-o pe Catherine Reyes în timp ce dansam pe acest cântec.

Râd deși nu vreau.

— Iar eu l-am sărutat pe Justin Tremblay.

Mă apropii și îl frec ușor pe Owen pe cap.

— Cum ai îmblânzit acest dragon? Nimic din ce am încercat eu nu a funcționat.

Mă uit la Will, iar în ochii lui se citește atât de multă căldură, încât fac un pas înapoi. Și apoi îmi dau seama.

— Oh. Ai și tu unul?

Pare surprins.

— Un copil? Nu!

— Nu vrei să ai copii?

— Nu, spune el și face o pauză. Nu știu. Dar tu?

— Eu am cinci, spun fără să clilesc. Owen este cel mai mic.

Sunt răsplătită cu un zâmbet în miniatură pentru asta. Will se uită în jos la copil.

— Te-am văzut făcând cu mâna de rămas bun unui cuplu care bănuiesc că sunt părinții lui.

— Cea mai bună prietenă a mea, Whitney, și soțul ei.

Îl privesc atent, în căutarea unui semn că își amintește numele ei, dar nu văd nimic.

— Este prima dată când am grijă de copil. Bănuiesc că se vede.

Owen scoate un chițait bine sincronizat și își bagă unul dintre pumnii lui mici în gură.

— Ai reușit să-l hrănești? Întreabă Will, răsucindu-și partea superioară a corpului pentru a-l liniști pe Owen. Cred că îi este foame!

— Am încercat, dar nu s-a oprit din plâns. Nu prea am reușit să-l fac să bea. Putem să mai încercăm o dată.

Încălzesc laptele în bucătărie, iar când mă întorc, Will și Owen sunt așezați în fotoliu, iar Owen are o bavetă de pânză în jurul gâtului. Nu mă gândisem mai devreme la o bavetă. Will se întinde după biberon.

— Pot să i-l dau eu... dacă nu cumva vrei tu să o faci.

— Te rog.

Mă prăbușesc pe canapea.

— E flămând tipul, spune Will în timp ce Owen începe să sugă fericit.

Mă uit la ei, uluită. Will își ridică privirea spre mine, și sunt sigură că îmi vede expresia șocată, dar nu îmi oferă nicio explicație pentru cât de priceput este în a se descurca cu copilul.

Owen începe să se agite și Will îl ridică în șezut, bătându-l ușor pe spate până când scoate un râgâit scandalos de puternic, ca al lui Homer Simpson. Apoi, copilul se lasă moale în brațele lui Will.

După ce golește biberonul, Will îl face din nou să râgâie, îi șterge bărbia, îl duce la pătuțul de voiaj din colțul camerei și îl pune jos cu grijă. Owen nu scoate niciun sunet.

— Mai este vreo cameră unde putem sta? îmi șoptește Will, surprinzându-mă.

Presupuneam că va pleca.

— Dacă nu cumva ai prefera să plec!? continuă el.

— Rămâi. Dacă se trezește, voi avea nevoie de ajutoare.

ÎL CONDUC PE WILL ÎN BUCĂTĂRIE. Cutiile de pantofi cu jurnalele mamei sunt încă pe masă, exact acolo unde au rămas, nedeschise, de când mi le-a adus Peter. Scot o sticlă de vin alb din frigider, și i-o arăt în semn de întrebare. El dă din cap și bate cu un deget în lista de întrebări frecvente pentru dădacă pe care mi-a lăsat-o Whitney și care zace pe blatul de la bucătărie.

— Ce-i asta?

— Dovada că prietena mea nu are încredere să mă lase singură cu fiul ei cel mic!? Habar n-am de ce crede asta.

Torn niște vin în timp ce Will citește de pe foaia de hârtie.

— Cântecelile de leagăn preferate ale lui Owen sunt „Edelweiss” și „What a Wonderful World”. Acestea sunt de nivel avansat, îmi spune, uitându-se la mine.

— Sunt convinsă că doctorii i-au făcut lui Whitney un transplant de personalitate când a născut copilul.

Will studiază pagina, iar ridurile de pe frunte i se adâncesc.

— Să fii părinte chiar te poate da peste cap.

Este o afirmație puternică venită din partea cuiva care susține că nu este părinte.

— E drăguț aici, spune el în timp ce traversăm terasa acoperită pe care mama o folosea pe post de birou.

Nu-mi place să vin aici, dar nu am cum să ajung în partea din spate fără să trec prin ea.

— Este atât de modernă, spune el în timp ce deschid ușa de sticlă care dă spre terasă.

— Da, spun eu cu glas scăzut. Partea aceasta a fost reconstruită.

Privirea lui Will o întâlnește pe a mea și îmi dau seama că face legătura între diverse lucruri. Nu vreau să mă gândesc la noaptea aceea, sau la toate turele suplimentare pe care le-am făcut pentru a putea acoperi costurile reparațiilor.

În ochii lui Will răzbate o undă de recunoaștere, dar tot ce spune este:

— Oh!

Îmi înclin capul, făcându-i semn să iasă afară.

Terasa este orientată spre tufișuri, așa că nu are vedere spre lac, dar întotdeauna mi-a plăcut că este intimă și nu se poate vedea niciuna dintre căsuțele oaspeților. Las ușa deschisă ca să-l putem auzi pe Owen și mă așez pe unul dintre fotolii.

— Pari să te pricepi foarte bine să folosești geanta de scutece. Ești sigur că nu ai un copil acasă?

Will se blochează, ținându-și paharul la jumătatea drumului spre gură. Se uită fix la vinul său, apoi își lasă încet paharul jos.

— Am o nepoată. Sora mea are o fiică, spune el după o secundă.

Vocea îi este întretăiată, ca și cum i-ar veni greu să împărtășească această informație.

— A născut-o de curând?

— Nu.

Will își pleacă privirea spre paharul său de vin. Are maxilarul încordat. Aproape că pot vedea zidul pe care l-a ridicat.

Vreau să-l scutur. Vreau să strig: „Cine ești și ce ai făcut cu Will al meu?”. Vreau să-mi ascut ghearele și să smulg fiecare cărămidă din zidul acela.

— Vrei să detaliezi?

Will soarbe din pahar, apoi mă privește.

— Sora mea era tânără când a devenit mamă. Eu am ajutat-o.

— Un unchi mândru?

— Ceva de genul ăsta.

— Nu știu cum a reușit mama să facă totul de una singură.

Este un gând secundar, unul pe care nu intenționez să-l spun cu voce tare.

— Mamele singure sunt supraoameni, spune Will. A ta pare să fi fost o femeie foarte hotărâtă.

— Era o forță.

Tăcem amândoi. Will se lasă pe spate în fotoliul lui, cu picioarele întinse în fața lui și privește spre copaci.

— E frumos aici, spune el. Tot locul ăsta este superb, dar aici, în spate, este liniște.

— Da, veneam aici foarte des când eram mică. Și coboram mereu la pontonul familiei.

— Ca să te ascunzi de oaspeți?

— Ceva de genul acesta, îi spun, uitându-mă spre tufiș.

— Probabil că te gândești să vinzi, spune el.

— Ar trebui să mă gândesc?

— Nu erai interesată să conduci o stațiune — presupun că vânzarea este o opțiune.

Trag o gură de aer în plămâni și o las să iasă încet.

— Este o opțiune, într-adevăr.

— Nu este o decizie ușor de luat.

— Nu, nu este, îi dau eu dreptate. Mi se pare imposibilă.

Mă privește cu atenție.

— Jamie are vreo legătură cu asta?

Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

— Cred că nu prea are rost să am un consultant dacă am de gând să vând afacerea, nu-i așa? îi spun eu.

Will își pleacă capul.

— Cât de serios te gândești să o scoți la vânzare?

Iau o înghițitură de vin.

— Întrebarea de un milion de dolari!

— Nu vreau să te prezez.

— Doar că vrei să știi dacă accept să lucrez cu tine.

— Așa este.

Își încrucișează gleznel.

— Dar nu te întreb în calitate de potențial consultant, ci în calitate de...

Nu își mai duce propoziția până la capăt.

Ridic din sprâncene, așteptând să văd cum ar putea să o încheie. Nu există niciun cuvânt care să descrie ceea ce reprezintă el pentru mine.

— Doar întreb, încheie el, dar îmi aruncă o privire tăioasă. Și cred că mă surprinde faptul că se pune totuși problema aceasta. Că nu ai vrea să vinzi pur și simplu.

— Din cauza planului? îl întreb cu vocea răgușită.

Au trecut ani de zile de când nu m-am mai uitat la lista pe care am conceput-o împreună cu Will. Dacă închid ochii, încă îi pot vedea scrisul de mână: „PLANUL PE UN AN AL LUI FERN”. Am memorat toate cele patru elemente de pe el.

— Pentru că nu voiai să ajungi aici.

Strâng degetele din dorința de a-mi înfige unghiile în ceva.

— Multă vreme, planul meu a fost să deschid o cafenea în oraș.

— Una fără o pictură murală cu Toronto pe perete, îmi imaginez, spune Will și își țuguie buzele. Prea elementar pentru tine!

În interiorul meu, jubilez.

— S-ar putea să te las să pictezi o ferigă pe perete. Una mică.

— Doar așa le pictez. Îmi plac foarte mult ferigile mici.

Eu rămân nemișcată, deși sub piele sunt ca o băutură carbogazoasă. Acel „f” a fost extrem de sonor. Ne uităm unul la celălalt timp de un minut. Sau poate că sunt doar cinci secunde. Oricât de puțin ar fi, simt că este periculos.

— Mai faci picturi murale? De plăcere, vreau să spun.

— Nu, spune Will cu glas scăzut și se uită în gol. Nu am mai pus mâna pe o pensulă de foarte mult timp.

— Dar pe un creion?

El clatină din cap.

— Ar trebui să o faci, îi spun eu. Este o risipă să nu folosești un talent ca al tău.

Privirea lui o întâlnește pe a mea și rămâne acolo.

— Ai grijă, spune el. Asta a sunat ca un compliment.

— Nu era – voiam doar să subliniez că îți irosești talentul.

El scoate un murmur gutural. Mă simt ca și cum m-ar scărpinga cineva pe spate.

— Oricum, spun eu, revenind la subiectul inițial, Brookbanks a reprezentat întreaga viață a mamei mele – nu îmi este ușor să-mi iau la revedere de la asta. Habar n-am ce să fac!

Will își lasă paharul jos, privindu-mă în continuare, și își răsucesce inelul. Mă uit la mâinile lui și mi le amintesc cum erau. Aproape că îi simt degetul ținându-l pe al meu.

— Dacă chiar nu știi, aş putea pregăti două scenarii: unul pentru vânzare, iar celălalt pentru cazul în care te hotărăști să conduci singură acest loc.

— Asta pare să necesite mult mai multă muncă.

— Dacă vei analiza ambele opțiuni, vei putea să iei mai ușor o decizie.

Îmi întorc capul dintr-o parte în alta.

— Nu ești sigură că vrei să lucrezi cu mine, nu-i așa? mă întreabă el. Sunt bun în ceea ce fac, dar nu asta e problema, am dreptate?

Întrebarea lui atinge un subiect pe care nu vreau să îl explorez.

Nu pot să mă agăț de durerea mea atât de tare încât să nu pot face ceea ce este mai bine pentru stațiune. Sunt un bun manager, dar nu am restructurat niciodată o

afacere. S-ar putea să reușesc să mă descurc cu timpul, dar Brookbanks are nevoie de ajutor... ieri!

— De fapt, îi spun lui Will, m-am gândit că aș vrea să accept ajutorul tău.

Zâmbetul care îi luminează chipul ar putea ghida o navă spre casă. Pare cu zece ani mai tânăr. Arată ca Will cel pe care mi-l aminteam.

— Vă întrerupem? se aude vocea lui Whitney, care scoate capul pe ușa din spatele meu.

— Hei! spun și sar de pe scaunul meu. V-ați întors! Cum a fost?

— Grozav, spune ea, cu ochii ațintiți asupra lui Will, care se ridică în picioare. Dar destul despre asta, zice ea și își flutură mâna.

Whitney este foarte exaltată, iar când este gata să intre în joc, ochii ei mari se măresc și mai mult, iar buzele i se țuguie ca și cum s-ar chinui să se stăpânească. Eu numesc expresia aceasta „Fața de personaj malefic”. Și chiar acum, are acea expresie pe față.

— Văd că ți-ai întrerupt perioada de pauză de la bărbați, îmi spune ea.

Mă uit la Will, ale cărui sprâncene s-au ridicat cu doi centimetri mai sus decât erau ultima dată.

— Există o pauză?

Înainte să pot confirma, infirma sau face implozie de rușine, Cam pășește pe terasă.

— Owen a adormit repede! spune el.

Dar nimeni nu-i dă atenție, pentru că Whitney își întinde mâna și spune:

— Tu trebuie să fii Will. Îmi pare atât de bine să te cunosc.

El îi strânge mâna, în mod clar luat prin surprindere.

— Te-am căutat pe Google mai devreme, îi zice Whitney.

Trădătoareo, spun în gând.

Will face ochii mari auzind asta și îmi aruncă o privire arogantă – o altă imagine a lui Will cel tânăr.

— Doar ca să-ți verifice referințele, spune Cam, întinzându-i mâna lui Will.

Îi voi mulțumi mai târziu pentru comentariul acesta.

— Eu sunt Camden, iar scandalagioaca aceasta este soția mea, Whitney.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, spune Will. L-am cunoscut și pe Owen mai devreme. Este un copil frumos.

— Nu știam că Fern va avea un băiat în vizită în seara aceasta, spune Whitney. Nu cred că am lăsat destui bani de pizza pentru a hrăni doi oameni.

Ea face o glumă, dar întrebarea subînțeleasă este evidentă: „Ce cauți aici mai exact, Will Baxter?”

Sunt pe punctul de a-i explica cum m-a ajutat Will cu Owen, dar el vorbește primul.

— I-am văzut pe Fern și pe Owen luându-și la revedere mai devreme și m-am oprit să fac cunoștință cu copilul. Am început să vorbim și... Will face un gest spre vin și spre verandă. Este o seară atât de frumoasă.

— Vreți un pahar? îi întreb.

Whitney se uită când la mine, când la el, cu o privire de agonie pură pe chip. Știu calculul pe care încearcă să și-l facă: să rămână și să îl studieze pe Will, sau să plece și să ne lase să continuăm ceea ce au întrerupt? O alegere chinuitoare.

— Ne-ar plăcea, dar ar trebui să-l ducem pe Owen acasă, spune ea.

Cuvintele ei sunt atât de impregnate de dezamăgire, încât sunt de-a dreptul comice.

Will rămâne în spate, în timp ce eu îi conduc pe Whitney, care poartă în brațe copilul adormit, și pe Cam, care cară geanta cu scutece și pătuțul de voiaj.

— Whitney pare amuzantă, spune Will când mă întorc pe terasă.

— Este o maniacă!

— Ar trebui să plec și eu, spune el. Mulțumesc pentru vin.

Aproape că i-aș spune să rămână, să mai bea un pahar.

— Îți datorez o sticlă întreagă pentru că m-ai ajutat în seara asta. Nu știu ce aș fi făcut dacă nu ai fi apărut tu, îi spun.

— Oricând.

Face o pauză și ochii lui îmi cercetează chipul ca un reflector.

— Vorbeai serios mai devreme, nu-i așa? Cu privire la faptul că vom lucra împreună?

— Da, vorbeam serios, îi spun, deși ideea de a petrece mai mult timp cu Will mă face să mă simt amețită. Săptămâna viitoare vine un agent imobiliar. Ai putea veni la întâlnire?

— Sigur că da, spune el. Dar am putea să ne întâlnim înainte de asta? Sunt multe lucruri pe care aș vrea să le trec în revistă. Mâine ar fi grozav, dacă ai putea!?

Cădem de acord să ne întâlnim aici după-amiază. Apoi îl conduc pe Will spre ușa din față, ținându-i-o deschisă.

— Noapte bună, Fern, spune el. Sper să dormi bine!

DUPĂ CE PLEACĂ WILL, stau în picioare lângă masa din bucătărie, în fața stivei de cutii de pantofi. Mă gândesc la Will, și la trecut, și la cât de diferite par lucrurile după

atâta timp și duc cutiile în camera mea. Arcurile patului scârțâie când le așez pe el. Sunt mai mult de 12 jurnale, începând de când mama mea avea opt ani și până chiar înainte de a mă naște. Le-am citit pe toate în vara în care am împlinit 17 ani. Dar nu l-am terminat niciodată pe ultimul. Înainte să o confrunt, ajunsesem până la momentul în care mama aflase că era însărcinată.

Când îl găsesc și revăd coperta din material textil cu model vesel cu floarea-soarelui și cu paginile doar pe jumătate pline, mi se taie respirația. Scrisul de mână al mamei îmi este atât de familiar, înclinat spre dreapta, cu *y-uri*, *j-uri*, *g-uri* și *f-uri* alungite. Prima însemnare este datată 6 mai 1990. Mama avea 22 de ani – era imediat după ce absolvise Universitatea din Ottawa.

127 de nopți până la călătoria în Europa! a scris ea în partea de sus. O mulțime de însemnări încep în acest fel, cu o numărătoare inversă până la marea ei călătorie.

Peter mi-a adus astăzi un calendar și mi-a spus că trebuie să încep să bifez zilele până plec. Sunt acasă doar de o săptămână, dar cred că s-a săturat să mă audă vorbind atât de mult despre călătorii. Așa că acum mă duc în fiecare dimineață în bucătărie și bifez data.

Am menționat că muzica pe care o pune Peter este chiar mai deprimantă decât caseta pe care mi-a trimis-o prin poștă iarna trecută? Bieții angajații Măine, când nu se uită, voi strecura o casetă cu Anne Murray în casetofon.

Zâmbesc în sinea mea – Peter mai are și acum casetofonul acela vechi. Răsfoiesc paginile, căutându-i numele. Apare de multe ori.

În seara aceasta, după ce mă pregătesc de culcare, mă ghemuiesc în pat cu jurnalul în mâini și râd cu voce

tare de descrierea făcută de mama familiei Rose și bunicilor mei.

Este ultima zi a weekendului prelungit și, în sfârșit, începe să se simtă că este vară. Mulți dintre oaspeții obișnuiți au sosit ieri. Familia Rose a adus o ladă întreagă de gin. Aproape toți angajații sezonieri au început să lucreze (noul salvamar este de departe cel mai drăguț), iar căsuțele personalului sunt pline. În seara asta vor fi artificii la pontoane. Va trebui să am grijă de tata. Data trecută de Ziua Victoriei a băut prea multe pahare cu martini la domnul Rose și aproape că și-a pierdut nasul aprinzând niște artificii.

Mama scrie despre cât de mult își dorea să se implice în afacere într-un „mod semnificativ”. Ea face referire la faptul că Peter a vizitat-o de câteva ori la școala din Ottawa de ziua ei. Nu s-a întâmplat nimic între ei, dar acum îmi este clar că erau sentimente mai profunde la mijloc.

Îmi simt pleoapele tot mai grele, așa că las jurnalul din mână și sting lumina. Gândul îmi zboară la Will și mă gândesc la seara pe care tocmai am petrecut-o împreună și la zâmbetul care i-a luminat fața când i-am spus că vreau să lucrăm împreună.

Pentru a doua oară în viața mea, Will Baxter mă va ajuta să fac un plan.

14 iunie, cu zece ani în urmă

— TREBUIE SĂ-ȚI MĂRTURISESC CEVA, am spus când am ajuns la capătul aleii.

Will se opri de câteva ori pentru a indica anumite graffiti pe care le găsea *originale, vii sau brutale*, dar mai mult vorbeam și hoinăream. Îmi povestise despre *Colegii de apartament*, banda sa desenată inspirată din „traicul în mizerie cu alți trei tipi într-un apartament de două camere”, și despre cum începuse să facă picturi murale ca hobby, dar își dăduse seama repede că exista suficientă cerere pentru a-și putea plăti chiria. În timp ce vorbea, am încercat să mă abțin să mă uit insistent la tatuajul său, la mâinile sale sau la grosimea umărului său pentru un interval de timp indecent.

— Nu eram cu adevărat atentă la artă, i-am spus într-o șoaptă exagerată.

— Și eu am ceva să-ți mărturisesc, mi-a spus el și părea serios.

S-a aplecat spre urechea mea, iar senzația pe care mi-a dat-o respirația lui pe gât mi-a făcut pielea de găină pe brațe.

— Mor de foame, mi-a spus.

— Oh. Vrei să scapi de mine?

Am zâmbit pentru a arăta că aceasta nu ar fi fost nicidecum o întorsătură dezamăgitoare a evenimentelor.

— De fapt, mă gândeam că am putea mânca ceva înainte de următoarea oprire. Asta dacă nu cumva trebuie să fii în altă parte, desigur.

— Nu aveam alte planuri pentru azi decât să mă plimb și să stau în casă. Așa că sunt numai a ta.

Am strâmbat din nas când mi-am dat seama ce cuvinte alesesem.

A zâmbit și mai larg. Și-a scos telefonul din buzunar și mi-a spus:

— Perfect! Te superi dacă o sun pe sora mea? Ea și tata s-au certat rău de tot ieri. Cred că ar trebui să văd ce face.

— Bineînțeles că nu. Eu doar...

Mi-am agățat degetul mare de mânerele genții pe care o purtam pe umăr.

El a făcut semn cu mâna, indicându-mi să nu mă mișc, în timp ce-și ținea telefonul la ureche.

— Hei, Bells, a spus el, neluându-și privirea de la mine.

M-am uitat în jur, ascultându-l pe Will cum o întreba pe sora lui ce mai face, unde se află, dacă vine acasă în seara aceea. Am putut auzi răspunsul la ultima întrebare: un *nu* categoric.

— I-am spus, crede-mă, a precizat Will după câteva secunde, frecându-și fruntea cu podul palmei. Am discutat despre asta după ce ai plecat. Mi-am petrecut noaptea la Matty. Dar tu și cu mine tot mai luăm micul dejun împreună mâine, nu? a întrebat el după un minut.

După ce a stabilit o oră și un loc cu sora lui, Will a râs, apoi a spus ceva care mi-a atras atenția.

— O cheamă Fern.

Când și-a strecurat telefonul înapoi în blugi, l-am privit cu ochii mișiți.

— I-ai vorbit surorii tale despre mine?

— Mm-hmm. Mi-a spus să-ți spun că turul orașului Toronto făcut de Annabel Baxter este cu 98% mai puțin pretențios decât al meu.

— Și este adevărat?

— Așa se presupune.

— Este bine sora ta?

— Va fi. Încă încearcă să se liniștească. Tata a întrecut măsura, este adevărat, dar ea chiar și-a ieșit din fire și totul a degenerat. Cearta aceasta a fost mai violentă decât de obicei. Simt că se întâmplă ceva.

I-am atins brațul și i-am spus:

— Ascultă, domnule student la Școala de Arte. Știu că acesta este turul tău, dar este și orașul meu. Eu aleg prânzul!

Eram aproape de un local cunoscut unde se găseau sendvișuri vietnameze. Localul se deschisese cu câțiva ani în urmă, iar eu eram încântată că Will nu auzise de el. Când am deschis ușa, muzica tare și aerul condiționat ne-au spart urechile. Trecuse de mult ora de vârf de la prânz, așa că nu erau decât trei persoane la coada care, alteori, șerpuia până în stradă. Am verificat să mă asigur că Will nu este vegetarian (deși îmi imaginam că era foarte probabil să fie) și că mănâncă și carne de porc, apoi l-am trimis să ocupe singura masă liberă.

Am comandat două tipuri de sendvișuri *banh mi* cu carne de porc (fâșii de carne de pe burtă gătită la foc mic) și o cutie mare de carton cu cartofi prăjiți cu kimchi, acoperiți cu maioneză și ceapă verde și încă niște fâșii de carne de porc, precum și niște sucuri sofisticate cu lămâie.

— Este atât de bun, a spus Will, luând prima mușcătură din sendviș.

Am mâncat lacomi, așa că niciunul nu a scos un cuvânt. Într-un final, Will și-a pus sucul pe masă.

— Te-am auzit la telefon mai devreme. Cine este Whitney?

Am ezitat să-i răspund.

— Vrei să mă prefac că nu am auzit? m-a întrebat el și și-a supt o picătură de maioneză de pe degetul mare.

Am tăcut preț de o clipă.

— Poate că da!? am spus în timp ce el își ștergea mâinile cu un șervețel.

Nu puteam preciza de ce mă simțeam atât de confortabil în preajma lui Will, dar știam că nu era din cauza ierbii. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva – mă sufocam sub greutatea secretomaniei mele. Dar nici nu voiam să mă descarc cu privire la Whitney în mijlocul unui restaurant aglomerat.

— Continuăm turul? l-am întrebat.

Ne-am grăbit să ieșim din local, iar Will și-a scos din rucsac cutia cu dropsuri de lămâie, întinzându-mi-o. De data aceasta am luat și eu unul. Ne sugeam bomboanele în timp ce Will mă conducea prin Chinatown spre următoarea destinație. Se poziționa mereu astfel încât să se afle pe partea dinspre stradă a trotuarului.

— Nu trebuie să faci asta, i-am spus eu. Este ciudat.

— Este un semn de bună creștere, a spus el.

— Era... în 1954!

I-am smucit brațul și l-am tras în așa fel încât să ajung eu lângă bordură.

— Whitney este cea mai bună prietenă a mea. A fost încă din clasa a V-a, i-am spus după un timp.

I-am spus lui Will povestea noastră de la început: cum l-am lovit pe Cam în stomac pentru că răspândise

un zvon că Whitney își îndesa chestii în sutien ca să pară că are sânii mai mari. Povestea l-a făcut pe Will să rânjească larg. I-am povestit cum Cam, care era de două ori mai mare decât mine, plânsese în hohote și cum Peter venise să mă ia de la școală, iar eu îi spuseseam directorului adjunct că golanul a primit ceea ce merita și că nu-mi voi cere scuze.

— Acum Whitney și Cam sunt împreună, i-am zis lui Will.

— Nuuu!

Râsul lui mi-a alunecat pe gât ca un sos de ciocolată.

— Din clasa a X-a. S-a dovedit că el era îndrăgostit lulea de ea. Oricum, de atunci suntem cei mai buni prieteni. Eu sunt singură la părinți, dar Whitney este practic ca și sora mea.

Ne-am ferit de un raft de tricouri de zece dolari amplasat pe trotuar.

— A fost în vizită la mine câteva zile, am spus, dar toată vizita a fost cam ciudată.

— Nu i-ai insultat lucrările de artă, nu-i așa?

Am scos un pufăit amuzat, apoi am tresărit când un curier pe bicicletă a trecut pe lângă mine în viteză și mi-a lovit geanta din mers. Dintr-odată, Will m-a apucat cu brațul de mijloc și m-a tras spre el.

— Ești bine?

M-am uitat în jos la mâna lui strânsă pe talia mea, iar el și-a retras-o imediat. Roșeața i s-a răspândit de la gât până la obraji cum se răspândește suc de rodie într-un cocktail Shirley Temple.

— Presupun că nu i-ai spus lui Whitney că este elementară, deci de ce a fost vizita ei atât de ciudată? a întrebat el după ce am început să ne plimbăm din nou, suficient de încet încât oamenii să se îmbrâncească pe lângă noi.

— Cred că speram să fie ceva ce nu a fost, am spus eu. Am crezut că aş putea să o fac să se îndrăgostească de Toronto, dar nu o va face niciodată.

— Contează asta? În curând, nici tu nu vei mai fi o orășeancă.

Mi-am lăsat capul pe spate.

— Întotdeauna voi fi o orășeancă. Nu ești ori una, ori alta. Nu trăiești numai în mediul rural sau numai în cel urban.

Will și-a ridicat mâinile.

— Da, ai dreptate. Dar de ce este atât de important pentru tine ca lui Whitney să-i placă aici?

Mi-am scărpinat încheietura mâinii.

— Cred că speram că, dacă ar vedea Toronto așa cum îl văd eu, atunci poate că ar înțelege...

Will s-a uitat la mine și apoi la mâna cu care mă scărpinam.

— Este o reacție la stres, am spus, încercând să-mi controlez degetele.

Aveam obiceiul revoltător de a mă scărpinga până la sânge, dar Will nu părea dezgustat.

M-a tras lângă o clădire mare. Aveam senzația vagă că niște grupuri de oameni se agitau în jur, dar atenția mea se concentra asupra lui Will, care stătea în fața mea, privind și așteptând.

— Ce să înțeleagă, Fern?

Nu voiam să-i spun lui Will întreaga și oribila poveste. Dar puteam să-i spun o parte din ea și i-am spus-o în grabă.

— Nu vreau să mă mut înapoi acasă. Nu am spus nimănui asta, dar nu vreau să lucrez în stațiunea familiei mele. Toată lumea se așteaptă ca eu să o conduc într-o zi, dar, cu siguranță, nu vreau să fac nici asta. Nici măcar

nu am vrut să merg la o școală de afaceri. A fost ideea mamei mele.

Will mă asculta în tăcere. Mă așteptam să văd pe chipul lui o expresie care să indice faptul că mă judecă, dar nu a fost așa. Prin urmare, am continuat.

— Cred că speram că, dacă Whitney ar fi înțeles de ce îmi place să locuiesc aici, atunci poate că aş fi putut să-i spun și despre celelalte lucruri. Dar ea urăște Toronto. Nu ar fi înțeles de ce aş vrea să rămân aici. Am cam mințit-o și pe ea, și pe toată lumea.

— Nu ți-a fost greu să ții toate astea secret?

Ochii lui Will îmi cercetau chipul de parcă ar fi căutat ceva.

Am dat din cap.

— Crezi că sunt patetică, nu-i așa?

— Nu.

M-a privit fix în ochi și, pentru o clipă, am crezut că ar putea spune altceva. Pentru o clipă, am crezut că mă va săruta. Dar apoi, a aruncat o privire în jur și a spus:

— Am ajuns.

— GALERIA DE ARTĂ ONTARIO? Serios? am întrebat, uitându-mă la clădirea în fața căreia ne aflam.

Acum, că mă confesasem lui Will, mă simțeam mai ușoară.

— Este puțin...

— Nu. Nu spune asta, m-a întrerupt el. Pot să aud ce se întâmplă în capul tău chiar acum. Văd prin tine ca printr-o fereastră.

Mi-am ridicat vocea.

— Este puțin cam *elementar*, nu crezi?

A izbucnit în râs. Avea un râs viu și vesel și exploziv, ca un balon înțepat cu acul. Îl simțeam vibrând prin mine ca o coardă perfect acordată.

— Este unul dintre locurile mele preferate din tot orașul. A fost renovat acum câțiva ani. Frank Gehry a făcut designul – este o capodoperă arhitecturală atât în interior, cât și în exterior.

Will își mișca mâinile prin aer în timp ce vorbea, indicând spre fațada de sticlă curbată care se înălța deasupra străzii și se întindea pe toată lungimea ei.

— Și apoi mai este și arta, bineînțeles.

— Bineînțeles, am repetat și mi-am strâns buzele pentru a nu lăsa să-mi scape un râset.

— Acum ce mai e?

— Mă gândeam că ar trebui să verific dacă sora ta este liberă. Poate că încă mai pot prinde un loc la turul pe care îl organizează ea.

— Haide! Este o expoziție care sunt destul de sigur că o să-ți placă.

— Serious?

Majoritatea cursurilor mele fuseseră obligatorii pentru specializarea mea: drept comercial, calcul, teoria jocurilor, dar alesesem și mai multe cursuri opționale de muzică: muzică și film, chitară universală și o istorie a muzicii în diferite orașe. Nu-mi puteam imagina ce artă credea Will că îmi va plăcea și nu știam ce artă credea *eu însămi* că îmi va plăcea. Dar apoi, am zărit un poster mare la fereastră.

— Patti Smith?

L-am privit pe Will, confuză.

— Este o expoziție cu fotografiile ei. M-am gândit că s-ar putea să-ți placă.

— Îmi place extrem de mult.

Will a plătit biletele și ne-am dus direct la expoziția lui Patti. Mă așteptam la imagini mai mari decât în viața reală, cu praf și mizerie. Mă așteptam la punk. Dar expoziția era extrem de discretă, ba chiar austeră. Pereții

erau vopsiți în alb, iar fotografiile erau mici Polaroiduri alb-negru ale unor obiecte fără viață. Un heruvim de piatră, mormântul lui Walt Whitman, dormitorul unui papă încarcerat, o furculiță și o lingură. Într-o vitrină, erau expuse o mână de obiecte personale de-ale lui Patti.

— Nu e prea rock and roll, nu-i așa? i-am șoptit lui Will după ce am parcurs toată expoziția.

— Nu știu. Moartea este o temă recurentă în opera ei, a spus Will, arătând spre o fotografie a unei flori ofilite. Ce este? Faci o față ciudată!

— Nimic, am șuierat. „Moartea este o temă recurentă...”. Continuă.

Îmi plăcea discursul lui Will despre artă.

— După cum spuneam, este vorba despre multă moarte. Moartea e destul de rock and roll.

M-am aplecat mai aproape de el.

— Sunt o nesimțită dacă spun că prefer muzica ei?

Will a chicotit, iar sunetul mi-a urcat pe șira spinării. Un bărbat cu un rucsac legat în jurul taliei și cu un aparat foto DSLR atârnat la gât s-a uitat spre noi.

— Tipul nu e foarte rock and roll, mi-a spus Will la ureche.

— Nu sunt de acord, am spus eu, arătând spre picioarele bărbatului.

Purta șosete cu model de frunze de canabis.

— Dar aceasta este o expoziție Patti Smith. Este o prostie că nu putem râde sau vorbi normal.

— Ba putem, a spus Will cu vocea lui obișnuită, iar bărbatul s-a încruntat din nou. Dar ar trebui să mergem mai departe.

— Sigur. Ai fost aici de câteva ori, nu-i așa? Ai vreun exponat preferat?

— Nu am un exponat preferat, a spus el, dar am o zonă preferată.

Will m-a condus spre o sală mare, din sticlă și lemn, care se întindea pe toată lungimea clădirii. Pe una dintre părți, erau ferestre din podea până în tavan și avea vedere spre oraș. Se numea Galleria Italia și avea niște grinzi uriașe curbate care făceau să pară că ne aflam în coca răsturnată a unei nave, doar că era foarte multă lumină. Niște sculpturi masive din trunchiuri de copac se înălțau de-a lungul sălii și, în timp ce ne croiam drum prin ea, am decis că nu semăna cu o corabie răsturnată.

— Aici te simți de parcă ai fi în pădure, i-am spus lui Will.

Chiar dacă Toronto se vedea clar de cealaltă parte a ferestrelor, priveliștea îmi amintea de casă. Se vedea atât orașul, cât și pădurea.

— Acesta este zona ta preferată? l-am întrebat.

— Da. Îmi place că spațiul este atât de copleșitor, încât te face să te simți nesemnificativ și viu în același timp. Practic, te obligă să respiri adânc. Este același lucru pe care îl simt când privesc munții din vest.

Mi s-a părut cel mai drăguț lucru pe care îl auzisem vreodată.

— Serios?

— Da, ce? De ce?

Și-a frecat ceafa care începuse să i se înroșească.

Am clătinat din cap.

— Nimic.

După ce am părăsit Galleria Italia, am pornit spre Colecția permanentă de artă canadiană.

— Uite-o pe fata ta, am spus, arătând spre o expoziție de picturi ale lui Emily Carr.

Will m-a privit, impresionat.

— Hei, poate că nu am fost la școala de artă, dar pot să recunosc o lucrare de-a lui Emily Carr.

Ne-am îndreptat spre una care reprezenta un brad masiv, singuratic.

— Cineva mi-a spus odată că Emily Carr a pictat o groază de copaci singuratici, am spus eu.

— Pariez că era un absolvent încrezut al Școlii de Artă.

Am recunoscut vag câteva dintre lucrările din zona Grupului celor Șapte. Erau unele dintre cele mai cunoscute picturi ale zonelor sălbatice ale națiunii, toate realizate de un grup de șapte bărbați. Ilustrau lacuri, zăpadă, munți și o mulțime de copaci. Dar altele mi se păreau familiare pentru că îmi aminteau de casă.

— Cred că Emily nu a fost lăsată să intre în Grup, am spus eu.

— Oh, cu siguranță nu. Ea picta în aceeași perioadă cu ei. Lawren Harris chiar i-a spus că este una dintre ei, a răspuns Will arătând spre o lucrare de-a lui Harris cu niște piscuri muntoase acoperite de zăpadă. Dar, de fapt, nu era! Nicio femeie nu era!

Am trecut mai departe în tăcere. Am văzut o pânză cu un lac într-o zi de sfârșit de iarnă – cu cerul gri, copacii goi și zăpada topindu-se pe alocuri și lăsând să se vadă pete maro. Puteam să simt mirosul acelor de pin umede, promisiunea pământului noroios și a mugurilor de primăvară care se formau pe crengi. Am clipit spre luminile din galerie, cu gâtul contractat.

Îi simțeam privirea lui Will asupra mea. Mă urmărea așa de când intraserăm în Galeria de Artă Ontario. Mi-a amintit de felul în care mă purtasem cu Whitney în timpul vizitei ei. Will voia să vadă ce părere am.

Am ajuns la o lucrare de-a lui Tom Thomson – un lac întunecat de furtună în fundal, un țărm stâncos și niște puieti de copaci în prim-plan. Privindu-l, am avut sentimentul că stau pe malul de lângă pontonul familiei.

Copacii erau despuiati de frunze și în acest tablou, dar nu era iarnă. Era toamnă târzie sau primăvară timpurie – sezonul intermediar, când stațiunea nu era ocupată, când mama și cu mine ne îndreptam dimineața spre apă, iar ea își bea cafeaua încet, când venea acasă mai devreme seara și când viața nu părea să graviteze cu totul în jurul stațiunii Brookbanks și al oaspeților săi.

A început să mă înțepe nasul. M-am uitat din nou la lumini, dar mi-a scăpat o lacrimă, iar apoi alta.

Will stătea lângă mine.

— Ești bine?

Am dat din cap. Mi-a mai luat ceva timp până să pot să vorbesc.

— E frumos acolo în munți, știi?

— Aș vrea să știu.

— Uneori îmi e dor.

Și îmi era dor și de mama. Îmi era tare dor. Cu cât treceau anii, cu atât mai mult părea să-mi fie dor de ea.

— Pari surprinsă.

Atunci m-am uitat la el, iar el s-a întors cu spatele spre tablou.

— Cred că sunt. Îmi pare rău. Uneori, iarba mă face să fiu... sensibilă.

— E în regulă să fii sensibilă.

Respiram cu greutate.

— Nu sunt sigură de asta.

— Știai, a spus Will după o clipă, că Tom Thomson nu făcea de fapt parte din Grupul celor Șapte? A murit în Parcul Algonquin chiar înainte ca grupul să fie înființat. Unii spun că a fost ucis. Foarte misterios.

Mi-am tras nasul.

— Cred că știam asta, da.

Will s-a aplecat mai aproape.

— Știai că arborii au fost o temă recurentă în opera lui Thomson?

Am pufnit în râs.

— Am învățat asta la Școala de Artă, a spus el.

M-am uitat în sus la el, ștergându-mi obrazii de lacrimi.

— Oh, scuză-mă. Ai spus că ai făcut Școala de Artă? El a zâmbit.

— Da, cred că am menționat asta mai devreme.

— Emily Carr, nu-i așa?

— Emily Carr, a spus el. Haide, să plecăm de aici. Cred că știu de ce ai nevoie.

2 iunie 1990

Mi-am petrecut dimineața în bucătărie împreună cu Peter, umplând profiteroluri și vorbindu-i despre îmbunătățirile pe care vreau să le aduc stațiunii, dacă mama și tata mă lasă să preiau funcția de director general. Îmi făceam griji că lucrurile vor fi diferite la întoarcerea mea în stațiune vara aceasta, că Peter nu va mai avea timp de mine acum, că a devenit patiser șef. Cred că întotdeauna mi-am făcut griji că se va sătura de mine la un moment dat, dar el este neschimbat. Doar că vara asta, experimentează cu aperitive din aluat dospit și are control deplin asupra muzicii care se ascultă în bucătărie. Nu m-ar deranja să nu mai aud niciodată Sonic Youth. În plus, și-a lăsat barba să-i crească, ceea ce îl face să pară și mai chipeș, chiar dacă lui nu-i pasă de astfel de lucruri. Și nici mie nu-mi mai pasă. Am trecut peste atracția mea față de Peter cu mulți ani în urmă - el nu mă va vedea niciodată în felul acela.

Lui Peter nu-i place de Eric, dar lui nu i-au plăcut niciodată salvamarii. Spune că soarele i-a prăjit creierul. Dar nu mă deranjează. Peter nu ar fi Peter dacă ar fi de acord cu iubiții mei. În orice caz, știu că Eric este deștept - nu este floare la ureche să obții o diplomă de inginer. În plus, ar trebui să vezi cum arată în costum de baie.

În prezent

ÎMPING CAIACUL ÎN APĂ de pe marginea pontonului familiei, apoi mă urc ușor în el, așa cum fac în fiecare dimineață înainte de a mă duce la cabană. Este un caiac de tură, fără fustă de valuri sau husă care să-mi acopere picioarele, iar în timp ce mă îndrept spre sud, îmi privesc tibiile brun-aurii. Eram adolescentă ultima dată când am fost atât de bronzată.

Astăzi este mohorât, iar lacul este aproape gol. Când trec pe lângă cabana Pringle, îmi ridic vâsla în aer pentru a-i face cu mâna mamei lui Jamie, care se află pe terasă. Un excavator mic lucrează pe panta parcelei alăturate, deranjând liniștea în timp ce curăță terenul de pietre pentru a face loc casei de vis a lui Jamie. Și-o imagina de pe vremea când ieșeam împreună – cu noi doi locuind acolo și lucrând în stațiune. Lacul Smoke a fost întotdeauna locul visurilor sale.

Vara asta, pare să fie și al meu. Plimbările mele pe lac după cafea au devenit un ritual. În unele zile inspectez o porțiune de mlaștină cu stufăriș, unde un bățlan mare albastru și-a făcut cuibul într-un copac. Mereu mă uit după elani – au mai fost văzuți pe aici – dar nu văd niciodată vreunul. În alte zile, rămân aproape de mal. Observ căsuțele și salut pe oricine este deja treaz și a ieșit pe ponton. Aceste mici plimbări îmi oferă o pauză de la

tot ceea ce se întâmplă la Brookbanks, o pauză de la Will, deși nu reușesc niciodată să mi-l scot complet din cap.

A trecut o săptămână de când am acceptat să facem echipă și am intrat într-un ritm. Zilele noastre sunt împărțite în două. Dimineața, eu sunt la cabană, în timp ce Will lucrează în căsuța lui. După-amiaza, ne întâlnim la mine acasă. Îmi dau seama când a avut videoconferințe, pentru că, în acele zile, apare în cămașă albă, și știu și când programul său este mai lejer, pentru că vine la mine acasă de îndată ce mă vede sosind pe alee. Astăzi, lucrurile stau diferit. Astăzi îi arătăm proprietatea unui agent imobiliar.

Îl întâlnesc pe Will în hol și, preț de o clipă, îl privesc de la distanță, frapată de cât de familiară mi-a devenit vederea lui. Inspectează un rând de fotografii care surprind trei generații ale familiei Brookbanks, precum și deceniile de dinaintea vremurilor noastre.

Există una cu Clark Gable din timpul unui sejur celebru din anii '40 și una clasică a bunicilor mei de când au cumpărat proprietatea. Bunica Izzy poartă o rochie cu imprimeu, iar bunicul Gerry poartă o vestă tivită și o barbă epică. Nu ai spune că provine dintr-o familie cu bani, deși cum altfel ar fi putut doi visători de 20 și ceva de ani să cumpere o stațiune de vacanță mare, chiar dacă oarecum degradată? Pentru ei, a fost întotdeauna un fel de amuzament.

Mai sunt și altele: una de-a mamei mele de când era mică, cu părul mătăsos, jucându-se cu o găleată de metal cu apă pe malul lacului, una cu mama și cu mine în rochii din tartan asortate, în fața unui brad scoțian gigantic, împodobit cu beteală, din holul cabanei.

Fotografia la care se uită Will este de la balul de sfârșit de vară. Am aproximativ cinci ani și port o rochie albă cu volănașe și o panglică de satin albastru pal în jurul taliei. O țin de mână pe mama și mă uit la ea cu o

expresie de adorație, iar ea poartă o rochie de cocktail de aceeași nuanță albastră ca și panglica mea. Suntem în mijlocul ringului de dans din restaurant. Fotograful ne-a surprins într-un fel de vals caraghios. Îmi plăcea să dansez cu ea, căci asta însemna că aveam toată atenția ei. Era un lucru rar, chiar și la acea vârstă fragedă.

— Ar trebui să mă simt jignită că agentul imobiliar primește un tratament special, cu tine la costum? îl întreb.

Will este întotdeauna atent bărbierit și bine îmbrăcat, dar rareori poartă sacou și cravată.

Se uită în jos la ținuta lui.

— Este prea mult? Salopeta era la spălat.

Lucrul cu Will mă obligă să nu mă gândesc la trecut. Nu au mai existat trimiteri simple, nu au mai existat discuții despre ferigi cu „f” mic sau „f” mare. Nu vorbim despre ziua aceea. Credeam că avem o înțelegere tacită să nu o facem.

Will atinge ușor cu degetul fotografia cu mama și cu mine.

— Erai un copil excepțional de drăguț.

Nu am timp să-i răspund, pentru că începe să-i sune telefonul. Recunosc deja tonul aceasta de apel cu sunet de clopoței – oricui i-a fost atribuit, a sunat de mai multe ori de când lucrăm împreună.

— Trebuie să răspund, spune Will. Scuză-mă!

Vorbește cu partenerul său de afaceri în fața mea – și la fel și cu colegii săi –, dar întotdeauna preia aceste apeluri în altă parte. Dacă suntem pe terasa din spate, el intră în casă. Dacă suntem în bucătărie, se duce pe terasa din față. Acum, iese pe ușile principale pentru a vorbi cu persoana care se află la celălalt capăt al firului.

Nu este vorba doar despre apeluri. La 32 de ani, Will Baxter este o persoană foarte discretă, iar eu am

devenit un adevărat agent sub acoperire. Strâng fiecare fărâmbă de informații pe care o pot obține, aruncând priviri pe furiș în timp ce tastează și înregistrând totul în jurnalul meu mental de spionaj, deși, dacă acesta ar fi un joc de-a Oaspetele misterios, nu aş avea prea multe de raportat. Nu numai că nu discutăm despre ziua *aceea*, dar abia dacă vorbim despre altceva în afară de stațiune. Știu că are o casă în Midtown, aproape de biroul său. Știu că are abonament la o sală de sport și că se întâlnește cu antrenorul său în pauza de prânz. Știu că are un duș la birou. După ce am aflat toate astea, mi-l imaginez transpirat și cu pielea lucind, apoi plin de clăbuci, și îmi țin singură o prelegere severă.

Apoi, mai sunt lucrurile pe care le-am aflat doar fiind în preajma lui. Băutura lui preferată în timpul zilei de lucru este apa minerală cu două felii de lămâie. Se joacă cu inelul atunci când este pierdut în gânduri. Are un anumit ton al vocii pentru convorbirile de afaceri, care este plăcut și, de asemenea, foarte... ferm. Când îl aud, mă face să simt lucruri pe care nu ar trebui să le simt și mă face să vorbesc și mai mult cu mine însămi.

Însă nimic din toate acestea nu este suficient. Will este ca o cutie cu lacăt fără cheie și, cu cât petrec mai mult timp cu el, cu atât mai mult îmi doresc să o deschid cu forța. Uneori văd o licărire a vechiului Will, dar dispare la fel de repede cum a apărut. Sunt disperată să-i aud râsul.

Am lucruri mai importante la care să mă gândesc, dar când stau trează la ora 02.00 noaptea, lucrez la o serie de replici scurte și extrem de nostime. Mă întreb ce s-a întâmplat cu Will de a devenit atât de rezervat, de ce a renunțat la arta sa și cu cine vorbește atunci când îi sună telefonul în felul acesta. Uneori trag cu ochiul pe fereastră în toiul nopții și constat că lumina este aproape întotdeauna aprinsă în căsuța lui. Dar nu-l întreb de ce

nu doarme și nici el nu menționează nimic în legătură cu asta.

Will se întoarce în hol, trecându-și o mână peste cravată. Este un alt aspect pe care l-am sesizat. Face asta când este stresat.

— E totul în regulă? îl întreb, observând o urmă de roșeață sub guler.

El mârâie.

— Sunt bine.

— Am înțeles.

Pot să înțeleg o aluzie.

Linia dură a gurii lui Will se mai îndulcește și pare că vrea să spună altceva, dar zăresc o femeie într-un costum cu fustă roșie care pășește pe hol. O recunosc pe Mira Khan din fotografia de portret de pe panourile de vânzare și din actualizările numeroase de pe Instagram.

O conduc pe Mira prin stațiune, iar Will ne însoțește fără să spună prea multe. Este ceva la ea care îmi amintește de mama. Poate că este viteza cu care merge sau felul în care simt că mă analizează din spatele ochelarilor de soare, sau poate că este faptul că nu mă pot abține să nu o văd pe mama pretutindeni. Lucrurile s-au înrăutățit de când am început să-i citesc jurnalul. Orice ar fi, sunt nerăbdătoare să o impresionez pe Mira cu cât de capabilă sunt. Îi povestesc despre cum văd eu modificarea decorațiunii interioare a cabanei și adăugarea de noi facilități.

— Unul dintre lucrurile despre care am discutat eu și Will este cum să generăm venituri din anumite zone ale proprietății care nu sunt monetizate în prezent, îi spun când ajungem la bibliotecă.

Mama a înlocuit mobila colonială atunci când bunicii mei s-au mutat în Vest, iar acum fotoliile din piele cafenie sunt aranjate în grupuri de câte două, lăsând impresia că te afli mai degrabă într-o cabană

de schi decât într-o cameră în stil victorian. Există un șemineu din piatră încadrat de ferestre înalte care dau spre lac. Pereții sunt acoperiți cu rafturi din lemn închise la culoare, groase și cu margini neșlefuite, pline cu cărți, dintre care unele se aflau aici când au preluat buniciii mei imobilul. Altele sunt cărți pe care mama le-a colecționat de-a lungul anilor, iar altele au fost lăsate în urmă de oaspeți. Odată, mama a zărit un exemplar din *Kama Sutra* ascuns între *Summer Sisters* și *The Stone Angel* și a fost oripilată, gândindu-se de cât timp ar fi putut fi acolo. Lui Peter i s-a părut amuzant și i-a spus să pună cartea pe un raft aflat mai sus.

— Dă-le oaspeților ceva special în schimbul banilor, Maggie, i-a spus el.

Mama l-a lovit peste piept cu cartea, dar i-am găsit-o pe noptieră câteva luni mai târziu și am citit-o din scoarță în scoarță în timp ce ea lucra.

Îi spun Mirei despre ideea mea de a adăuga un cafe-bar și o masă comună pentru ca oamenii să poată lucra la laptopuri.

— Am atrage mai mulți clienți și am adăuga valoare.

Aștept ca ea să răspundă cu entuziasm, dar îmi oferă doar un zâmbet politicoș.

Îmi păstrez gândurile doar pentru mine tot restul plimbării.

„Ești bine?” mimează Will din gură în timp ce o escortăm pe Mira până la Mercedesul ei.

Dau din cap, dar mă simt descumpănită.

— Este o proprietate frumoasă, Fern, spune Mira. Cu totul adorabilă. Va trebui să fac mai multe cercetări pentru a putea sugera un preț de vânzare. Ne putem aștepta la o sumă din cel puțin șapte cifre pentru o operațiune de această anvergură și cu o suprafață atât de mare pe malul apei.

Ea ne oferă o sumă orientativă, iar eu reușesc să mă abțin să tresar.

Mă uit la Will, dar el nu pare impresionat.

— O să vă trimit un email cu calculele mele în câteva zile. Evident, stațiunile și hotelurile de mare anvergură ca aceasta au un număr limitat de cumpărători potențiali. Sunt lanțurile de hoteluri de lux și poate o mână de cumpărători independenți. Dezvoltatorii sunt, de asemenea, o posibilitate.

— Dezvoltatorii? repet după ea.

— Da, spune Mira. Sunteți un pic cam departe de oraș, dar căsuțele și cabana ar putea fi demolate pentru a face loc unui complex de apartamente. Case urbane, sau blocuri de apartamente cu puține etaje, genul acesta de lucruri, dacă planul de urbanism zonal nu constituie o problemă. Ar putea fi chiar frumos.

— Nu, spun eu fără să stau vreun pic pe gânduri. Fără dezvoltatori.

Vânzarea stațiunii este una, dar să o razi cu totul este altceva.

Mira se încruntă, își țuguie buzele și dă din cap.

— Am înțeles.

Își ridică bărbia pentru a i se adresa lui Will, ceea ce este enervant – i l-am prezentat ca fiind consultantul meu, dar eu sunt potențialul client.

— Sunt sigură că nu trebuie să vă spun cât de important este să menținem prețul cât mai rezonabil posibil, pentru a putea rămâne competitivi.

— Bineînțeles, spune Will.

Mira scoate un sunet dubios care seamănă oarecum cu un „mmbine” și continuă:

— Ei bine, hai să ne asigurăm că toată lumea înțelege asta, da?

Este clar că eu sunt „toată lumea” și că îmi scapă ceva.

De îndată ce mașina ei iese din parcare, Will spune:

— Îți voi explica atunci când vom fi într-un loc mai retras.

Deschid gura să protestez, dar Will îmi taie vorba.

— Crede-mă, nu este o conversație pe care vrei să o asculte cineva.

Pentru a-i sublinia punctul de vedere, o femeie îmbrăcată în echipament alb de tenis ne întrerupe, întrebându-ne unde sunt terenurile.

— Mergem la mine acasă? îl întreb pe Will după ce îi indic femeii direcția corectă.

— De fapt, spune el, am o idee mai bună.

COBOR DEALUL PÂNĂ LA APĂ. Will a avut de dat câteva telefoane după întâlnirea noastră cu Mira, dar acum iată-l aici, stând lângă baraca cu echipamente în sort de baie și tricou, cu o vâslă în fiecare mână. Stomacul mi se strânge de îndată ce îl văd, ceea ce este amuzant, pentru că m-am pierdut cu firea încă de când m-a rugat să ne întâlnim la pontoane. Nu mi-a spus de ce, dar m-am schimbat în costum de baie și pantaloni scurți. Aveam o presimțire.

— Mă întrebam dacă oferta mai este valabilă, spune Will în timp ce mă îndrept spre el.

Este deja o canoe în apă.

Nu știu dacă să râd sau să îl împing în lac. Mai întâi a fost comentariul cu salopeta, iar acum acesta.

— Ce zici? mă întreabă el.

— Cred că ai întârziat nouă ani la lecție.

— Știu, spune el, făcând o grimasă. Îmi pare rău. Dar speram să mă înveți oricum. Ai spus că vei avea grijă să nu mă fac de râs, zice el, dând din cap spre canoe.

— Îți amintești asta?

Privirea lui Will îmi cercetează fața. Aici, afară, culoarea de cafea espresso a ochilor lui seamănă mai degrabă cu cea a unui pahar de Coca-Cola ținut în lumină.

— Îmi amintesc totul.

O spune încet, susținându-mi privirea, iar stomacul mi se înnoadă.

Iau vâsla scurtă și mă rog să nu-mi tremure mâinile.

— Bine. Urcă în barcă, îi zic, îndreptându-mi umerii.

Este înnorat și, pentru o după-amiază de iulie, nu este aproape nimeni pe apă. Îmi plac zilele mohorâte tocmai din acest motiv. Vâslim o vreme, fără să vorbim, doar alunecând pe apă. Trecem pe lângă casele de vacanță care împânzesc malurile – cabane clasice de lemn cu rame de ferestre vopsite în roșu și case de vară ostentative cu debarcadere supradimensionate. Will stă în față, iar eu îi privesc mușchii de pe spate mișcându-se. Pierd minute întregi uitându-mă la bradul tatuat pe brațul lui.

Faptul că sunt aici cu el mi se pare supraréalist. Este un moment la care m-am gândit un an întreg după ce ne-am cunoscut. În timp ce mergeam la serviciu, în timp ce preparam cafelele latte, înainte de a merge la culcare, îmi imaginam că îi ofer lui Will Baxter cel mai mișto tur din lume al Lacului Smoke.

— Deci, spune Will, aruncându-mi o privire peste umăr, cum arăt?

Îmi aruncă un zâmbet tipic pentru tânărul Will, cel de acum zece ani și, dintr-odată, sunt confuză în legătură cu ceea ce se întâmplă. Astăzi, este complet diferit.

— Prea înalt pentru o canoe, îi spun.

Îi arăt o limbă de pământ acoperit de nisip și tragem ambarcațiunea la mal. Ne așezăm pe mica fâșie de plajă,

cu degetele de la picioare în apă, așa cum credeam că vom face acum nouă ani.

— Încă nu am intrat în detalii despre ce ar putea implica o vânzare, iar în acest moment totul este speculativ, spune Will, readucându-mă cu picioarele pe pământ. Dar, în esență, există un număr limitat de cumpărători pentru o operațiune atât de mare. Și, deși afacerea nu este atât de puternică pe cât ne-am dori, fie și numai prețul pentru teren și clădiri va fi mare.

— Mira a spus că va trebui să îl mențin competitiv.

— Corect. Pentru a face asta, o mulțime de afaceri aflate în situații similare s-ar asigura că își desfășoară activitatea cât mai eficient posibil... De obicei, asta implică efectuarea unui audit al întregului personal și... concedierea unor angajați! continuă el după o scurtă pauză.

Mi se strânge stomacul.

— Câți? șoptesc eu după un minut.

— Nu sunt sigur, spune Will. Ar putea fi vorba de câteva posturi ici și colo, sau poate că am vrea să luăm în calcul o reducere mai substanțială. Pot să calculez asta dacă am mai mult timp la dispoziție.

Will îmi studiază chipul.

— Vom cere și părerea altui agent, dar iată cum stau lucrurile: dacă te hotărăști să vinzi, o poți face fără să schimbi nici măcar un bec, dar niciun cumpărător nu va veni fără să facă schimbări, unele semnificative, și probabil chiar și reduceri de personal. Lanțurile de hoteluri fac lucrurile în felul lor. Vor standardiza totul, își vor aduce propriii oameni pentru fiecare dintre funcțiile de conducere.

Mă gândesc la Jamie și la cât de încântat este de șampoanele și săpunurile noastre fabricate local, precum și la comentariul făcut recent de Peter despre cât

de puține hoteluri mai angajează brutari proprii. Totul vine gata preparat și congelat.

— Nu vreau să te alarmez, dar nici nu vreau să îndulcesc lucrurile, spune Will.

Mă uit la apă, încercând să-mi domolesc greața.

Asta i-ar frânge inima mamei. Gândul vine și dispare într-o secundă scurtă și dureroasă, iar eu trebuie să închid ochii.

— Fern?

— Am început să citesc jurnalul mamei mele, cel din vara de dinaintea nașterii mele.

Vocea îmi tremură și fac o pauză. Nu știu de ce îmi spun asta. Will îmi cuprinde umărul cu brațul. Nu este nimic mai mult decât o îmbrățișare reconfortantă, dar atingerea lui este o mare ușurare, ca și cum aș fi deschis o supapă de presiune în inima mea. Miroase atât de bine și am nevoie de fiecare gram de stăpânire pe care îl posed ca să nu-mi sprijin capul pe umărul lui și să nu mă ghemuiesc la pieptul său.

— Întotdeauna a știut, îi spun când reușesc să îmi recapăt calmul. Întotdeauna a știut că vrea să conducă stațiunea. Vânzarea ar fi ucis-o.

— Pot să fac o observație? mă întreabă Will după un minut.

— Sigur.

Mă răsucesc ca să mă pot uita la el. Își lasă brațul jos și își odihnește mâna pe nisipul dintre noi.

— Te luminezi la față când vorbești despre stațiune și despre perspectivele de viitor. Ești îndrăgostită de locul acesta și ideile tale sunt solide. Și, sper că nu te superi, dar am participat la una dintre ședințele cu angajații tăi.

— Ce-ai făcut?

După ce Jamie mi-a spus că prezența mea „îi sperie pe oameni”, am ținut două ședințe pentru a mă prezenta

cum se cuvine, pentru a-i lăuda pe toți că au ținut lucrurile sub control după moartea mamei și pentru a le răspunde la întrebări. La multe dintre ele nu am putut răspunde, inclusiv dacă voiam sau nu să vând afacerea. Îmi venea să vomit în tot acel timp. Mamei îi plăcea să fie în centrul atenției, dar eu încă nu mă simt confortabil când ochii altora sunt ațintiți asupra mea. Sunt îngrozită că oamenii își vor putea da seama că jumătate din ceea ce spun inventez pe parcurs.

— Voiam să te văd în acțiune, spune Will aplecându-se spre mine. Ai fost grozavă. Încrezătoare, cât se poate de transparentă, puternică, dar și empatică. Este greu să te afli în fața unui grup mare de oameni și să le spui că nu ai toate răspunsurile – mulți lideri nu fac asta.

Sunt surprinsă de laudele sale. Eram sigură că toată lumea putea să-mi vadă mâinile tremurând și să audă șovăiala din vocea mea. Puteam să le simt scepticismul. Bucătarul-șef m-a privit încruntat tot timpul, cu brațele încrucișate la piept.

— Nu cred că i-am convins.

— Tu ai fi fost convinsă dacă ai fi fost în locul lor? Ai crescut în stațiune, dar pentru majoritatea dintre ei, ai apărut de niciunde.

— Pur și simplu nu m-am imaginat niciodată întorcându-mă aici, murmur eu.

Chiar și pentru urechile mele, argumentul începe să pară subțire, ca o cămașă preferată purtată până la uzură – confortabilă, dar probabil bună de aruncat la gunoi.

— De fapt, începe să-mi placă faptul că m-am întors. Unele lucruri mi se par în regulă.

Este înfricoșător să recunosc asta, dar este adevărat. În afară de ședințele cu personalul, îmi place aproape toată munca pe care o am de făcut. Îmi place să fiu aproape de Whitney. Abia dacă îmi lipsește orașul.

— Șocant, nu-i așa? îl întreb pe Will.

Având în vedere tot ce știe el despre mine, mă aștept să fie de acord.

— N-aș spune asta. Uneori planurile se schimbă.

Afirmația mi se pare încărcată de semnificație. Privim o barcă care trece pe lângă noi, cu un bărbat care lansează o undiță de la capătul ei. După un moment, Will adaugă:

— Nu mai suntem aceiași oameni care eram la 22 de ani. Este în regulă să ne dorim lucruri diferite.

Mă uit în jos la degetele noastre de la mâini, aflate la câțiva centimetri unele de celelalte pe nisip, și sunt îngrijorată că îmi doresc unele dintre aceleași lucruri pe care le doream și atunci.

— Deci, spune-mi despre această pauză de la bărbați pe care ai luat-o, spune Will, iar privirea mea se îndreaptă spre el.

Aparent, gândurile mele se transmit pe o frecvență pe care numai Will o poate capta.

— Nu sunt prea multe de spus, îi răspund cu prudență.

Viețile noastre amoroase fac parte în mod cert din categoria lucrurilor despre care nu vorbim.

— O despărțire urâtă, jurământul de celibat etc. etc.

— Jurământ de celibat, zici? Și cum merge?

— Am rezistat 5 luni, îi răspund.

Nu primesc râsetul pe care mi-l doresc. În schimb, Will rămâne nemișcat.

— Așadar, te vezi cu cineva. Cu Jamie?

Îmi afund degetele de la picioare în nisip și îmi apăs bărbia pe genunchi.

— El și cu mine ne-am despărțit cu mult, mult timp în urmă.

— Încă te mai iubește.

Îl privesc în ochi.

— Nu, nu mă mai iubește.

— Crede-mă! Am văzut cum se uită la tine.

— Crede-mă! Te înșeli! Jamie iubește stațiunea, spun eu, încercând să mă conving pe mine însămi la fel de mult ca pe Will. Oricum, pauza este mai mult o pauză de la relații.

— Ah, spune el. Și cât de multă pauză ți-ai luat?

— Cam doi ani.

— Doi ani, repetă el. A fost ceva serios – relația de dinainte de pauză?

Îmi mușc obrazul pe interior. Trebuie să mă gândesc la asta. Philippe și cu mine ne declarăm adesea unul altuia „Te iubesc!”. Ne-am cunoscut familiile. Îi iubeam cățelușul ca și când ar fi fost al meu – încă mai am grijă de Mocha când Philippe este plecat din oraș. Dar nu mi-am imaginat niciodată că vom fi un cuplu pentru totdeauna.

— Am fost împreună un an și jumătate și lucram împreună de mult timp înainte de asta.

— Atunci de ce v-ați despărțit?

Expir puternic. Nu credeam că îmi place un anumit gen de bărbat, deși Whitney susține că îmi plac două: genul de persoană care este perfect normală, dar care nu este nici pe departe perfectă pentru mine (aproape toți cei cu care am ieșit), și nesimțiții (ca Philippe).

Nu am fost niciodată pregătită să împart cheile locuinței cu cineva și să schimb mobila, dar abia după Philippe am început să mă gândesc că Whitney ar putea avea dreptate, că poate o parte din mine alegea intenționat persoanele nepotrivite. Cred că nimic nu te face mai mult să-ți pui la îndoială alegerile decât să-ți vezi iubitul cu pantalonii în vine trăgându-i-o altei femei.

— Îmi pare rău, spune Will. Nu voiam să fiu indiscret.

— Nu? întreb eu râzând ușor.

Este atât de ciudat să vorbesc din nou așa cu el, dar simt că vreau să-i împărtășesc lucruri. Întotdeauna a fost așa cu Will.

— Este în regulă. Cred că este puțin jenant. M-a înșelat. I-am găsit împreună și ne-am despărțit.

— De ce ar fi asta jenant? întreabă Will pe un ton suficient de rece încât să mă facă să mă uit la el. Se uită la lac, cu fălcile încleștate.

Eu ridic din umeri. Nu vreau să-i spun ce lovitură a fost infidelitatea lui Philippe pentru mândria mea. Mă încumet să schimb subiectul.

— Deci, care este povestea ta?

Fruntea lui Will se încrețește.

— Nu e chiar așa cum ți-o imaginezi, îi zic, gândindu-mă la ceea ce am scris pe planul lui.

— Nu, nu este, confirmă el.

Bănuiesc că asta va fi tot ce va spune legat de acest subiect, dar el adaugă:

— Nu este o poveste scurtă.

— Am destul timp la dispoziție.

Se apleacă în față, răsucindu-și inelul.

— Faci asta foarte des, îi spun eu. Cine ți l-a dat?

Will mă privește cu coada ochiului.

— Bunica mea, spune el după o clipă. A fost al bunicului meu.

— Erați apropiați.

— Eu și bunica mea? Da. Îți amintești?

O urmă de zâmbet îi răzbate pe buze, iar mie îmi vine să-mi agăț degetele mari de colțurile gurii lui și să-i trag marginile în sus.

— Bineînțeles, spun cu glas scăzut. Îmi amintesc totul.

El mormăie și se uită la apă.

— Bunicul meu a murit când aveam patru ani. Nu-mi amintesc prea multe despre el, dar bunica a fost foarte mult prin preajmă. Era o femeie dură. Dottie. Cred că ți-ar fi plăcut de ea.

Mi se pare ciudat de plăcut.

— Oh, da?

— Da. Era o persoană foarte directă. Și foarte independentă. Eu și sora mea dormeam la ea acasă aproape în fiecare weekend când eram mici. Aveam dormitoarele noastre acolo. Ea m-a învățat cum să folosesc o șurubelniță și să schimb uleiul la mașină. Când a plecat mama, mi-a dat acest inel și am avut o discuție lungă despre responsabilitate și despre cum să am grijă de sora mea.

Will mă privește, iar eu dau din cap. Îmi amintesc și partea asta.

Mă gândesc că aș vrea să-mi plimb degetul peste cicatricea de pe bărbia lui, dar rămân nemișcată.

— Era amuzantă, dar avea un simț al umorului cam sec. Nu-mi dădeam seama niciodată dacă vorbea serios sau nu. Când am crescut, mi-am dat seama că aproape întotdeauna glumea. A murit cam acum un an.

— Îmi pare rău.

— Avea 93 de ani. A avut o viață bună.

— Tot e de rahat, indiferent dacă a avut o viață bună sau nu.

— A fost nasol. A fost nasol de tot.

Începe o ploaie ușoară. E doar o burniță, dar ne urcăm la loc în canoe și vâslim spre casă cu viteză, ceea ce este foarte bine pentru că picăturile cad tot mai puternic pe măsură ce ne apropiem de stațiune.

Scoatem ambarcațiunea din apă și o ducem pe suportul ei. Până să ducem vâslele și vestele de salvare în magazia de depozitare, suntem amândoi uzi learcă. Termin de agățat vestele și, când mă întorc, Will mă privește de la câțiva pași distanță.

Dincolo de ușa din spatele lui plouă torențial, făcând ca zgomotul picăturilor să răsunе puternic pe acoperișul de metal. Cămașa lui Will este îmbibată de apă și îi stă lipită de mușchii pieptului. Ne privim unul pe celălalt preț de trei respirații lungi, apoi el face un pas înainte, cu ochii coborând spre gura mea.

— Nu, îi spun.

— Nu ce? întreabă el, cu vocea aspră.

Trag aer în piept.

— Nu te uita așa la mine.

Nu știu cum să mă descurc cu acest Will, cel care îmi studiază fața ca pe o hartă a comorii.

— Așa cum?

— Ca și cum ți-ar păsa de mine, spun, înfigându-mi unghiile în palme.

El mai face un pas.

— Și dacă îmi pasă?

— Ei bine, nu ai dreptul să faci asta! îi zic și fac un pas înapoi.

— De ce nu?

Am încercat toată după-amiaza să îngrop adânc sentimentul de durere, dar acum iese la suprafață ca o baliză.

— Pentru că m-ai lăsat să te aștept pe pontonul acela acum nouă ani și nu ai venit.

— Nu am vrut, spune el cu glas firav.

— Atunci de ce ai făcut-o? Știai că voi fi acolo. Știai ce simt pentru tine.

Am vocea sugrumată.

El înghite în sec.

— Da, știam.

Simt cum îmi tremură buza de jos și o mușc. O mușc tare. Trebuie să plec. Trec pe lângă Will, dar el mă apucă de braț și mă întoarce spre el. Se apleacă și mă privește direct în ochi.

— Mi-era teamă că eram diferit de cum îți aminteai și că aveai să fii dezamăgită.

— Dar chiar m-ai dezamăgit, îi șoptesc eu. M-ai făcut să cred că totul era doar în capul meu.

— Nu a fost așa, spune el. Crede-mă, nu capul tău a fost problema.

Vreau să-l întreb ce vrea să spună, dar el îmi șterge o lacrimă de pe obraz și îmi dă părul după urechi înainte de a mă trage spre el.

Îmi înfășor pumnul în tivul cămășii lui și îl trag mai aproape. Vreau să-mi trec degetele peste umerii lui și să-mi apăs limba pe cicatricea lui și să fac toate lucrurile pe care voiam să le fac atunci când nu îl uram pe Will Baxter.

Se apleacă și îmi cuprinde fața în palme. Nasul lui îl atinge pe al meu. Îmi strecor mâinile pe sub cămașa lui umedă și i le lipesc de abdomen, iar el închide ochii. Are pielea fierbinte și carnea tare. Mă lipesc de el.

Will își plimbă degetul de-a lungul nasului meu până la vârf.

— Perfectă.

În timp ce-și apropie buzele de ale mele, îmi șoptește numele, iar asta mă smulge din nostalgia în care mă pierdusem.

— Îmi pare rău, îi spun, făcând un pas înapoi. Nu ar fi trebuit să fac asta. Nu putem face asta!

— Bine.

Respiră la fel de greu ca și mine.

— Sunt depășită de situație, spun eu, cu vocea întretăiată. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie să fim în regulă, să putem lucra împreună.

Se holbează la mine.

— Nu aş face niciodată ceva care să îţi pună în pericol afacerea, indiferent ce s-a întâmplat între noi, spune el. Vreau să ştii asta. Poţi avea încredere în mine!

Clatin din cap. Să am încredere în Will ar fi ca şi cum aş avea încredere într-un miraj.

— Nu pot. Nu ştiu cine eşti. Iar tu nu mă cunoşti pe mine.

Apoi ies din magazie şi plec prin ploaie.

CIOCĂNITUL ÎN UŞĂ SE AUDE cu mult după ora 02.00 noaptea. Este un zgomot surd şi moale. Nu este bătaia specifică a lui Peter şi nici nu seamănă cu ciocănitul frenetic al unui oaspete care a zărit o pereche de ochi galbeni în tufişuri.

Sunt trează deja. Am renunţat să mai încerc să dorm acum câteva minute.

Când cobor scările, nu văd pe nimeni la uşă, dar pe covoraşul de la intrare este un pachet subţire şi pătrat. Este învelit în hârtie cu dungi colorate şi deasupra este un plic cu numele meu. Recunosc imediat scrisul lui Will. Este neschimbat.

Duc cadoul la masa din bucătărie şi deschid felicitarea. Înăuntru, este o schiţă a unei femei care ţine în aer o vâslă ca pe o sabie şi un mesaj scurt.

„Mă cunoşti. Şi eu te cunosc pe tine.”

Rup ambalajul şi mă uit la coperta albumului dinăuntru. Zâmbesc pe întuneric.

12

14 iunie, cu zece ani în urmă

WILL M-A DUS LA SONIC BOOM. Era unul dintre cele mai mari magazine de discuri din oraș, iar eu fusesem acolo de multe ori, dar nu aveam de gând să-i spun asta. Avea dreptate – era exact ceea ce îmi trebuia după micul meu moment de depresie de la galerie. Îmi mai fusese dor de casă și înainte, dar picturile îmi stârneau un dor și mai adânc.

Acum mă simțeam mai bine răsfoind discurile și arătându-i lui Will ce albume mi-aș fi luat dacă mi-aș fi permis. Nu că aș fi avut un pick-up – nu era loc pentru așa ceva în garsoniera mea.

— Dacă ai putea cumpăra unul astăzi, pe care l-ai alege? m-a întrebat el.

— Unul singur?

A dat din cap.

M-am uitat la tavan, gândindu-mă, apoi l-am condus spre o altă secțiune pentru a-mi căuta trofeul. Am scos un LP al albumului *Horses* al lui Patti Smith, și i l-am arătat ținându-l cu ambele mâini.

— În semn de aducere-aminte.

— Am o idee, a spus Will, dar nu a dat detalii.

Am petrecut restul după-amiezii plimbându-ne prin Piața Kensington, un mic cartier de magazine cu

antichități, magazine cu fleacuri și magazine de produse alimentare care continuau să reziste acolo, în ciuda afluxului de măcelării și buticuri de specialitate. Am căutat obiecte prețioase în fiecare magazin cu fleacuri. Eu m-am dus direct la raftul cu ochelari de soare, căutând niște rame ieftine care să se potrivească cu noua mea tunsoare, în timp ce Will își făcea propria vânătătoare, deși nu a vrut să-mi spună ce căuta.

— Ce zici de aceștia? i-am strigat la ultima noastră oprire.

Se uita la ceva de lângă casa de marcat. Ochelarii pe care mi-i pusesem erau supradimensionați, cu brațe de plastic și lentile galben-maronii. Costau 7,99 dolari.

— Arăți ca o vedetă de film din anii 1960.

M-am privit din nou în oglindă.

— Adjudecat!

Până la căderea serii, aerul devenise umed, iar cerul era acoperit de un strat gros de nori cenușii. Am convenit că trebuie să bem ceva.

— Acesta este un gin tonic excelent, am spus după ce ne-am așezat la o măsuță de metal de pe mica terasă din fața unui bar mititel.

Aceasta era băutura pe care mama mea o bea întotdeauna în prima zi caldă a anului.

— Nu mi-am dat seama că există grade de excelență pentru ginul tonic.

— Oh, există. Am avut parte de niște ginuri tonice cu adevărat odioase în acest oraș. Cu apă tonică plată, cu lămâi deshidratate, sau cu gin de rahat.

Will a răs.

— Sunt foarte încântat că am ajuns la momentul serii în care latura ta pretențioasă a decis să își facă apariția.

— Gustă! E atât de bun!

Am împins paharul pe masă. El a luat o înghițitură. Și apoi încă una, mai lungă.

— E revigorant, a spus el. Dar e ciudat.

— Ce anume?

— Dintr-un motiv oarecare, am o dorință foarte puternică de a juca squash și de a învăța să navighez.

— Ha! Ha!

El a zâmbit.

— Dar este bun. Mult mai bun decât berea mea, de fapt.

Will comandase un fel de bere artizanală. După câteva clipe, a spus:

— Mă întorc imediat.

L-am privit cum se îndreaptă spre bar, apoi mi-am scos telefonul. Primisem un mesaj de la Whitney.

Mulțumesc că m-ai primit! Cam și cu mine vrem să vă scoatem pe tine și pe Jamie să sărbătorim imediat ce te întorci. NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ A ÎNCEPUT!!!

Mai era și un mesaj de la Jamie, în care spunea că va face un foc de tabără la căsuțele angajaților mai târziu în seara aceea.

Nu exagera! i-am răspuns eu printr-un mesaj.

Eram sigură că avea să exagereze. Aveau să fie prea multă bere și prea multe cuie, chipsuri ieftine și hot-dogi pe băț gătiți pe cărbuni – mai mult pierduți în foc decât în gurile flămânde. Cineva avea să scoată inevitabil o chitară acustică, ceea ce era de obicei semnalul meu că trebuie să plec, dar rămâneam acolo dacă începea să cânte Jamie. Avea un repertoriu de trei cântece

(exclusiv Neil Young), iar dacă nu încerca să se dădea în spectacol, chiar avea o voce frumoasă. În noaptea în care îl sărutasem prima dată, în fața mai multor angajați care stăteau la foc, el cânta „Heart of Gold”. Când mă apucase cu degetele de talie, erau lipicioase de la bezele. Cu toate acestea, stătusem lipită de el tot restul serii.

Will s-a întors cu două pahare de gin tonic și s-a așezat cu greu pe scaunul lui.

— Dacă tot am băut jumătate din al tău...

— Mulțumesc foarte mult.

M-am întins după pahar, iar piciorul meu s-a lovit de al lui pe sub masă.

— Îmi cer scuze. Am picioare mari.

Will a ridicat din sprâncene.

— Serious?

— Da, sunt o persoană foarte scundă cu picioare disproporționat de mari.

— Nu există așa ceva.

— Ba da! Uite!

Mi-am ridicat un picior. Purtam o pereche de teniși Converse mărimea 40.

— Nu știu ce să zic. Par în regulă! a spus el înclinând capul. Poate că ar trebui să te ridici în picioare, ca să văd tot ansamblul.

Am sărit de pe scaun, cu mâinile în șolduri.

M-a privit de jos în sus, apoi de sus în jos, după care a început să râdă.

— De fapt, ai dreptate. Sunt gigantice. Mare minune că nu te împiedici mai des de ele.

— Mulțumesc, am spus eu. Sunt sigură că tu ai picioare de dimensiuni foarte normale.

M-am uitat în jos la cizmele lui, care erau gargantuești. Când am privit din nou în sus, Will zâmbea.

M-am trântit pe scaun, roșie la față.

— Ce spuneai? m-a întrebat Will.

I-am aruncat limeta în piept.

— Nu fi încrezut!

Și eu și Will am făcut ochii mari în același timp, apoi am izbucnit amândoi în râs. Tocmai îmi trăgeam sufletul când Will m-a lovit ușor cu piciorul pe sub masă și am râs din nou.

Cerul începuse să se întunece până să ne terminăm al doilea rând de băuturi. Mi-am plimbat degetul pe marginea paharului. Nu voiam să-mi iau la revedere, dar vedeam clar că ziua noastră era pe punctul să se încheie.

— M-am distrat, i-am spus

Nu știam ce altceva să spun.

— Și eu, a spus Will. Ceea ce îmi amintește...

A scormonit în buzunarul blugilor și a așezat pe masă două punguțe mici de plastic. În interiorul fiecăreia dintre ele se afla câte o insignă cu un tramvai roșu strălucitor.

— Unul pentru tine și unul pentru mine, a spus el. În amintirea zilei de azi.

Eu am prins-o pe a mea de colțul genții, în timp ce Will a prins-o pe a lui pe rucsac. L-am privit în ochi când a terminat.

— Îmi place la nebunie. Mulțumesc.

În timp ce luam ultimele înghițituri din băuturile noastre, am avut brusc sentimentul terifiant că Will era, foarte probabil, cea mai bună persoană pe care o întâlнисem vreodată. Era mai mult decât ceea ce se vedea cu ochiul liber – mai mult decât un chip frumos.

Peter făcuse odată o tartă de ciocolată fără făină. Arăta perfect – neagră și lucioasă, cu suprafața presărată cu zahăr cristalizat. Dar când luasem o îmbucătură, îmi dădusem seama că deasupra nu era zahăr, ci fulgi de

sare, iar Peter adăugase chili în cacao. Era cel mai incredibil lucru pe care îl gustasem vreodată și pe cât era de decadent, pe atât era de surprinzător. Așa era și Will.

— Un prieten de-al meu are un spectacol în seara asta, a spus el. La Sneaky Dee's. Nu am comandat niciodată gin tonic acolo – sunt sigur că este de rahat. Dar ai vrea să vii?

Mi-am ridicat privirea de la pahar spre el.

— Am mai fost la Sneaky Dee's, am spus încet.

Era o instituție din Toronto. Avea un bar la parter, o mică sală de concerte la etaj, graffiti pe toate suprafețele disponibile și cei mai faimoși nachos din oraș.

Will se juca cu inelul său.

— Nu cred că există vreun student în tot orașul ăsta care să nu fi mers acolo.

— Asta n-ar face parte din turul oficial oferit de Will Baxter?

Stăteam perfect nemișcată, dar sângele îmi bolborosea sub piele.

— Turul s-a încheiat. Sunt în afara serviciului. Nu aş bea în timpul serviciului.

— Bineînțeles că nu. Nu am vrut să îți insult profesionalismul.

— Spectacolul începe la ora 21.00. Am putea mânca ceva acolo mai întâi?

Mi-am sprijinit bărbia în palmă, privindu-l mai insistent decât ar fi trebuit.

— Chiar pleci mâine, nu-i așa? l-am întrebat.

— Da, chiar plec.

— Și nu o să te mai întorci niciodată?

Și-a înclinat capul într-o parte, nefiind sigur unde voiam să ajung cu asta.

— O să mă întorc, dar probabil nu înainte de sărbători.

Eu voi fi plecat de mult până atunci.

— Deci ceea ce vrei să spui este că aceasta este o ocazie unică în viață?

Buzele lui Will s-au arcuit.

— Exact, a spus el. Accepți sau nu?

— MĂ SIMT CAM NASOL, am spus când ne-am apropiat de bar.

Colindaserăm toată ziua prin oraș, iar eu eram acoperită de un strat vizibil de murdărie urbană. Aveam nevoie să fac un duș. Aș fi putut să ajung acasă și să mă întorc înainte să înceapă concertul trupei.

— Stau aproape. Mă gândeam să mă duc să mă spăl, să mă schimb și să ne întâlnim acolo în scurt timp!

— Ce? Haide! Credeam că o să mâncăm nachos mai întâi. În plus, după ce ajungi acasă, n-o să mai vrei să ieși din nou.

— Miros a apă stătută de narghilea.

Will s-a aplecat, apropiindu-și fața la doi centimetri de gâtul meu, și a inspirat adânc.

— Miroși a soare, mi-a spus la ureche.

Mi-am întors capul brusc spre al lui ca și cum aș fi fost trasă de o sfoară, iar nasurile noastre aproape că s-au ciocnit.

— Îmi cer scuze, a fost cam ciudat, a spus el, retrăgându-se cu un râs nervos.

— Da, am răspuns și mi-am dres glasul. Oricum, nu sunt tocmai îmbrăcată pentru a ieși în oraș.

Eram gata să-i sugerez lui Will să mă însoțească, dar ideea de a face duș cu el în camera alăturată părea una extrem de proastă.

— Arăți grozav. Nu-i nevoie să te schimbi. E la Sneaky Dee's – nimeni nu va fi îmbrăcat elegant.

— Ești doar îngrijorat că te voi părăsi și vei rămâne să asculți singur o trupă ciudată de coveruri după Nirvana.

Will uitase să menționeze că era o trupă de coveruri *ska* până cu o stradă în urmă.

— Sunt speriat de moarte. Nu mă face să merg singur!

Puteam vedea în față craniile reprezentative de pe firma de la Sneaky Dee's.

— Bine. Dar îmi rămâi dator.

După ce am ajuns, Will s-a așezat într-unul dintre separeurile din lemn, în timp ce eu am dat fuga la baia de la subsol. Am răscolit prin geantă, sperând că în ea apăruse ca prin minune vreun tub de rimel sau vreun pieptene, dar tot ce am găsit a fost niște gumă de mestecat și o cutie de Smith's Rosebud Salve. Nu eram genul de fată care să poarte cu ea o trusă de machiaj. Nici măcar nu mă deranjasem să mă machiez de dimineață. M-am frecat la subsuori cu un prosop de hârtie umed pe care pusesem puțin săpun, mi-am stropit fața cu apă și mi-am pus un strat gros și strălucitor de luciu pe buze. Aș fi sărutat pământul pentru un deodorant.

Când m-am întors la etaj, lângă Will stătea un tip. Chiar și din cealaltă parte a camerei am putut vedea că era aranjat până la pedanterie. Avea pielea măslinie și o barbă închisă la culoare, care era tunsă ca un arbust ornamental – îngrijită și cu margini perfecte.

— Fern, el este Eli, a spus Will.

— Mă bucur să te cunosc, a spus Eli.

S-a ridicat în picioare, luându-mi mâna între amândouă ale lui. Purta blugi roșii, o cravată subțire neagră și o cămașă albă cu nasturi despre care eram sigură că fusese călcată mai devreme în cursul serii. Eram aproape convinsă că fusese la sala de sport înainte de asta.

— Și eu, am spus, luând loc într-o laterală a separeului, în fața lor. De unde vă cunoașteți voi doi?

— Am fost colegi la școala primară, apoi la liceu, a spus Eli. Dar a trecut ceva timp. Nu-mi vine să cred că l-am convins în sfârșit pe tipul ăsta să vină la un spectacol.

I-am aruncat lui Will o privire cu subînțeles, pe care el s-a făcut că nu o vede. Presupuneam că mai văzuse trupa cântând până atunci și că nu ne aștepta o seară de coveruri ska *îngrozitoare* după Nirvana.

— Eram în zonă, iar Fern este un pic pasionată de muzică, așa că ne-am gândit să venim să vedem ce se întâmplă, i-a spus Will.

— Cool. Cred că am pregătit un spectacol destul de bun, a spus Eli, în timp ce făcea semn unui chelner să vină să ne ia comenzile. Locuiești în Toronto, Fern, sau ai venit și tu din Vancouver? m-a întrebat el întorcându-se spre mine.

— Oh, nu. Eu sunt de aici. Locuiesc la câteva străzi mai încolo.

Și-a înclinat capul spre Will.

— Cum merge treaba la distanță? Eu locuiesc în Liberty Village, dacă te plictisești, mi-a spus Eli, făcând cu ochiul.

— Oh, nu, am spus, arătând cu degetul când la mine, când la Will. Noi nu suntem împreună. Deloc.

Will a râs.

— Ar trebui să mă simt jignit de cât de dezgustată pari acum?

— Eu cu siguranță m-aș simți, a spus Eli. Arată de parcă ar fi mâncat scoici stricate.

Chelnerul nostru a adus o carafă mare cu bere și trei pahare, iar eu mi-am turnat niște bere, apoi am luat o înghițitură mare din paharul meu.

În timp ce Eli și Will discutau, mi-am dat seama că ne aflam pe un teritoriu necunoscut. Ziua mea cu Will fusese spontană și neobișnuită, dar ne făcuserăm, fără să vrem, o hartă, un regulament și stabiliserăm un punct final. Acum, nu numai că ne abătuserăm de la curs, dar ne și deschisese parteneriatul ciudat în fața spectatorilor.

Unul dintre ei doi m-a lovit cu piciorul pe sub masă, iar eu mi-am ridicat privirea de la paharul cu bere.

„Ești OK?” a mimat Will din gură în timp ce Eli ne reumplea paharele.

Am dat din cap.

Chelnerul nostru a adus un platou și l-a pus în mijlocul mesei. Era plin cu o grămadă dezgustătoare și totodată magnifică de nachos. Pe lângă brânză și salsa, trebuie să fi fost vreun kilogram de garnituri – carne tocată de vită, fasole prăjită, legume, guacamole și sos de smântână. Am gemut în semn de apreciere.

— Și cum era tipul acesta când era copil? l-am întrebat pe Eli în timp ce luam un chips.

— Cine, Wild Bill? Era cam la fel ca acum, a răspuns Eli.

„Wild Bill?” am spus pe mutește către Will, iar el și-a dat ochii peste cap. Mi s-a părut că-i văd gâtul înroșindu-se.

— Era slăbănog, desena tot timpul și era un pic emotiv.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Serios?

Eli a aruncat o privire spre Will, care a clătinat din cap aproape imperceptibil. Eli s-a întors spre mine, ignorându-mi întrebarea.

— Și avea zero abilități sportive.

— Ba am făcut sport, a spus Will. Dădeam mereu cu piciorul într-o minge în timpul pauzelor.

— Și acel sport se numește...? a întrebat Eli, făcându-mi cu ochiul.

Will și-a scărpinat fruntea.

— Badminton?

— Badminton, a spus Eli. Da. Un joc clasic de curtea școlii.

Când aproape că lichidaserăm platoul de nachos, Eli a scos o bancnotă de 20 de dolari din portofel.

— Probabil că ar trebui să mă întorc la trupă în curând. Toboșarul nostru devine morocănos dacă nu suntem cu toții prezenți și numărați cu cel puțin 15 minute înainte de concert.

— Cum se numește trupa voastră? am întrebat.

Will a făcut ochii mari de cealaltă parte a mesei. Mi-a lovit piciorul pe sub masă.

— The Mighty Mighty Kurt Tones, a spus Eli, cu o mină serioasă.

Mi-am băgat în gură un chips înmuiat în sos. Aveam nevoie să schimb subiectul, altfel urma să izbucnesc în râs.

— Băieți, vreți să știți cum să faceți nachos să fie și mai buni? i-am întrebat.

— Da, au răspuns ei la unison.

Le-am explicat teoria mea, care presupunea împărțirea topping-urilor și gătirea nachos-urilor în straturi, astfel încât chipsurile să rămână crocante. Will și Eli mă priveau fără să priceapă o iotă.

— Nu sunteți de acord?

Mi-am băgat un chips moale în gură. Era totuși foarte bun.

Eli a vorbit primul. Și-a dus o mână la piept și a spus:

— Fern, știu că abia ne-am cunoscut, dar cred că ești sufletul meu pereche. Vrei să te căsătorești cu mine?

Am râs.

— Atunci, măcar o întâlnire!?

Am clătinat din cap.

— Ascultă-mă! Locuim în aceeași parte a orașului. Tu ești incredibil de sexy, iar eu sunt moderat de talentat în pat, a spus el, arătând cu degetul spre Will. Am o slujbă bună, am propria mea locuință și sunt un saxofonist înrăit. Avem un prieten comun, care poate garanta pentru mine. Chiar nu are niciun motiv să nu o facă.

— Nu tu ești problema, sincer, am spus eu și m-am uitat la Will în căutare de susținere, dar el se holba la Eli.

— Ce va trebui să fac? O să fac o rezervare într-un loc drăguț, a insistat acesta din urmă.

Am clătinat din nou din cap. Mâinile începuseră să-mi transpire. Știam încotro se îndreptau lucrurile.

— Fern, mă omori cu zile. Ce zici de o cafea?

Am înghițit în sec.

— Îmi pare rău, am spus încet. Am un iubit.

Imediat ce mi-au ieșit cuvintele din gură, capul lui Will s-a răsucit spre mine.

— Asta sună ca o replică pregătită dinainte, a spus Eli, apoi s-a întors spre Will. Chiar este adevărat că nu este disponibilă?

Privirea lui Will s-a fixat asupra mea și am simțit un gol în stomac.

— Chiar este adevărat, am răspuns, uitându-mă în continuare la Will. Numele lui este Jamie și suntem împreună de patru ani.

14 iunie 1990

Peter mă ajută la proiectul meu de grădinărit. Tata a spus că aş putea planta ferigi şi begonii de-a lungul aleii spre căsuţe dacă mă angajez să mă ocup de ele. Am luat o maşină de golf astăzi, ca să-i arăt lui Peter unde vreau să le pun pe toate. I-am spus că Eric şi cu mine am fost de acord să fim iubiţi exclusivi, iar el aproape că a intrat cu maşina într-un copac. Spune că Eric e încrezut, superficial şi că nu are nimic interesant de spus. Mai zice şi că nu e destul de bun pentru mine, dar având în vedere că Peter a spus ceva asemănător despre fiecare dintre iubiţii mei de când am împlinit 17 ani, nu e tocmai o surpriză. Înainte, credeam că e din cauză că este cu cinci ani mai mare decât mine şi mă vede ca pe o soră mai mică. Dar acum, nu mai sunt sigură.

La începutul acestui an, când Peter a petrecut un weekend cu mine în Ottawa, a existat un moment. A fost în seara în care am împlinit 22 de ani şi, după ce toată lumea a plecat, a început să adune paharele de plastic goale şi mi-a spus să mă duc la culcare căci termină el de strâns. L-am îmbrăţişat, iar când m-am retras, el şi-a menţinut braţele în jurul meu. Puteam să jur că voia să mă sărute. Dacă este să fiu sinceră, am fost dezamăgită că nu a făcut-o. M-am gândit că trebuie să-mi fi imaginat eu, dar acum nu mai ştiu sigur.

13

În prezent

ÎN TIMP CE WILL ȘI CU MINE LUCRĂM pe terasa din spate, în copaci răsună un ciocănit făcut de o ciocănitoare. El stă cu picioarele întinse în fața lui și o fâșie de piele iese la iveală de sub tivul pantalonilor. Nu știu de ce mi se par atât de seducătoare gleznele lui. Parcă aș fi un viconte din epoca Regenței care speră să vadă un pic de piele.

E trecut bine de ora 18.00 când îi sună telefonul. Este iarăși tonul acela de apel cu sunet de clopoței, iar el se ridică pentru a răspunde.

A trecut o săptămână de când am ieșit împreună cu canoea pe Lacul Smoke și de când aproape că ne-am sărutat. Niciunul dintre noi nu a mai amintit de asta, dar când i-am mulțumit pentru discul cu Patti Smith, am simțit că atmosfera se tensionează între noi. Altfel, este ca și cum aș fi visat acel moment, doar că, uneori, îl surprind privindu-mă, îl aud șoptind „Perfectă” și îmi ia o veșnicie să îmi vin în fire.

Îi trimit mesaje lui Jamie despre spectacolul de talente și dans din august. Era o tradiție încă dinainte ca vreun Brookbanks să fie proprietarul stațiunii. Banchetul are loc în fiecare an la finalul verii și include un dineu și muzică live. Domnul și doamna Rose au interpretat „The Surrey with the Fringe on Top” din *Oklahoma!* în fiecare

an, încă de pe vremea când mama se ocupa de recuperarea mașinilor de golf cu copertine în dungă. Înainte, personalului stațiunii susținea și o reprezentație de dans, dar mama a renunțat la ea în anii 1990. Este un spectacol de mare anvergură și cred că este prea mult pentru noi să ni-l asumăm anul acesta. Jamie și cu mine discutăm de mai bine de 15 minute. Când intră Will cu telefonul în mână și închide ușa glisantă în urma lui, eu apăs butonul de apelare.

— Urăști să vorbești la telefon, spune Jamie în loc de salut și apoi își coboară vocea. Ai fumat ceva, Fernie?

— Foarte amuzant. M-am gândit că va fi mai ușor să te conving să renunți la asta.

I-am dat lui Will acces deplin la registrele noastre contabile, iar el are aproape la fel de multe întrebări pentru Jamie ca și pentru mine. Îmi dau seama că Jamie este bănuitor. M-a presat să îi dau detalii despre cum l-am cunoscut pe Will, dar tot ce i-am spus a fost că ne-am întâlnit o dată, cu mult timp în urmă. Jamie nu a fost împotriva faptului că un consultant își bagă nasul, însă banchetul este singurul lucru în privința căruia se încăpățânează.

— Nu mă convingi să renunț, îmi spune el acum.

— Ideea de a organiza un eveniment atât de mare acum, cu toate celelalte lucruri care se întâmplă, nu mi se pare prea bună.

Îmi este greu să-mi imaginez banchetul fără mama acolo. Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru asta. *Îl vom face vara viitoare*, îmi zic în gând, stăpânindu-mă înainte de a o spune cu voce tare.

— Fern... spune Jamie.

Îmi rostește numele ca un suspin, iar eu știu că orice urmează să spună va fi serios. Nu cred că mi-a spus Fern (fără ie) de mai mult de trei ori în viața mea.

— Cu toții am iubit-o pe Maggie, dar pare că stațiunea este încă în doliu. Nu vreau să sugerez că este timpul să trecem mai departe, dar toți avem nevoie de o sărbătoare – atât angajații, cât și oaspeții, continuă el.

Închid ochii. În fundal, aud vocea ridicată a lui Will râsund prin ușa de sticlă. Nu țipă, dar pare frustrat.

— Probabil că ai dreptate, îi spun lui Jamie.

— Chiar am dreptate! În plus, am rezervat deja trupa.

Bufnesc în răs.

— O să mă ocup eu de tot, spune Jamie. Te susțin în tot ce faci.

Când Will se întoarce, zece minute mai târziu, ține în mână două cutii de apă Perrier cu lămâie pe care am început să i le pun deoparte. Are mânecile cămășii albe suflecate până la coate. Nu știu nici de ce antebrațele lui mi se par atât de atrăgătoare.

Îmi ridic privirea de la laptop. Bucătarul-șef al restaurantului mi-a trimis un e-mail în care îmi explică cu condescendență numeroasele motive pentru care nu ar trebui să mă implic în planificarea meniului.

— Îmi pare rău pentru asta, spune Will, întinzându-mi o sticlă de apă minerală.

— Pentru ce?

— Sunt sigur că m-ai auzit.

— Este ceva privat. Nu este treaba mea.

Mă întorc la laptopul meu, încercând să găsesc cea mai profesionistă modalitate de a-i spune bucătarului să se ducă naibii.

Will tace câteva minute.

— Ai fi de acord dacă ar trebui să mai stau încă două săptămâni?

Îl privesc în ochi.

— Al doilea agent imobiliar vine abia săptămâna viitoare și doar după aceea voi putea trece în revistă ambele scenarii împreună cu tine: să vinzi sau să păstrezi afacerea, continuă el.

Will ar fi trebuit să plece duminica următoare, lucru de care mă temeam în tăcere.

— Rămâi oricât dorești, îi spun eu pe un ton neutru. Mă voi asigura că putem rezerva Căsuța 20 pentru tine.

Trimit repede un e-mail către responsabilul nostru cu rezervările. Dacă Will mai rămâne încă două săptămâni, înseamnă că va fi aici pentru banchet. S-ar putea să nu fie chiar atât de rău, dacă va fi acolo cu mine. Mă holbez la ecran, dar mintea mea s-a întors în timp, la noi, înfierbântați, transpirați și lipiți unul de celălalt pe un alt ring de dans.

— După ce treci totul în revistă, o să-mi spui ce ai face dacă ai fi în locul meu? îl întreb, adunându-mă.

Will nu mi-a spus dacă el crede că ar trebui să vând sau nu. Apreciez asta, dar mor de nerăbdare să aflu și părerea lui. I-am povestit despre fantezia mea cu cafeneaua și despre micul magazin din colț în care am intrat de atâtea ori, încât proprietarii mă suspectează de furt.

— Îți voi expune totul, dar aceasta va fi decizia ta. Și chiar dacă ai vrea să-ți spun, continuă Will, văzând că sunt pe punctul de a nu fi de acord, nu știu ce este mai bine pentru tine. Numai tu știi asta!

Mă uit la el cu ochii mijiiți.

— Will Baxter, laș înalt ce ești!

El lasă să-i scape un hohot de râs puternic și înflăcărat ca un răsărit de soare. Nu am mai auzit râsul acesta de ani de zile. În pieptul meu, radiază flacăra victoriei.

Will se apleacă în față, cu coatele sprijinite pe coapse.

— Ia cina cu mine!

— Cina?

Am mai băut de câteva ori câte o bere după muncă, dar cina ar însemna să trecem dincolo de limita pe care am trasat-o pentru ca lucrurile să rămână strict profesionale.

— Cu mâncare?

Will zâmbește, iar colțurile ochilor i se încrețesc.

— Da, de obicei este vorba despre mâncare.

Clipesc spre el.

— În seara asta, spune el. La mine acasă.

Râsul găfâit care îmi iese printre buze este nervos, la modul ostentativ.

— Tehnic vorbind, este locuința mea. Nu știu dacă ai auzit, dar acest complex îmi aparține.

— S-ar putea să fi auzit ceva de genul ăsta. Este un „da”? mă întreabă privindu-mă în ochi.

— Nu cred că m-ai întrebat nimic.

Răspunsul meu probabil pare obraznic, dar parcă aș fi un șoarece care negociază cu un leu.

El rânjește, iar nerăbdarea îmi face pielea de găină.

— Fern, ai vrea să vii la cină?

— Da, spun eu.

Chiar aș vrea.

WILL MI-A CERUT SĂ-I ACORD 30 DE MINUTE SĂ SE ORGANIZEZE.

În acest timp:

- Am stat în fața oglinzii din dormitor, încercând să decid dacă ar trebui să port ceva mai drăguț decât pantaloni scurți și un maiou sau dacă asta

ar sugera că încerc să îl impresionez. (Ceea ce chiar încerc să fac. Poate!)

- Am probat o rochie albastră de mătase pe care am cumpărat-o săptămâna trecută.
- M-am întrebat dacă mătasea albastră este prea departe de zona mea de confort vestimentar reprezentat de negru, alb și gri.
- Am dezbătut posibilitatea de a-mi schimba chiloții de bunică.
- Mi-am ras picioarele pe uscat.
- Mi-am pus o pereche de chiloți minusculi.
- Mi-am dat jos lenjeria intimă sexy și mi-am pus la loc chiloții de bunică. (Suntem doar prieteni. Doar prieteni. Nici măcar prieteni! Colegi!)
- Am decis că sunt nevrotică la limita penibilului, pentru că mi-am pus lenjerie intimă murdară și m-am schimbat în niște chiloți curați, deloc sexy.
- Am transpirat prin rochie și m-am schimbat înapoi în pantaloni scurți și un maiou. (Notă pentru mine însămi: mătasea colorată este un dușman, nu un prieten.)
- M-am întrebat dacă să duc vin roșu sau alb.
- Am dat pe gât un pahar de vin alb. Voi duce vinul roșu.
- M-am privit din nou în oglindă și am îmbrăcat o rochie neagră din tricot fără mâneci, care este simplă în sensul de „Ce, chestia asta veche?”, dar și mulată în sensul melodiei „These hips don't lie” a Shakirei.

Când bat la ușa Căsuței 20, îmi dau seama că m-am agitat atât de tare, încât sunt supărată deopotrivă pe mine însămi pentru că sunt stresată și pe Will pentru că este cauza nesiguranței mele.

Dar când pășește pe verandă, cu părul ridicat haotic de parcă și-ar fi trecut mâinile prin el, uit de toate astea, pentru că Will Baxter poartă un șorț. Este un șorț negru cu dungi albe verticale. Nu știam că un șorț poate fi sexy, dar acest șorț este fratele pierdut al fraților Hemsworth.

— Porți șorț, îl întâmpin eu.

— Port șorț, îmi răspunde el. Nu-mi place să-mi murdăresc hainele.

— Ai niște haine foarte frumoase, spun eu, stând încă pe treaptă.

El se uită în jos la hainele pe care le poartă – un tricou negru și o pereche de blugi decolorați care îi ajung până la genunchi.

— De obicei, rectific eu. Nu că nu arăți bine. Arăți bine!

Poate că am uitat de emoțiile mele, dar, în mod clar, ele nu au uitat de mine.

Căsuța lui Will este la fel ca cea a familiei Rose, cu excepția căruciorului de bar. Are o verandă în spate și o terasă în față, care dă spre lac, o mică zonă de luat masa și o bucătărie cu vedere spre apă. Șemineul din fontă este vechi, dar fermecător, iar podelele din lemn de brad s-au uzat frumos. Pereții erau și ei din lemn, dar mama i-a izolat și a pus să fie acoperiți cu rigips, astfel încât căsuțele să poată fi folosite tot anul.

Îl urmez pe Will în bucătărie și pun vinul pe blat. Pe un fund de lemn sunt niște legume, două chiftele de hamburger care par făcute în casă și un pachetel de staniol cu ceva pregătit pentru grătar.

— Burgeri de la zero? întreb, impresionată.

— Este o rețetă foarte complexă, spune el. Carne, sare, piper.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Cred că am totul sub control. Burgeri, salată, cartofi. Sună bine?

— Sună perfect, spun eu, scoțând un tirbușon din sertarul cu ustensile.

Toate căsuțele sunt dotate cu lucrurile de bază.

— Între timp, o să mă fac utilă, îi spun eu.

Iau două pahare dintr-un dulap de sus și torn vinul în timp ce Will termină de tăiat un castravete și niște ardei pentru salată. Îl privesc, sprijinindu-mă cu un șold de blatul de la bucătărie. Îndemânarea cu care mânuiește cuțitul este formidabilă. Mamei i-ar fi plăcut asta. El ia o ceapă roșie și mă privește întrebător, iar eu dau din cap aprobator.

— Ești unul dintre oamenii aceia îngrozitori care se pricep la orice, nu-i așa? îl întreb în timp ce el taie ceapa în inele subțiri și egale.

Jumătate dintre ele merg în salată, iar restul merg pe o farfurie cu celelalte garnituri pentru burger.

— Deloc, sunt groaznic la...

Se uită spre tavan, cu buzele arcuite și un ochi închis. Scoate un mormăit.

— Modestie? îi sugerez eu răspunsul.

— Nu. Eu excelez la modestie!

Îmi place Will așa – degajat și un pic caraghios. În afară de ziua în care aproape ne-am sărutat, a fost foarte rezervat. Mă întreb ce s-a schimbat.

Mutăm totul afară, pe terasa din față, unde soarele începe să coboare peste lac, învăluind totul într-o strălucire de șofran. Libelulele se perindă pe cer, vânându-și gustarea de seară. Aranjez masa de picnic, așezând tacâmurile și prosoapele de hârtie împăturite pe post de șervețele pe aceeași parte a ei, astfel încât să ne putem bucura amândoi de priveliște.

— E frumos, spun, uitându-mă la apă în timp ce ne așezăm la masă.

Will este încă îmbrăcat cu șorțul, dar nu comentez. Sper să uite să și-l dea jos tot restul serii. Să-l privesc pe Will Baxter purtând un șorț este noul meu hobby.

— Pari surprinsă.

Este prima dată când stau pe una dintre terase, luând masa ca oaspete. Între căsuțe sunt cedri, pentru intimitate, dar se pot întrezări căsuțele vecine cu coperținele lor verzi și vesele. Pe țarm, se aude murmurul altor oameni care iau cina. Este reconfortant.

— Cred că da. Adică, știam că este superb aici. Când eram copil, am petrecut suficient timp curățând căsuțele ca să apuc să le analizez în detaliu. Dar mă gândeam că s-ar putea să mă simt un pic expusă, îi spun, făcând un gest spre rândul de căsuțe. Însă nu este așa. Nu mă deranjează ceilalți oameni. E oarecum... intim!?

— Cred că acesta este motivul pentru care mulți oameni vin într-un loc ca acesta – poți fi înconjurat de natură, dar nu izolat. Există un sentiment de comunitate.

Iau o mușcătură din burgerul meu. Este bun, poate cel mai bun pe care l-am mâncat vreodată. Nu sunt sigură cum de este așa, având în vedere cât este de simplu: salată, roșii, ceapă, cheddar și carne. Chiar și salata este foarte gustoasă, iar dressingul este făcut în casă.

— Unde ai învățat să gătești așa? întreb în timp ce mestec ultima îmbucătură.

— Nu sunt sigur că grătarul se pune la socoteală ca gătit.

— Nu fi modest. Nu ți se potrivește, îi spun, ștergându-mi mâinile. În plus, te-am văzut mai devreme mânuind cuțitul. Este clar că știi ce faci.

— Am învățat singur să gătesc, dar am făcut un curs de utilizare a cuțitului acum câțiva ani.

— Nu vreau să afirm un stereotip, îi răspund, abătându-mi privirea de la apa carbogazoasă pentru a-i privi profilul. Dar tipii ca tine de obicei nu gătesc. Ei mănâncă la restaurant și comandă la domiciliu.

— Oare? spune el. Spune-mi mai multe despre tipii ca mine.

— Vreau să spun doar că ai o slujbă importantă și extravagantă. Sunt sigură că ai program prelungit și iei adesea masa cu clienții.

— Extravagantă?

— Am văzut fotografiile pe internet. Petreceri și strângeri de fonduri.

Fosta iubită superatrăgătoare, îmi termin ideea în minte.

— Ah.

Își trage picioarele de sub masă și se ridică cu o singură mișcare grațioasă, ridicând farfuriile. Probabil că am ajuns la limita toleranței scăzute a noului Will față de informațiile personale.

Mă ridic, dar el îmi face semn să rămân așezată.

— Mă ocup eu, spune el, stivuiind bolul de salată peste farfurii și ducând vasele murdare înăuntru.

Când iese din nou, nu mai poartă șorțul. Se așază în fața mea și își pune brațele pe masă, aplecându-se în față. Își fixează privirea în ochii mei.

— Nu lucrez multe ore, spune Will cu același ton pe care îl folosește în timpul convorbirilor de afaceri, de parcă ar fi vreo informație importantă.

Este adevărat că Will termină de obicei lucrul între 17.00 și 18.00, dar se trezește și în miez de noapte. Presupun că lucrează.

— Bine!? îi răspund nesigură.

Mă studiază cu o mină serioasă, aproape severă. Un mușchi îi zvâcnește ușor pe mandibulă.

— Și gătesc eu însumi în majoritatea serilor.

Mă simt de parcă m-aș fi izbit de un zid de cărămidă pe care, cumva, nu l-am văzut apărându-mi în față. Știam că el și Jessica s-au despărțit, dar nu m-am gândit să îl întreb dacă se întâlnește cu altcineva.

— Dar nu gătești doar pentru tine.

Încerc să-mi ascund dezamăgirea din voce, dar ea răzbate tare și clar, de parcă ar purta o vestă de construcții portocaliu aprins.

— Nu.

Mă voi dojeni mai târziu pentru că am fost atât de evidentă, dar nu mai pot sta în fața lui nicio secundă. Mă ridic de pe banchetă, dar Will se ridică repede, iar mâinile lui se întind spre ale mele.

— Rămâi!

Mă uit la el peste masă și clatin din cap. Nu vreau să vorbesc. Nu vreau să las să mi se audă șovăirea din glas.

— Te rog, spune el. Mi-ai cerut să-ți spun povestea mea în ziua în care am ieșit cu canoea.

În ziua în care aproape ne-am sărutat, îmi zic în gând. Cuvintele rămân nespuse, dar sunt prezente, parcă strigând de pe un panou publicitar. Mâinile lui Will îmi cuprind încheieturile, cu degetul mare parcă luându-mi pulsul.

— Vreau să ți-o spun, dacă vrei să mă asculți.

SUNT SIGURĂ CĂ CEEA CE ÎMI VA SPUNE Will mă va durea, dar mă așez la loc, cu sângele zvâcnindu-mi în timpane. Îmi ține mâinile într-ale lui și, când începe să vorbească, nu le dă drumul.

— Nu am fost complet sincer cu tine, spune el, iar șoptitul se transformă într-un strigăt. Dar nu este ceea ce crezi tu. În seara în care am venit să te ajut cu Owen,

m-ai întrebat dacă am copii. Ți-am spus că nu am, și este adevărat, dar nu este tot adevărul. Locuiesc cu sora mea și cu fiica ei.

În ciuda tăcerii mele, trebuie să fie evident că nu am de gând să plec, pentru că Will îmi dă drumul la mâini.

— Annabel era tânără când s-a născut nepoata mea. Cam pe atunci am învățat să gătesc. Ele sunt motivul pentru care nu lucrez până târziu. Cinele în familie sunt un fel de chestie la noi în casă... Fosta mea iubită ura când o numeam „casa noastră”. Este casa mea, dar ele au locuit mereu acolo cu mine, spune el, după o scurtă pauză.

— Deci de aceea știi atât de multe despre bebeluși, spun eu.

El dă din cap afirmativ.

— Și de aceea am slujba aceasta extravagantă.

— Nu sunt sigură că înțeleg.

— Îți amintești că am făcut școala în Vancouver?

— Emily Carr, spun eu, rapid ca un reflex.

El zâmbește.

— Emily Carr. M-am întors când Annabel era însărcinată. A fost complicat cu tatăl nostru. Era pe cale să se recăsătorească, iar Linda, soția lui, voia ca Annabel și copilul să rămână cu ei, dar nu credeam că se va termina bine pentru nimeni. Tata și Annabel abia dacă își vorbeau. S-au certat foarte tare atunci când el a aflat că este însărcinată și dorește să păstreze copilul.

— Și tu nu puteai suporta gândul de a fi atât de departe.

— Da.

— Dar tatăl copilului?

— David. Nu e un tip rău, dar era și el tânăr. Se întâlneau doar de câteva luni și nu erau nici pe departe

pregătiți să își ia un angajament unul față de celălalt. Bunica noastră începea să aibă nevoie de îngrijire. M-am gândit că, cel puțin, aș putea să o ajut pe Annabel cu o locuință.

Reumplu paharele cu vin, iar Will ia o înghițitură.

— Prietenul meu Matty lucra la agenția de consultanță a tatălui său din Toronto. Mi-a aranjat o slujbă de grafician și un salariu bun. M-a ajutat cu chiria pe prima și ultima lună. Mă gândeam că eu și sora mea vom fi colegi de apartament și că aș putea da o mână de ajutor la îngrijirea nepoatei mele după ce se va naște.

Will face o pauză și se joacă cu piciorul paharului său.

— Habar nu aveam în ce mă băgam! continuă el.

— Câți ani are nepoata ta?

Will mă privește atent.

— Nouă.

— Nouă, repet eu.

Îmi dau seama că Will nu a fost doar dădaca sau unchiul mândru al micuței.

— Ai ajutat la creșterea ei.

— Da.

Will îmi povestește cum tatăl lui Matty s-a oferit să-i sponsorizeze masteratul în administrația afacerilor și cum și-a obținut diploma mergând la cursuri serale. El și fetele au locuit într-un apartament până când a economisit suficient pentru a putea plăti un avans. Ascult și aproape că îmi simt mintea zvârcolindu-se să se adapteze noilor informații.

— Primii ani au fost grei, spune Will și își freacă gâtul ca și cum vrea să se hotărască dacă să spună mai multe sau nu. Am trecut de la a face ce voiam eu, la a avea un serviciu de la 09.00 la 17.00 și un copil acasă. Asta m-a cam dat peste cap.

— Ce vrei să spui?

Apasă cu degetul pe un nod din lemnul mesei, de parcă ar încerca să-l împingă în jos. Nu se uită la mine când vorbește.

— Dormeam atât de puțin, încât abia dacă eram funcțional.

Nu cred că aceasta este toată povestea, dar mi-e teamă că, dacă insist, se va opri.

— Cum a rămas cu arta ta?

— Pur și simplu nu mă mai ocup de asta. Nu mai am timp.

— Dar îți plăcea, spun eu, iar privirea lui se ridică spre a mea. Erai atât de bun!

Văd o tresărire pe chipul lui.

— Da, ei bine, am fost norocos că am găsit ceva care mi-a permis să-mi întretin familia.

Face o pauză și îmi spune pe un ton ezitant:

— Este ciudat faptul că le spun „familia mea”?

— De ce ar fi ciudat? Sora și nepoata ta sunt literalmente membri ai familiei.

Umerii i se relaxează.

— Așa simt și eu. Dar asta a constituit o problemă... pentru femeile pe care le-am cunoscut.

Nu reacționez când vorbește despre alte femei – nu în mod vizibil. Simt cum cina mi se transformă într-un ghem în stomac. Dar apoi, sprâncenele lui Will se ridică puțin, ca și cum ar vrea să știe dacă asta ar fi o problemă pentru *această* femeie, iar eu simt că mi se usucă gura și nu răspund.

Tăcerea mea îl face să-și treacă mâna prin păr, răvășind și mai mult șuvițele dezordonate.

— Oricum, spune el, îmi place munca mea. Partenerul meu, Matty, este adevăratul creier. Eu sunt acolo mai mult pentru a-i ferma pe clienți.

— De aici și petrecherile de lux! spun eu, deși nu cred asta nici măcar o secundă.

L-am văzut pe Will în acțiune. L-am căutat mult pe Google. Întotdeauna a fost mai mult decât o față frumoasă. Dar îmi amintesc și cum vorbea despre artă și îmi vine greu să cred că slujba lui îi oferă aceeași satisfacție.

— De aici și petrecherile de lux, este de acord Will. Nu este ceea ce îmi imaginam că voi face la 22 de ani, dar cine naiba știe ceva la vârsta aceea?

— Tu știai câteva lucruri, spun eu. M-ai ajutat să îmi dau seama că nu trebuia neapărat să ajung aici.

Will mă privește.

— Dar poate că asta s-a schimbat în cazul tău, spune el după câteva secunde. Poate că, până la urmă, aici trebuia să ajungi.

M-am întrebat și eu dacă nu cumva am luat-o pe drumul cel mai lung pentru a mă întoarce acasă. Mă uit spre lac.

— Poate.

Suntem la chiuveta din bucătărie când vine mesajul. Will nu m-a lăsat să spăl vasele după cină, dar am luat un prosop de bucătărie, iar el a început cu reticență să-mi paseze farfurii curate pentru a le șterge. Poartă mănuși galbene de cauciuc, iar acestea mi se par aproape la fel de incitante ca și șorțul.

Ecranul telefonului meu se aprinde pe blat. Mesajul este de la Philippe și este format dintr-un singur cuvânt.

Soarta.

Mă încrunt la ecran, nefiind sigură la ce se referă.

— E totul în regulă? întreabă Will.

Apoi, sosește al doilea mesaj de la Philippe. Este o fotografie cu fațada unei clădiri și pare să fi fost făcută seara. Este ușor neclară, așa că trebuie să o privesc cu atenție ca să recunosc magazinul din cărămidă roșie de la colț și să văd semnul de la fereastră. Apăs pe ecran pentru a mări imaginea.

— Oh, Doamne!

— Fern? Ce se întâmplă?

Îi întind telefonul lui Will, iar el își dă jos mânușile de spălat vase.

— Este de vânzare!

El privește atent ecranul.

— Aceasta este cafeneaua ta!?

— Da.

Stăm unul lângă altul, uitându-ne împreună la fotografie.

— Asta este. Nu-mi vine să cred că este de vânzare!

Credeam că perechea aceea în vârstă care o deținea băuse elixirul nemuririi și că va păstra spațiul acela pe vecie.

Pe ecran, apare un alt mesaj de la Philippe.

Nu există un moment mai bun decât prezentul, BB.
Întoarce-te acasă!

Will clipește de două ori și apoi își drege glasul.

— „BB”?

— Prescurtarea de la Brookbanks.

Mă uit din nou la fotografie. Philippe are dreptate. Aceasta este soarta. Acesta este momentul în care visul meu se va împlini. Am acces la bani. Plănuiesc asta de ani de zile. Am un teanc de cărți de patiserie în dulapul din garsoniera mea și un depozit plin cu mobilier vintage.

Aș putea să pun scaunul de catifea portocalie în colțul de lângă fereastră. Aș putea să deschid cafeneaua „La Fern”.

— Îmi doream atât de mult asta, murmur, surprinzându-mă pe mine însămi.

Oare când s-a schimbat asta?

— Încă mai vorbești cu fostul tău iubit?

— Hmm?

Îi arunc o privire lui Will, distrasă. Ochiul lui sunt mai întunecați decât de obicei.

— De fapt, nu prea mai vorbesc cu el. Am schimbat doar câteva mesaje.

Will se încruntă.

— Te-a chemat să te întorci acasă.

— Adică înapoi în Toronto. Știe cât de mult îmi doresc asta.

— Chiar îți dorești asta? întreabă el.

— Nu știu. Nu mai știu ce vreau.

Mă holbez la fotografie, iar tâmpilele încep să-mi pulseze.

— Ar trebui să plec, îi spun.

Îi mulțumesc lui Will pentru cină, iar el mă însoțește până acasă. Spune ceva atunci când trecem pe lângă aleea care duce la pontonul familiei, dar nu înțeleg, pentru că mintea mi-e în altă parte și încerc să mă dezmeticesc. Nu sunt sigură de nimic în acest moment – de Will, de stațiune, de cafeneaua mea.

Ignor modul atent în care mă privește când îmi spune noapte bună. Închid ușa de la intrare în urma mea și, câteva secunde mai târziu, se aude o bătaie.

Will este în ușă, cu mâinile de o parte și de alta a tocului.

— Cred că asta e o prostie! spune el.

Mi se ridică părul de pe ceafă. Nu mi-a mai vorbit niciodată în felul acesta.

— Poftim?

— Cred că știi exact ce vrei. Cred că vrei să rămâi aici și să conduci locul ăsta și ți-e frică.

— Nu știi nimic despre mine, izbucnesc eu, iar Will tresare.

Mișcarea este subtilă, dar mi se pare foarte satisfăcător să o observ. Vreau ca el să se simtă așa cum m-am simțit și eu acum nouă ani.

— Nu spune asta, începe Will. Știu că ți-e teamă că...

Îi tai vorba.

— Crezi că poți să apari aici după atâta timp, să petreci câteva săptămâni cu mine și să crezi că mă cunoști!? Nu știi absolut nimic despre cine sunt și cum mă simt de când m-am întors aici.

Strânge tocul ușii atât de tare, încât i se albesc degetele. Așa-i trebuie!

— Nu e adevărat și știi asta, spune Will, cu ochii ațintiți asupra mea. Vrei să fii supărată pe mine? Bine. Vrei să ți pi la mine? Fă-o! O merit. Dar să nu-mi spui că nu te cunosc!

S-a aplecat spre mine când a spus asta. Deschid gura să-i răspund, dar nu-mi iese niciun cuvânt.

Buzele lui Will se încrețesc și el continuă.

— Știu că îți place aici. Se vede clar pe fața ta. Am văzut cum te uitai spre lac în seara asta. Dar se vede clar și din cât de mult muncești. Nu ai accepta niciodată să vinzi unui dezvoltator și nici nu cred că vrei ca altcineva să conducă stațiunea! Și știu că nu vrei să devii mama ta, spune el după o pauză.

Își coboară privirea spre încheietura mâinii mele. Mi-am scărpinat-o până la sânge.

— Știu că te scarpini când ești stresată. Îți muști obrazul când iei o decizie și te joci cu părul când ești agitată. Fredonezi Talking Heads când te concentrezi. Îți iubești prietenii. Și îți place aici!

Fiecare cuvânt este o săgeată a adevărului care străpunge ținta în centru.

— Du-te naibii, îi răspund, cu pieptul ridicându-mi-se și coborând de parcă aș fi alergat. Cine ești tu să-mi spui mie ceva despre viața mea? Doar pentru că tu ai renunțat la visul tău nu înseamnă că și eu ar trebui să renunț la al meu!

Îmi regret cuvintele de îndată ce îmi ies din gură, dar sunt prea furioasă ca să le retrag.

Ne fixăm unul pe celălalt cu privirea. Îmi strâng pumnii pentru a mă abține să nu mă întind spre el – ca să-l împing sau ca să-l trag spre mine, nu sunt sigură.

— Nu cred că ar trebui să renunți la nimic, Fern, spune Will. Cred doar că nu vrei să recunoști ce anume vrei să păstrezi.

Și apoi se întoarce și pleacă.

14

14 iunie, cu zece ani în urmă

CREDEAM CĂ WILL MĂ LĂSASE BALTĂ. Se scuzase să meargă la baie de îndată ce Eli urcase la etaj pentru a se pregăti pentru spectacol.

Lipsise atât de mult timp, încât m-am aplecat peste masă să văd dacă își luase rucsacul cu el, dar era acolo, vizavi de mine, pe bancă.

În timp ce așteptam, am comandat două pahare de Jäger, apoi mi-am aplicat niște luciu de buze cu o mână nesigură, ștergându-mi excesul pe coapsă.

Îl mințisem pe Will toată ziua în legătură cu Jamie. Acum amândoi știam asta.

Când s-a întors, mi-am ținut respirația. Avea părul umed și dat la o parte de pe frunte, de parcă se spălase pe față la chiuvetă. S-a așezat fără să mă privească în ochi și s-a holbat la shot-uri cu buzele strânse. M-am gândit să-mi cer scuze, dar nu știam sigur pentru ce ar trebui să-mi cer scuze. Nu ar fi trebuit să conteze că aveam un iubit. Nu fusesem sinceră în legătură cu asta, dar nu era ca și cum l-aș fi indus în eroare pe Will. Și el avea o iubită.

— Ascultă, am început eu, deși nu aveam idee ce urma să spun.

Dar Will a ridicat paharul cel mai apropiat de el și l-a dus spre gură. M-a privit fix până când am ridicat paharul.

— Noroc, a spus el, și a dat lichiorul negru pe gât.

A trântit paharul pe masă, apoi s-a ridicat. Eram sigură că era pe cale să-și ia rămas-bun, dar s-a îndreptat spre partea mea de separeu și mi-a întins mâna.

— Hai să mergem să dansăm, Fern!

N-aș fi crezut că o trupă de coveruri ska Nirvana ar putea avea un public prea numeros, dar trupa Mighty Mighty Kurt Tones umpluse localul. Sala de spectacole de la etaj era un spațiu lung și îngust, cu un bar care se întindea de-a lungul peretelui din spate și o scenă îngustă în față. Nu mai văzusem niciodată un loc atât de aglomerat.

Fără să spună nimic, Will m-a condus spre o stivă de scaune dintr-un colț. A scos cutia de dropsuri cu lămâie din rucsacul său și ne-a ascuns gentile sub scaune. Mi-a pus o bomboană în palmă și și-a băgat alta în gură, înainte de a-și împleti degetele cu ale mele și de a mă conduce prin mulțime. Îmi spusese doar șase cuvinte de când se întorsese de la baie și nu-mi dădeam seama dacă era supărat pe mine, supărat pe el însuși sau o combinație între cele două. Mă enerva la culme.

Am privit cu atenție trupa în timp ce ne îndreptam spre scenă. Fiecare membru era îmbrăcat la fel de elegant ca Eli. Stăteau înghesuiți pe scenă în pantaloni ecosez, pălării cu melon și bretele în carouri. O parte din public era îmbrăcată la fel. Am văzut sacouri, ciorapi de plasă, mănuși fără degete. Am trecut pe lângă o femeie îmbrăcată în kilt și o bluză, apoi i-am spus lui Will să mă lase un minut și m-am îmbrâncit să-mi fac loc înapoi, la lucrurile noastre. În regulă, nu mă lăsase să mă duc acasă să mă schimb, dar nu aveam de gând să mă simt

ca o fraieră. Mi-am descheiat bluza și am îndesat-o în geantă, rămânând în maiou.

Will nu a spus nimic când m-am întors, dar îi simțeam ochii rătăcind de la gâtul meu, la brațele mele și la pieptul meu. Maioul meu era strâmt, alb și nu era opac. Purtam un sutien negru. Una dintre bretele îmi alunecase de pe umăr și nu mi-am bătut capul să o ridic. Cu părul meu scurt, nu mai aveam după ce să mă ascund, dar băusem patru băuturi alcoolice și un shot de Jäger și, pentru prima dată în ultimii ani, nu simțeam aproape deloc nevoia să mă ascund.

Solista s-a apropiat de microfon. Avea părul ondulat în stil retro și o rochie, cu buline, strânsă pe talie. În timp ce prezenta trupa, m-am apropiat pe vârfuri de urechea lui Will.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi în legătură cu numele lor înainte de a-l cunoaște pe Eli.

Mi-am ținut ochii ațintiți asupra profilului său.

— De ce ai fi avut nevoie de un avertisment? a întrebat el, fără să-și mute privirea de la scenă.

Nu i-am răspuns. El știa că abia reușisem să mă abțin când cuvintele Mighty Mighty Kurt Tones ieșiseră din gura lui Eli.

— Și nici măcar nu i-ai văzut cântând, am spus eu.

M-am aplecat mai aproape de el și mi-am pus mâna pe brațul lui pentru a mă sprijini.

Faptul că Will știa despre Jamie mă făcea să mă simt în siguranță, ca și cum, indiferent ce număr de echilibristică aş fi putut face în continuare, ar fi existat o plasă de siguranță să-mi salveze viața.

— Ai adus o snoabă certificată în materie de muzică la ceea ce ar putea fi cel mai prost concert din lume. O mișcare destul de îndrăzneță, Will Baxter!

Și-a întors capul și și-a apropiat nasul la câțiva centimetri de al meu. Privirea lui a coborât spre gura mea și a zăbovit acolo. Am simțit că plasa de siguranță dispare. Mi-a întâlnit privirea, apoi a deschis gura să spună ceva, dar basul a început să cânte primele măsuri din „Smells Like Teen Spirit”.

A închis gura și ne-am privit unul pe celălalt în timp ce tobele au început să cânte, iar apoi, brusc, s-a auzit o explozie de trompetă, saxofon și trombon. Ne-am uitat spre scenă, apoi unul la celălalt, iar apoi sala a fost cuprinsă brusc de o frenezie în care publicul dădea din coate, din brațe și mișca din genunchi.

— Sfinte Sisoe, sunt buni! am strigat.

Zâmbetul lui Will era luminos. M-a apucat de o mână și mi-a ridicat-o deasupra capului, învârtindu-mă.

— Eu nu prea dansez, am spus, încercând să-mi trag brațul înapoi.

Era în mare parte adevărat. Prietenele mele mă forțau uneori să ies când voiau să scape de întâlnirile la care nu voiau să meargă sau de notele dezamăgitoare de la școală, dar ieșeam întotdeauna numai sub presiune.

— Dansezi! a strigat Will și și-a pus cealaltă mână pe talia mea. Dansăm!

Mișcările lui Will erau extraordinar de bune. Chiar și în ciuda soldurilor mele înțepenite și a faptului că l-am călcat de câteva ori pe degetele de la picioare, m-am gândit că, probabil, părea că știm ce facem. Nu că cineva ar fi fost atent. Eram înghesuiți pe ringul de dans și, cu fiecare cântec, atmosfera din încăperea era tot mai încinsă și mai umedă.

Lui Will îi atârna părul pe față, îmbibat de transpirație, iar eu aveam fusta umedă. Nu a fost nevoie de prea mult pentru ca trupurile noastre să se lipească unul de celălalt. Cineva m-a împins și m-a făcut să mă lovesc de Will. M-am uitat la el ca să-mi cer scuze, dar el m-a

apucat de încheieturile mâinilor și mi le-a dus pe după gâtului lui. Îi simțeam trupul tare și cald lipit de mine.

— Doar ca să știi, habar nu am să dansez, am spus când l-am călcat pe picior a cincea oară.

Și-a coborât mâinile pe spatele meu și apoi în lateral, sprijinindu-le pe umerii mei.

— Ești perfectă.

Am dansat așa, lipiți unul de celălalt, cu ochii închiși, cu mâinile lui strângându-mă la pieptul său, până când trupa s-a oprit ca să repare o pedală de toabă stricată.

Ne-am oprit din mișcare și ne-am privit unul pe celălalt. Will a înghițit în sec și privirea lui a coborât din nou spre gura mea, și am știut că, dacă el ar fi fost singur și eu aș fi fost singură, m-ar fi sărutat.

— Bem ceva? i-am spus.

— Bine.

Ne-am strecurat până la bar și el a comandat două ginuri tonice. În timp ce barmanul ne pregătea băuturile, am încercat să nu mă uit la felul în care lui Will i se lipea cămașa de piept. Barmanul a așezat băuturile pe bar, în fața noastră, cu câte o lămâie zbârcită înfiptă în marginea paharului, iar noi ne-am zâmbit unul altuia. Am scos paiul din băutura mea și am dat-o pe gât ca și cum ar fi fost apă. Paharul era pe jumătate plin cu cuburi de gheață și băutura era atât de slabă, încât putea la fel de bine chiar să fie apă.

— Hai să stăm mai în spate, am spus când a reînceput muzica. E atât de cald aici!

Începusem să mă simt amețită – mă luptam cu căldura și cu zgomotul și cu durerea din tălpi.

Am rămas la marginea mulțimii. Will se uita când la mine, când la formație.

— Ești bine?

Mi-am șters gâtul și am dat din cap. Dar gândurile mele se învârteau ca o tornadă: mă gândeam la Will și la Jamie, și la corpul lui Will lipit de al meu. Brațul lui Will l-a atins pe al meu, iar eu am întins automat mâna spre mâna lui, dar mi-am retras-o când degetele mi-au alunecat peste încheietura lui.

Ce naiba făceam? Nu mai eram obișnuită să beau atât de mult. Trecuseră ani de zile de când nu-mi mai permisesem să fiu mai mult decât ușor amețită. Aveam nevoie de aer. Am privit în jur, evaluând distanța până la ieșire. Când Will mi-a atins partea de jos a spatelui, am tresărit.

— Ești sigură că ești bine?

— Trebuie să ies de aici.

El a dat din cap.

— Așteaptă lângă ușă. Mă duc să iau lucrurile noastre.

Will a dispărut în mulțime. M-am apropiat de perete și mi-am sprijinit fruntea de suprafața lipicioasă. Am rămas acolo, cu ochii închiși, respirând adânc, până când cineva mi-a atins umărul.

— Poftim, a spus Will. Bea asta. Apoi plecăm de aici.

Am deschis ochii și l-am văzut ținând un pahar cu apă în mână. S-a aplecat peste mine, obstrucționându-mi vederea spre încăpere. Am luat câteva înghițituri lungi și i-am dat paharul înapoi, iar el a terminat restul.

— Haide, a spus el, înfășurându-mi brațul pe sub al lui și ajutându-mă să cobor scările.

Ne-am îmbrâncit ca să ieșim pe terasa din față și apoi ne-am oprit. Ploua cu găleata. Apa se revărsa pe la colțurile marchizei barului și se aduna spre canale. Lumina se reflecta în trotuarele ude, iar aerul era greu și metalic. Strada era aproape goală, cu excepția câtorva oameni înghesuiți sub acoperișul unei stații de tramvai.

Nu era doar ploaie. Era o ploaie torențială de vară. Am pășit direct în ea.

L-am auzit pe Will strigându-mă, dar l-am ignorat pentru că deja mă simțeam mai bine. Picăturile răcoroase de apă îmi răceau pielea. Mi-am ridicat brațele, am închis ochii și mi-am ridicat bărbia spre furtună. Un minut mai târziu, o mașină a trecut cu viteză printr-o baltă, stropindu-mă până la genunchi, iar eu am sărit înapoi, țipând.

Will stătea lângă mine, cu apa curgându-i pe față.

— În regulă, am spus, trăgându-l de braț. Să mergem!

— Unde mergem?

Și chiar dacă știa deja răspunsul, i-am spus oricum.

— La mine acasă.

5 iulie 1990

Peter a fost un adevărat nemernic în ultima vreme. M-am gândit că o întâlnire dublă de Ziua Canadei în care să vedem artificiiile l-ar înveseli. Întotdeauna a fost drăguț cu Liz. Am crezut că totul va fi bine și că se va răzgândi în privința lui Eric dacă va petrece mai mult timp cu el. Ne-am așezat pe dealul din fața cabanei pentru a aștepta să se întunece. Liz și cu mine vorbeam despre excursia noastră și, din senin, Peter a început să-l ia la întrebări pe Eric. Voia să știe despre planurile lui de viitor și despre întreaga listă a fetelor cu care ieșise până atunci. A trebuit să țip la el să înceteze.

Când m-am dus în bucătărie a doua zi dimineață să-i spun lui Peter să înceteze, era deja într-o dispoziție proastă. Mi-a spus că sunt superficială pentru că îl plac pe Eric. Nu mi-a mai vorbit niciodată așa, ca și cum nu m-ar suporta. I-am spus să își retragă cuvintele, dar el a dat muzica mai tare și m-a ignorat. „Nici măcar nu-i urăsc atât de mult pe The Cure”, am țipat la el. El nu a făcut decât să îmi arunce o privire și a dat volumul mai și tare. Asta a fost acum două zile și încă nu vorbim.

În prezent

NU ȘTIU DE CE M-AM MAI OBOSIT să-mi pun pijama-lele sau să mă lungesc în pat. Este clar că nu voi putea dormi. Will a plecat acum câteva ore, dar eu sunt încă trează și îmi lovesc piciorul drept de cel stâng ca și cum aș fi băut șase doze de espresso. Luna probabil că este strălucitoare – este trecut bine de ora 02.00, dar pot vedea rețeaua dantelată de crengi din fața ferestrei mele.

A fost îngrozitor ce i-am spus lui Will în seara asta. Voiam să-i provoc durere. Simțeam în dinți nevoia de a mușca, de a lăsa un semn. Nu credeam că mai pot răbufni așa. Furia mea era ceva tangibil, ceva ce aș fi putut transforma într-un bulgăre și arunca spre el. Mi-am amintit de când aveam 17 ani și țipam la mama.

Nu i-am terminat de citit însemnările acelea din jurnal care m-au făcut să explodez. Deși mama nu era de vină, nu puteam suporta adevărul, chiar dacă îl știam de la început.

Dar nu vreau să fiu supărată. Nu vreau să mă descarc așa cum am făcut-o în seara asta. Mi-e rușine de felul în care i-am vorbit lui Will. Tocmai începuse să se deschidă în fața mea, iar eu am folosit asta împotriva lui.

Mă dau jos din pat și mă îndrept spre fereastră, deși nu este nevoie să verific. Lumina din căsuța lui Will este mereu aprinsă.

Nu-mi acord timp să mă răzgândesc. Mă năpustesc pe ușa camerei mele, cobor scările și ies din casă. Am senzația că mi se întărește pielea în timp ce alerg în picioarele goale pe aleea scurtă și urc treptele Căsuței 20.

Bat cu palma în ușa cu plasă înainte de a-mi putea pune la îndoială logica de a fi alergat aici direct din pat, cu părul ciufulit și cu tricoul supradimensionat pe care îl port noaptea. Pe el este o imagine cu un ibric de cafea deasupra căruia scrie „dependentă de cafea”, iar când l-am văzut prima dată pe raft, mi s-a părut oribil, dar apoi am decis că nu pot trăi fără el.

Will apare în lenjerie intimă în timp ce își trage o cămașă pe el. Am zărit o bucată de piele și niște vârtejuri de culoare neagră pe abdomenul său, dar îmi este greu să disting mare lucru din cauza luminii care strălucește în spatele lui.

— Fern, ce se întâmplă?

Traversează terasa din trei pași, dar nu-i dau ocazia să deschidă ușa cu plasă înainte de a începe să vorbesc.

— Am fost o nemernică mai devreme, îi spun prin ușă. Sunt atât de recunoscătoare că ești aici, că mă ajuți cu stațiunea. Ar fi trebuit să-ți spun asta mai devreme. Și cred că este uimitor că ai o slujbă care îți place și o familie pe care o iubești... și că știi să gătești. Faci un hamburger cu adevărat excelent, Will, și vreau și eu rețeta aceea de dressing pentru salată.

Mă opresc și expir puternic pentru a opri delirul. Apoi, puțin mai calmă, continui:

— Nu am vrut să spun ce am spus despre renunțarea la visul tău. Îmi pare foarte rău!

Fața lui este în întuneric, așa că nu-i pot vedea expresia.

— În regulă, spune el, cu vocea joasă. De asta ai venit aici?

— Da!? Nu.

Will deschide ușa ca să intru, dar nu-mi pot mișca picioarele.

— Am venit să-mi cer scuze, dar și pentru că am vrut să-ți spun că aveai dreptate. Știu ce vreau.

Will mă trage prin ușă și apoi pe terasă. Își pune mâinile pe umerii mei și se apleacă. Fără să mă gândesc cât de groaznică este ideea, îl sărut.

Este un sărut stângaci și scurt, mai degrabă un salt spre buzele lui, iar buzele mele aterizează undeva aproape de colțul gurii lui. Mă retrag aproape imediat după ce am făcut contactul, pentru că Will nu îmi întoarce sărutul, iar brațele lui nu-mi înconjoară talia.

La naiba! Nu intenționez să fac asta. Voiam să-i spun că vreau să rămână în stațiune. Acum clipește la mine, cu ochii mari. Se pare că a insulta opțiunile de viață ale cuiva și apoi a-l ataca cu gura în miez de noapte nu este o strategie de curtare eficientă.

— Îmi pare rău, băigui eu. Ar trebui să plec.

Mă rotesc pe vârfuri, dar Will mă apucă de braț.

— Spune-mi ce vrei, Fern, zice el din spatele meu.

Clatin din cap, dar el mă întoarce cu fața spre el.

— De ce nu?

— Pentru că știi deja, spun eu, dar răspunsul meu abia dacă se aude.

Știa și atunci și știe și acum. Nu este nevoie să i-o spun cu voce tare.

— Vreau să fiu sigur. Ce vrei, Fern? insistă el cu un murmur scăzut.

Trag aer în piept și apoi șoptesc:

— Pe tine.

Cuvântul abia mi-a ieșit din gură când totul se întâmplă deodată. Își încolăcește brațele în jurul meu, mă trage în sus și mă ridică de la pământ. Îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui și brațele în jurul gâtului său.

Gurile ni se întâlnesc atât de repede încât ni se ciocnesc dinții, iar eu încep să râd, dar râsul îmi este înăbușit de apăsarea grăbită a buzelor noastre.

Will intră în căsuță cu mine în brațe, cu gura lipită de a mea, caldă și citrică, și închide ușa în urma lui. Nu am timp să observ nimic în afară de strălucirea slabă a lămpii din sufragerie, pentru că într-o clipă, Will mă țintuiește de ușa. Îi iau fața în mâini și îmi apăs buzele pe cicatricea lui înainte de a-i căuta din nou gura. El se unduiește pe lângă mine și eu mă unduiesc pe lângă el, cu coapsele strânse în jurul lui, mișcându-mi șoldurile cât de mult pot, dar nu este suficient. În gât, îmi vibrează un geamăt nefamiliar.

— Mă gândesc la tine de atâta vreme, spune Will în timp ce mă sărută pe gât, iar eu îl trag de cămașă, încercând să mi-o scot de sub pulpe.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că buzele lui sunt lângă gâtul meu, undeva sub ureche și, aproape atingându-mi pielea, îmi șoptește cât de mult își dorește asta și cât de frumoasă sunt.

Dezlănțuită și fremătând, îmi strecur mâna între noi, dar el își înfășoară degetele în jurul încheieturii mele și mi-o ridică deasupra capului meu. Face același lucru cu cealaltă, astfel încât brațele mele sunt ținute sus.

— Nu le mișca, bine? îmi spune el, privindu-mă în ochi.

Eu dau din cap, dar el așteaptă să-i răspund.

— Da, reușesc să bâigui în cele din urmă.

Îmi desface picioarele din jurul taliei lui și mă lasă jos, astfel încât să mă sprijin de ușa, în timp ce el își plimbă mâinile în sus și în jos pe șoldurile și coapsele mele.

— Am o listă foarte lungă de lucruri pe care vreau să ți le fac... să le fac cu tine, spune el, cu vocea răgușită.

— Atunci, ar fi bine să ne facem un plan, șoptesc.

Zâmbește ușor.

— Aș putea face asta, șoptește el.

Îmi ia lobul urechii între dinți și ridică o mână pentru a-mi ține încheieturile la locul lor, deasupra capului.

— Aș putea începe de sus în jos, spune el, plimbându-și nasul de-a lungul gâtului meu. Ți-ar plăcea asta?

Își trece limba de-a lungul părții inferioare a brațului meu, spre cot, împingându-și șoldurile spre ale mele pentru a mă ține nemișcată atunci când mă zvârcolesc.

— Da, îi spun. Funcționează!

Se apleacă peste mine, iar fruntea mea îi apasă în piept. Contrastul dintre țesătura moale a cămășii și mușchii tari de dedesubt și mirosul lui dulce-afumat este copleșitor. Și apoi simt umezeala fierbinte a limbii lui când îmi ia în gură degetul mic.

— Oh, Doamne, murmur, și îl simt cum zâmbește, cu degetul meu încă în gură, mușcându-mi ușor încheietura degetului cu dinții.

Își mută limba la degetul meu inelar și face același lucru, aspirându-l în gură. Îmi împing șoldurile în față, frecându-mă de coapsa lui goală, dar el se trage înapoi și iese în afara razei de acțiune. O persoană mai cumpătată s-ar fi simțit jenată de gemetele pe care le scot, dar eu nu sunt cumpătată. Mă simt de parcă aș fi descătușată de fiecare mișcare a gurii lui Will, cu fiecare deget pe care mi-l ia.

Își lipește buzele de încheietura cealaltă, sărutându-mi exact locul unde îmi simte pulsul, apoi își duce iar limba în josul brațului, sugând și mușcând până când îmi găsește gâtul, înapoi de unde a început. Încep să tremur. Îmi trage tricoul în sus, dezgolindu-mi picioarele, scoțându-mi la iveală lenjeria intimă și descoperindu-mi abdomenul.

— O să am nevoie să îl dau jos, spune el, dar nu continuă să tragă.

— Bine, îi spun și, dintr-o mișcare rapidă, îmi scot tricoul.

Îl aud cum înjură cu respirația tăiată și se oprește preț de o secundă lungă, apoi îmi dă părul după urechi cu ambele mâini și își lipește buzele strâns de ale mele. Își trece limba peste buza mea de jos și apoi coboară spre gât.

— Trebuie să respectăm planul, spune el cu buzele lipite de clavicula mea.

Îmi cuprinde sânul în palmă și își duce buzele în jos pe pieptul meu, în timp ce îmi apucă sfârcul între degete, întâi ușor, apoi puțin mai tare. Îmi încrucișez gleznelor, strângându-mi coapsele, iar mișcarea este atât de evidentă încât Will se oprește și se uită în jos, printre noi.

— Sau poate vrei să iei în considerare o a doua opțiune? Aș putea să încep de jos și să urc. Să vezi dacă îți place mai mult, îmi spune zâmbind.

Își trece o mână în sus, dinspre genunchi spre șold, strecurându-și degetele pe sub lenjeria mea din bumbac.

— Bună idee, răsuflu. Aleg varianta a doua.

În ochii lui Will se aprinde oscânteie de neastâmpăr.

— Ești sigură?

Răsucesc țesătura în mână, trăgând-o cu putere între picioarele mele.

Suspîn un „îhm”, iar el se lasă în genunchi, cu mâinile pe talia mea. Picioarele îmi tremură de emoție și mă țin de umerii lui pentru a nu mă prăbuși. În spatele lui, zăresc niște hârtii împrăștiate pe podea și un set de creioane pe măsuta de cafea. Dar apoi Will îmi înfășoară o mână în jurul gleznei stângi și îmi duce piciorul gol la gură, privindu-mă în ochi. Încerc să mi-l trag. Își plimbă

degetul arătător de-a lungul tălpii piciorului meu, iar eu schelălăi, răsucindu-mă și încercând să rămân în picioare.

— Prima opțiune, strig.

— Prea târziu, spune Will, dar îmi lasă piciorul jos. Am implementat-o deja pe a doua.

Mă apucă strâns de ambele șolduri. Chiar și înge-nuncheat, îmi ajunge aproape până la piept. Își coboară capul pentru a-și plimba limba pe interiorul coapsei mele. Îmi înfig degetele în părul lui și îi trag capul ușor spre spate ca să-l pot vedea mai bine.

— Atât de moale, murmur eu, iar el îmi mușcă partea interioară a coapsei drept răspuns.

Își mișcă degetul mare peste lenjeria mea intimă până acolo unde toate senzațiile se adună strâns în mine, iar eu scot un sunet care începe ca un râset, dar se termină ca un geamăt. Își strecoară degetul mare pe sub material, mișcându-l în cercuri mici, și își lipește buzele pe cealaltă coapsă a mea, mușcând-o ușor. Corpul meu nu poate înțelege trecerile rapide de la plăcere la respingere și de la gâdilat la mușcături.

— Ce îmi faci? mormăi eu.

De sub linia neagră a genelor, Will își ridică privirea spre mine. Lumina aurie a lămpii îi sărută pomeții proeminenți. Continuă să își miște degetul mare – mai repede acum – apoi își mută mâna astfel încât să poată duce un deget peste locul unde sunt cea mai udă. Închid ochii, pentru că Will mă privește cu atâta poftă, încât știu că nu voi mai putea păstra nici o aparență de control. Îl simt cum strecoară încet un deget înăuntru, apoi, după câteva secunde, mai adaugă unul, stabilind un ritm care mă aduce chiar la limită și, exact când sunt pe punctul de a ceda, încetinește.

— Nu, nu. Nu te opri. Nu te opri, îl implor.

Deschid ochii, iar cei ai lui Will sunt fixați asupra mea.

— Vreau să te fac să-ți dorești asta la fel de mult ca și mine, spune el. Vreau să te simți la fel de disperată cum m-am simțit eu în tot acest timp.

Îmi încordez și mai mult mâna cu care îl țin de păr, trăgând cu frustrare, iar Will închide ochii. Îmi fac un nou compartiment în creier și îl etichetez „Lucruri care îi plac lui Will”. Trag un pic mai tare și îl privesc cum își duce mâna sub talia boxerilor, mișcând-o înainte și înapoi de câteva ori.

Vreau să fac asta, mă gândesc, și încerc să mă las jos la podea, dar Will mă oprește, ținându-mă de șolduri.

— Sunt foarte dedicat finalizării muncii mele, Fern, spune el, și îmi trage chiloții în jos, ajutându-mă să-i scot. Îmi desface ușor picioarele și apoi îmi apucă fundul în mâini, ducându-și gura în locul unde până acum, avea degetul mare.

Picioarele mi se înmoaie și îl trag brusc de păr. Își mută mâinile pentru a mă imobiliza de talie. Când îmi vorbește, simt vibrațiile trecând prin mine.

— Ai încredere în mine.

Își pune unul dintre picioarele mele pe umăr și, când sunt aproape de orgasm, îi spun să nu se oprească, să nu se oprească, iar de data asta mă ascultă.

După ce rămân încremenită, el își slăbește strânsoarea, iar eu mă clatin. Se ridică în picioare, îmi cuprinde fața în mâini, cu degetele înfipite în părul meu, iar ochii lui privesc în ai mei pe rând, verificându-mă.

Vreau să-i spun cât de bine m-am simțit, dar pare că mi-am pierdut abilitatea de a transforma vocalele și consoanele în cuvinte adevărate, și cu atât mai mult pe cea de a înșira sunetele într-o propoziție. În schimb, mă ridic pe vârfuri și micșorez distanța dintre buzele noastre, sărutându-l cu poftă. Îmi duc mâna între noi,

trecându-mi-o peste penisul lui tare. Vreau mai mult, mai mult, mai mult.

— Vreau mai mult din tine, îi spun.

Nu sunt sigură dacă are vreo noimă, dar Will dă din cap.

— Poți lua totul.

Mă simt de parcă cineva mi-a dat cheile celui mai incredibil parc de distracții și m-a trimis la joacă. Vreau să fac totul deodată: vreau să fiu sub el, deasupra lui, vreau să cad în genunchi, vreau să-l împing pe canapea. Sunt înnebunită. Îmi tremură mâinile. Încep cu elementele de bază. Îl apuc de tivul cămășii și i-o ridic peste abdomen. Will mă ajută să i-o dau jos, iar când scăpăm de ea, scot cel mai surprins „Sfinte Sisoel!”

Omul este acoperit cu cerneală. Nu atât de mult încât să nu existe nici măcar un centimetru pătrat de piele nedecorată, dar trebuie să fie cel puțin vreo șase tatuaje pe suprafața pieptului său și în zona abdominală. Contrastul dintre pielea lui albă și desene, toate făcute cu negru și gri, este izbitor.

— Întotdeauna ai avut astea? îl întreb în timp ce urmăresc cu degetul imaginea unui creion.

Tatuajul a fost făcut pe proeminența osului drept al șoldului său. Creionul este ținut de niște degete lungi. O linie sinuoasă pornește din vârful ascuțit al creionului și dispăre sub talia boxerilor lui Will.

— De când m-am născut, spune el, trăgându-și răsuflarea în timp ce eu îmi mut degetul spre cutia toracică.

— Adică pe atunci le aveai?

Dacă aș fi știut că ascundea toate astea sub haine acum zece ani, nu știu dacă aș fi avut atâta rețineră.

— Pe unele dintre ele, da.

Văd un tatuaj cu numele „Sofia” în partea dreaptă, aproape sub braț. Îl urăsc imediat. Nu îl întreb cine este. Pe coaste, are un tatuaj cu o lămâie, pe care îl ador, și o mică bandă desenată pe abdomen. Scrisul este recognoscibil imediat.

— Tu ai desenat toate astea, nu-i așa? îl întreb, uitându-mă la el.

El murmură afirmativ.

— Fern, îți voi face turul mai târziu, bine? spune el, cu vocea încordată.

— Nu prea cred. A fost rândul tău, acum vreau să fie rândul meu.

Mă aplec și îmi lipesc buzele de tatuajul cu lămâia. Îmi bag mâna în boxerii lui și mi-o înfășor în jurul penisului.

— Vreau cel mai grozav tur din lume al lui Will Baxter.

Will își dă capul pe spate, iar eu îmi mișc limba de-a lungul crestei pelvisului său. El inspiră adânc și mă prinde de încheietura mâinii.

— În dormitor.

Nu sunt de acord. Am propriile mele idei legate de cum trebuie să îl fac pe Will să se dezintegreze în palma mea chiar acum, așa că îmi văd de treabă. Will își pune mâinile pe cap și, în momentul în care mușchii stomacului i se încordează într-un mod care îmi spune că sunt pe cale să obțin ceea ce vreau, mă ridică de la pământ, iar eu nu am altă opțiune decât să mă țin de gâtul lui.

— Dar erai atât de aproape, spun în semn de protest.

— Nici nu ai idee cât de mult autocontrol pot avea când vine vorba despre tine! răspunde și-mi sărută pielea de sub ureche.

Îl mușc de umăr în timp ce intră cu mine în brațe în cameră.

— Sunt foarte hotărâtă să obțin ceea ce îmi doresc.

Ne prăbușim pe pat pe o parte și eu întind mâna spre talia chiloților lui Will, dar înainte de a apuca să cobor și numai un centimetru, el își pune mâna pe obrazul meu și îmi rostește numele. Privirea mea o întâlnește pe al lui.

— Ia-o mai încet, bine? Am așteptat asta mult timp!

Dau din cap, dar cuvintele și privirea lui – modul deschis și ferm în care mă privește – trezesc în mine ceva ce nu simțeam cu câteva clipe în urmă. Sunt întinsă pe un pat, goală, cu Will Baxter alături. Nu știu unde să-mi pun mâinile. Nu știu unde să mă uit.

Will îmi ridică bărbia astfel încât să mă uit la el.

— Ești bine?

Îi spun adevărul.

— Cred că am emoții.

El zâmbește.

— Și eu la fel. Vrei să ne oprim?

Eu clatin din cap.

— Sigur că nu.

Will îmi dă părul la o parte, apoi îmi sărută gâtul. Ne sărutăm mult timp, iar Will continuă să mă atingă pe umeri, pe talie și pe șolduri, până când scap de emoții. Sunt nerăbdătoare. Mă lipesc de el, îi duc mâna la sânul meu. Îi împing chiloții în jos peste șolduri, iar el nu mă oprește.

— Te vreau în mine, îi spun.

El se trage în spate, dar eu îmi înfășor piciorul peste al lui ca să-l țin aproape.

— Te vreau acum!

— Prezervativ, spune el, iar eu clilesc.

Are dreptate. Aduce o fâșie de prezervative de la baie, iar eu îl privesc cum își pune unul, apoi îl trag pe pat.

— Pentru mine, e mai plăcut așa, îi spun, întorcându-mă astfel încât el să mă cuprindă din spate.

Mă cuprinde cu brațul, iar eu mă împing cu fundul spre el, dar el nu o ia ca pe o invitație, așa cum este. Mă ciupește de sfârc și îmi sărută umărul, apoi spune:

— Fac tot ce vrei tu, dar mi-ar plăcea foarte mult să te privesc prima dată. Bine?

Apoi mă întoarce și se mută astfel încât să fie deasupra mea. Înghit în sec, cu gâtul încheștat, apoi șoptesc:

— Da.

Will mă privește în ochi în timp ce intră în mine, încet, fără să se grăbească, până când ne potrivim unul cu celălalt. Ne privim fără să clipim. Simt că inima stă să-mi explodeze de o emoție pe care nu o pot numi. Nici nu-mi dau seama că o lacrimă îmi curge din colțul ochiului până când Will nu o soarbe cu un sărut.

— Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Voi fi bine! mă scuz eu.

— Ești sigură?

Dau din cap.

— Sunt bine.

Will mă sărută apăsător și tandru, apoi începe să se miște într-un ritm lent.

— Putem mai mult decât bine.

SOARELE ÎNCĂ NU A RĂSĂRIT când mă trezește tremoloul tânguitor al unui cufundar. De afară răzbat doar lumina slabă de dinaintea zorilor și cântecul ciudat și frumos al păsărilor. Durează câteva secunde până când mi se adaptează ochii suficient de mult pentru

a vedea unde mă aflu și a-mi aminti că nu sunt acasă. Noaptea trecută îmi revine în minte într-o explozie de secvențe cu piele și tatuaje acoperite de sudoare, cu fața mea adâncită într-o pernă și cu Will aplecat peste mine, șoptindu-mi la ureche. Asta a fost a doua oară.

Apoi, îmi amintesc că mi-am adunat curajul de a-i cere să mă țină în brațe în timp ce adormeam, dorindu-mi să mă bucur de senzația confortabilă a trupului său lipit de al meu. Să mă ia în brațe nu este ceva ce le cer de obicei partenerilor mei și nu eram sigură dacă să-i cer asta lui Will. În cele din urmă, nici nu a fost nevoie să o fac. S-a lipit de spatele meu și m-a strâns la piept. Am adormit simțindu-i buzele lipite de umărul meu.

Acum, mă întorc și îl văd întins pe spate, cu cearșaful încolăcit în jurul taliei și cu părul negru ciufulit.

Mă hotărâsc să profit de ocazie ca să-i privesc mai atent tatuajele înainte de a mă furișa afară din căsuță. Nu vreau ca vreun oaspete să mă vadă întorcându-mă dimineața acasă în pijama. Mai mult decât atât, nu știu cum să mă port cu Will la lumina zilei.

— Cred că nu am apucat să terminăm turul aseară, spune Will răgușit, surprinzându-mă în timp ce îi studiez numele „Sofia” tatuat pe coaste.

— M-am hotărât să-l fac pe cont propriu.

Își bagă o mână sub cap și mă trage în sus, astfel încât să îmi așez capul în adâncitura dintre pieptul și brațul lui. Mă ia pe nepregătite și mă încordez. Sexul ocazional și îmbrățișările de dimineață nu merg împreună de obicei, iar aceasta este definiția din dicționar a unei aventuri nocturne târzii.

Will mă strânge în brațe.

— Hei, unde ți-a fugit mintea?

— Îmi pare rău. Mă gândeam.

— La ce te gândeai atât de serios?

Degetele lui se răsucesc în jurul unei șuvițe din părul meu.

— Mă gândeam că ai o mulțime de tatuaje, îi răspund trecându-mi mâna peste abdomenul lui.

El îmi ciufulește părul și totul în mine se destinde.

— Întotdeauna ești atât de perspicace dimineața?

Îmi dreg glasul.

— Nu prea funcționez cum trebuie până nu beau o cafea. Probabil ar trebui să mă întorc acasă înainte de a fi nevoită să fac marșul rușinii în fața oaspeților. Nu cred că acesta este genul de viață sălbatică pe care speră să o vadă aici.

Își deplasează mâna pe spatele meu gol, cuprin-zându-mi arcada șoldului.

— Dar aveam planuri mari în această dimineață.

Trag aer în piept în timp ce degetele lui coboară și mai jos.

— Tentant, dar...

— Fern, spune el cu blândețe. Nu pleca încă! O să mă duc mai târziu la tine acasă și o să-ți aduc haine de schimb, bine?

— Bine.

Îmi întorc capul și îmi îngrop zâmbetul în pieptul lui. Știu că asta nu duce nicăieri. Will are o viață în Toronto, iar eu... ei bine, cred că voi avea una aici. Deocamdată, însă, pot să mai stau un pic.

— Deci, de ce toate tatuajele astea?

Îmi plimb degetul peste bradul de pe brațul lui.

— Femeile le adoră.

— Femeile ca Sofia?

El chicotește și își trece mâna prin părul meu.

— Oh, da, Sofia le iubește cu siguranță.

Îmi întorc capul și îl văd zâmbind spre mine.

— Sofia este nepoata mea!

Will trebuie să fi văzut ușurarea pe chipul meu la fel de limpede cum o simțeam eu însămi, pentru că zâmbetul i se lărgeste.

— Oh, spun eu. Nu cred că ai menționat numele ei până acum.

Mă așază cu capul înapoi în adâncitură și își strecoară din nou degetele în părul meu.

— Nu? Nu a fost intenționat, dar acum mă bucur că nu am făcut-o. Ești simpatică atunci când ești geloasă.

Scot un pufăit.

— Ești imposibil... Ți-e dor de ea? îl întreb, trecându-mi mâna peste numele ei.

Will lasă să-i scape o respirație cu un oftat.

— Nu am mai fost niciodată plecat atât de mult, spune încet, ca și cum și-ar alege cuvintele dintr-un meniu de 40 de pagini. Dar sora mea era convinsă că avea să fie o pauză benefică pentru toți.

— Și a fost? O pauză benefică, vreau să spun!?

Își înclină capul în jos ca să-mi poată vedea fața.

— Glumești?

Clatin din cap.

— Am lucrat, da, dar m-am simțit ca într-o vacanță. Nu am mai avut atât de mult timp singur de foarte multă vreme. A fost uimitor. O pauză totală de la realitate.

O pauză de la realitate. Cuvintele se lovesc unele de altele în capul meu. Arăt spre banda desenată cu patru casete de pe abdomenul lui; fiecare înfățișează un tip neîngrijit înconjurat de cutii de mutare.

— Tu ai desenat-o?

— Este prima bandă desenată din *Colegii de apartament*, da.

— Te-ai gândit vreodată să o iei de la capăt?

— Banda desenată? Nu.

— Dar cum rămâne cu desenul... chiar dacă e doar pentru distracție?

Rămâne tăcut câteva clipe bune.

— Am desenat puțin de când sunt aici.

Mă gândesc la desenul de pe felicitarea pe care mi-a dat-o și la creioanele pe care le-am văzut aseară împrăștiate prin sufragerie.

— Ai avut mai mult timp pentru tine.

— Da, așa este. Dar este și... nu știu! Cred că mi-am amintit de această latură a mea.

Îmi ridic privirea spre el și sunt surprinsă de seriozitatea expresiei de pe chipul său.

— Mă bucur, spun cu glas scăzut, apoi îmi trec mâna peste tatuajul de sub clavicula lui.

Sunt două cuvinte mici: „Doar gânduri”.

— Asta ce înseamnă?

Will rămâne complet nemișcat.

— Este un memento, spune el.

— Pentru ce?

El clipește de două ori.

— Nimic important.

— De obicei, oamenii nu-și fac tatuaje cu lucruri care nu sunt importante.

— Cred că e adevărat, răspunde el, dar nu detaliază.

Îl privesc încruntată, dar el își trece degetul mare peste liniile dintre sprâncenele mele, încercând să le netezească. Cealaltă mână a lui trece peste fesele mele.

— Hai să vorbim despre altceva, spune el. Sau și mai bine: hai să nu vorbim deloc!

ESTE A DOUA OARĂ ASTĂZI când mă trezesc în patul lui Will, dar el nu mai este lângă mine. Aud gâlgăitul

cafelei care se prepară și sunt pe punctul de a lua de pe umeras una dintre cămășile lui albe imaculate, dar mă răzgândesc și scot din dulap un tricou bleumarin moale. Logoul de pe piept este o inimioară roșie cu doi ochi ca în desenele animate, și știu că asta înseamnă că este scump, dar îmi plac tricourile lui. Îmi amintesc de Will cel de 22 de ani. Tivul îmi ajunge până la 2 palme deasupra genunchilor.

Mă duc în sufragerie. Au dispărut hârtia și creioanele pe care le-am văzut aseară și îl văd pe Will privind pe fereastra bucătăriei, cu palmele așezate pe blat. Și-a pus boxerii, dar atât. Mă opresc înainte ca el să-mi audă pașii, luându-mi o clipă pentru a aprecia topografia oaselor, a mușchilor și a pielii netede de pe spatele lui Will Baxter.

— Bună dimineată... din nou, îi spun.

Will se întoarce, iar privirea îi coboară până în locul unde tricoul îmi atinge picioarele.

— Îmi place... asta.

Ridică din sprâncene și dă din cap în direcția mea.

— Asta? îl întreb și îmi aplec capul.

— Da. Tu aici, în hainele mele.

Pe obraji are o umbră de barbă pe care nu am mai văzut-o din prima dimineată în care a venit aici și aș vrea să-mi trec mâna peste ea, dar mă duc la dulap și scot două căni. Inima îmi bate cu putere în piept. Cafeaua de dimineată nu este, de obicei, ceva pentru care să rămân prin preajmă.

— Iar mie îmi place... cafeaua, îi spun.

— Sper că nu te-am trezit când m-am dat jos din pat. Nu voiam să te dau la o parte de pe mine, îmi spune cu un licăr în ochi. Dar am o întrevedere la ora 10.00.

— Nu-i nimic. Ar fi trebuit să plec mai devreme.

Umplu cănila și îi dau una lui Will.

El scoate din frigider o cutie de lapte și toarnă puțin în cana lui, iar apoi își pune trei lingurițe cu vârf de zahăr. Eu iau o înghițitură din a mea, așa neagră, simplă, suspinând de cât de bună este.

— Stai puțin! îi spun și fac o pauză. De unde ai luat cafetiera?

Will face o grimasă.

— Am cumpărat-o din oraș la trei zile după ce am venit aici. Aparatele alea cu capsulă sunt groaznice!

Trebuie să le înlocuiesc, îmi spun în gând.

— Doamne, știu! Asta îmi aduce aminte: am o grămadă de lucruri legate de stațiune despre care vreau să vorbesc cu tine mai târziu. Cum arată agenda ta pe astăzi?

Ultimul lucru pe care îl vreau este să pun în pericol relația noastră de lucru. Dacă voi decide să rămân, voi avea nevoie de ajutorul lui Will mai mult ca niciodată. Dar nu am de gând să intru în toate astea înainte de întâlnirea lui.

— Avem o lansare astăzi. Este la ora 14.00 și probabil că se va prelungi un pic.

Am un sentiment de vinovăție pentru că am venit aici atât de târziu noaptea trecută.

— Cine este clientul?

Fruntea lui Will se întunecă. Își pune cana pe blat și face un pas mai aproape.

— Chiar vrei să vorbim despre munca mea acum? spune el, ducându-mi o șuviță de păr după ureche. Pentru că eu aș prefera să vorbim despre noaptea trecută.

— Oh, spun eu. Noaptea trecută a fost...

Will își pune mâinile pe șoldurile mele și mă trage spre el, sărutându-mi gâtul chiar sub bărbie, iar apoi îmi spune cu buzele lipite de pielea mea:

— Cum a fost noaptea trecută, Fern?

Mă mușcă de lobul urechii.

— Noaptea trecută a fost... plăcută.

Descrierea lui Will se strecoară în mintea mea. *O pauză de la realitate.*

— Nu a fost plăcută. A fost uimitoare. Și dimineața asta a fost și ea destul de uimitoare, îmi zice și îmi cuprinde fața în mâini.

Ar trebui să-i spun lui Will că, oricât de uimitoare ar fi fost, nu ne mai putem întâlni așa. Una este să fii îndrăgostit, dar alta este să dormi dezbrăcat la altcineva, iar asta nu ne va aduce decât necazuri. Nu cred că inima mea poate suporta să reprezint pauza lui Will de la realitate pentru tot restul timpului pe care îl va petrece aici.

Dar apoi el mă sărută pe gât, iar barba lui îmi gâdilă pielea.

— Cred că ar trebui să încercăm din nou, ce zici?

Eu dau din cap.

— Vino la mine imediat ce termini.

14 iunie, cu zece ani în urmă

ERA APROAPE MIEZUL NOPTII CÂND WILL și cu mine am ajuns la casa victoriană cu mansardă în care locuiam. Cândva, trebuie să fi fost o casă impunătoare, dar fusese transformată într-un ansamblu de garsoniere. Mirosul de ceapă prăjită ne-a însoțit pe holul îngust și sumbru din partea din spate a clădirii.

Speram ca Will să nu observe vopseaua îngălbenită și mocheta portocalie pătată.

S-a sprijinit de perete, cu părul lipit de obraji, în timp ce eu mă chinuiam să descui ușa.

— Îmi alunecă mâinile, am bombănit eu.

Eram uzi learcă. Pe drum spre casă, ploua atât de tare, încât ar fi fost inutil să alergăm. În schimb, merseserăm repede, în timp ce spre nord-vest se vedeau fulgere, iar copacii bătrâni care mărgineau strada mea se legănau în vânt, lovind liniile electrice cu crengile lor.

Will m-a urmat înăuntru și, împreună, am cercetat încăperea micuță care conținea întreaga mea viață din Toronto. Un pat dublu era lipit de un perete, iar „bucătăria” se afla pe peretele opus.

Dacă stăteai între cele două, puteai să atingi blatul cu un braț și capătul patului meu cu celălalt. Era suficient

loc pentru o pereche de scaune de sufragerie tapițate cu vinilin și o măsuță de lemn.

— Puțin spus o locuință mică, după cum vezi.

Nu eram o persoană ordonată din fire, dar învățasem să o păstrez ordonată. Îmi făceam patul în fiecare dimineață și spălam vasele după ce mâncam. Nu prea avusesem ce să decorez, dar vopsisem pereții într-un verde mentă pal și atârnasem câteva ilustrații pe care le găsisem la un magazin second-hand – o pădure sub un cer întunecat de noapte și o reclamă la gogoși care părea veche, dar cu siguranță nu era.

Will și-a dat jos rucsacul, iar ochii i-au căzut pe un poster cu un concert al Grizzly Bear atârnat deasupra patului meu.

— Are multă personalitate, a spus el. Mi se pare că te reprezintă. Fereastra este extraordinară.

Chiar așa era. Dădea spre curtea din spate și avea pervazuri adânci și un vitraliu în partea de sus. Era ceea ce îmi plăcea cel mai mult la locuința mea. Holul era sinistru, dar înăuntru, podelele originale din lemn masiv și ornamentele mari ale plintei erau încă intacte.

— Există și o cadă cu picioare în formă de gheare în baie, am spus. Dar presiunea apei este nașpa.

De ce vorbeam despre presiunea apei? Nu premeditasem să-l aduc pe Will la mine acasă. Dansul era una – mersesem prea departe, probabil. Tot ce știam când îl invitaseam aici era că nu voiam să-l las să plece. Dar acum ce?

Am început să îmi scarpin încheietura mâinii.

— Ei bine, cred că ar trebui să mă schimb. Ți-aș împrumuta ceva, dar mă îndoiesc că până și cea mai mare bluză a mea ți s-ar potrivi, i-am spus.

Will mi-a aruncat o jumătate de zâmbet strâmb.

— Cred că ar fi *un pic* cam mică. Dar nu-i nimic. Am salopeta în rucsac.

Mi-am scos niște haine uscate din dulap, i-am aruncat lui Will un prosop și m-am închis în baie, stând de două ori mai mult timp decât aveam nevoie pentru a mă schimba. M-am spălat pe dinți, m-am dat cu deodorant și m-am privit în oglindă din toate unghiurile. Îmi pusesem o pereche de pantaloni de trening gri largi, un alt maiou alb și un sutien alb. Fără prostii de data asta. Am așteptat până când nu l-am mai auzit pe Will agitându-se de cealaltă parte a ușii.

Stătea în picioare lângă masă și ținea în mână o fotografie înrămată. Afară, ploaia lovea zgomotos în fereastră. Își frecase părul cu prosopul și era ciufulit, iar mânecile îi erau răsucite peste încheieturi, ascunzându-i din nou tatuajul. Pereții păreau să se fi micșorat în jurul lui. Garsoniera mea nu era suficient de mare pentru a găzdui un bărbat de mărimea lui Will.

— E mama ta? a întrebat el.

Luminile pâlpâiau. M-am dus lângă el și am privit fotografia.

— Da, iar cel de lângă noi este Peter.

Fusese făcută în seara absolvirii liceului. Stăteam înghesuită între ei doi pe terasa cabanei, iar lacul se vedea ca o pată albastră în fundal. Peter nu dorise să apară în fotografie. Îmi amintesc că mama îi șoptise ceva la ureche și că eu avusesem sentimentul ciudat că eram martoră la ceva intim. Fața lui Peter rămăsese placidă, dar dăduse din cap și se așezase lângă mine, cuprinzându-mi umerii cu un braț.

— Arăți exact ca ea.

— Știu. Pe vremuri mă enerva chestia asta.

Mama își purta părul scurt de când mă știam. După ce mă tunsesem și eu, asemănarea era stranie. Dar nu mă mai deranja. Nu știam sigur când se schimbase asta.

— E frumoasă, a spus Will.

I-am privit profilul, dar el a continuat să cerceteze fotografia.

— Aveai părul atât de lung!

— Da, coafura aceasta este destul de nouă, am zis și mi-am răsucit o şuviță de lângă frunte.

Will a pus fotografia pe masă.

— Întotdeauna ați fost doar tu și mama ta?

— Nu am tată, dacă la asta te referi.

Am făcut un pas în dreapta, ca să pot umple paharele cu apă. Blatul de la bucătărie avea cel mult doi metri și mai erau o chiuveță, un aragaz vechi pe gaz și un frigider mic. I-am întins lui Will un pahar și m-am așezat pe marginea patului, împingându-i cu piciorul un scaun pe care să se așeze.

— Bunicii mei au locuit în stațiune până când am împlinit 12 ani, dar Peter a fost mereu prin preajmă. Este patiserul stațiunii. Își începea ziua dimineața devreme, așa că termina cu munca până când mă întorceam eu de la școală. Aveam obiceiul să organizăm petreceri cu ceai când eram mică. Făcea sendvișuri cu castraveți fără crustă și ascultam trupele Talking Heads și The Ramones. Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele din Toronto este aceea că am luat ceaiul de după-amiază la hotelul Royal York cu Peter, am spus și am zâmbit.

Încercase să o convingă pe mama să deschidă o ceainărie de lux în stațiune, dar pierduse disputa.

Will a inspectat din nou camera, iar ochii i s-au oprit asupra dulapului. Era un dulap foarte mic, cu o singură ușă și atât de îndesat, încât nici nu se închidea bine.

— Bănuiesc că nu puteai să începi să împachetezi cu prietena ta aici.

M-am lăsat pe spate pe pat. Vizita lui Whitney îmi oferise o scuză excelentă pentru a nu mă gândi să-mi împachetez lucrurile.

— Nu-mi vine să cred că va trebui să locuiesc din nou cu mama!

— De ce trebuie? l-am auzit pe Will spunând.

Am clipit privind crăpătura care străbătea tavanul. Puteam să o desenez cu ochii închiși.

— Ei bine, chiar nu există o altă opțiune dacă nu vreau să stau în căsuțele personalului, iar eu în mod cert nu vreau! Stațiunea este cam izolată și nu am mașină.

— Aha! Dar ceea ce voiam să spun era: de ce trebuie să te întorci acasă?

Un tunet puternic a trosnit în apropiere și m-a scutit de răspuns. Am sărit direct în picioare, supunându-mi capul unei presiuni zdrobitoare.

— Avem nevoie de niște muzică.

Mi-am deschis laptopul de pe masa de lângă Will, iar site-ul Brookbanks a apărut în fața ochilor noștri. Mama sunase în timp ce eu și Whitney ieșeam pe ușă în dimineața aceea. Voia părerea noastră despre noul instrument de rezervare a camerelor.

— Aceasta este stațiunea?

Will s-a aplecat în față. Fotografia ieșise cu o barcă pentru a face fotografia cu cabana așezată în vârful dealului plin de iarbă, cu plaja la bază. Arăta ca o cabană de schi supradimensionată, un soi de castel din piatră și lemn cu trei etaje, cu acoperiș în două ape.

— Asta este.

Am dat click să ies de pe pagină și am intrat pe iTunes să răsfoiesc prin albumele mele.

— Ce zici de ei? a întrebat Will.

Când m-am întors să văd la ce se referea, am văzut că stătea cu fața atât de aproape de mine, încât puteam

vedea o puzderie aproape invizibilă de pistrui pe obrajii lui. I-am urmărit privirea până la posterul de pe peretele meu.

— Grizzly Bear? Sigur, am spus și am dat click pe cel mai recent album al lor. I-am văzut la Massey Hall anul trecut. Peter mi-a cumpărat bilet. Atunci am primit posterul.

Când a început prima piesă, m-am întins pe spate pe pat. După câteva clipe am spus:

— În lumea mea ideală, aş avea spațiul și banii necesari pentru un pick-up.

— Și un disc LP nou-nouț cu albumul *Horses*.

— Exact. Dar sunt foarte mulțumită de insigna mea cu tramvai.

Will a bătut cu degetele în masă. Pentru prima dată, conversația noastră părea să lăncezească.

— Dacă ai putea avea orice în momentul acesta, ce ai vrea să ai? am întrebat pentru a rupe tăcerea

Will a clipit surprins și am văzut o ușoară roșeață urcându-i dinspre gât spre obraji.

— Probabil că aş vrea ceva de mâncare.

— Ți-e foame? După toți acei nachos?

— Mi-e foame întotdeauna, indiferent ce aş fi mâncat.

— Am reținut.

Dacă aş fi fost la fel de înaltă ca Will, poate că aş fi reușit să deschid frigiderul cu piciorul, dar eu a trebuit să mă ridic pentru a mă holba la rafturile sale goale. Nu avusesem timp să mă reaprovizionez după vizita lui Whitney.

— Am... murături!?

M-am uitat peste umăr și am observat punga de hârtie de pe blat.

— Oh, de fapt. Am ceva mult, mult mai bun.

Peter îmi trimisese prin Whitney două pâini cu aluat dospit și mai rămăsese o bucată dintr-una. Am scos-o din pungă. I-am întins-o lui Will cu o mână și pe cealaltă am fluturat-o în jurul ei ca și cum ar fi fost o recuzită dintr-un truc de magie.

— Nu este superproaspătă, dar, prăjită, va fi grozavă. Pregătește-te să fi uluit.

— Nu cred că am mai văzut pe cineva atât de încântat de pâine până acum.

Nu m-am mai mișcat.

— Nu este orice pâine. Este făcută cu aluatul lui Peter și îți va schimba viața.

— Chiar așa?

Luminile au pâlpâit din nou și amândoi am privit în sus, iar apoi ne-am uitat unul la celălalt.

— Îți garantez. După seara asta, nu vei mai fi niciodată la fel, Will Baxter, i-am spus zâmbind.

În timp ce pregăteam gustarea, o rafală de vânt a răsturnat tomberoanele de gunoi din curte. Ploaia bătea și mai tare în ferestre, iar lumina a pâlit, a mai pâlpâit o dată, apoi s-a stins de tot.

— La naiba!

— Crezi că e doar la tine?

M-am apropiat de fereastră pentru a verifica dacă luminile de pe stradă erau aprinse, dar și ele se stinseseră.

— Nu.

— În momentul acesta aduci puțin a criminal în serie, a spus Will, cu fața strălucind în lumina albastră a ecranului laptopului meu.

Încă țineam în mână cuțitul de pâine.

— Ah, te-ai prins! am spus eu, ridicându-l în aer. Te-am făcut să crezi că sunt o țărăncuță inocentă.

Dar apoi, mi-am dat seama de consecințele faptului că se oprișe curentul. M-am încruntat și am lăsat cuțitul

în jos. Mi-am mușcat obrazul pe interior, gândindu-mă la o soluție.

— Prăjitorul de pâine este inutilizabil. Voi folosi o tigaie.

Aragazul era mai bătrân decât mine, iar arzătorul din dreapta spate era stricat, dar pentru că era pe gaz, puteam găti în caz de pană de curent.

— Ai o brichetă? m-a întrebat Will în timp ce prăjeam pâinea. Pot să aprind eu lumânările.

— În noptiera mea.

Eram atât de prinsă gândindu-mă la ecuația iluminatului romantic, plus Will, plus camera mică, încât abia când l-am auzit deschizând sertarul mi-am amintit ce era înăuntru.

— Nu, așteaptă. Nu-l deschide. Este în geanta mea. În portmoneul meu cu Ziggy Stardust.

Acum pulsul meu o luase la galop și, cu fiecare clic al brichetei, pielea mea părea să se strângă.

Will a aprins toate cele cinci lumânări din locuința mea și a pus-o pe fiecare în siguranță într-un borcan de sticlă. A dus una în baie, una a pus-o pe blatul de la bucătărie lângă care stăteam, una pe masă, o a patra pe dulapul meu, iar ultima, lângă patul meu. Când a terminat, camera părea să vibreze, inundată de o lumină aurie.

— Laptopul tău are doar 12% baterie. Să-l închid în caz că rămâne curentul oprit o vreme? a întrebat Will, întrerupându-mi activitatea de prăjire tot mai atentă a pâinii.

— Da, cred că ar fi bine.

Și cu asta, muzica s-a oprit.

Acum eram doar noi doi și o farfurie de pâine cu aluat dospit prăjită în tigaie.

Am așezat-o pe masă împreună cu un mic vas cu unt și sare și m-am așezat pe scaunul de lângă Will.

— Pune puțină sare deasupra, i-am spus, făcând o demonstrație.

Am așteptat ca Will să facă la fel și să ia o mușcătură, și l-am urmărit cum face ochii mari. Sunetul pe care l-a scos cu gura încă plină a fost ceva de genul „Fuuuh”.

— Peter a făcut asta?

— Da. Asta servim la restaurantul Brookbanks.

— Acum am încă un motiv să ajung în stațiunea ta. Am de gând să strâng mâna omului aceuia și să mănânc șapte pâini cu aluat dospit.

A mai luat o îmbucătură și, în timp ce mesteca, a spus:

— Și lacul arată bine. Poate că o să ies cu canoea cât timp sunt acolo.

— Oh, da? Mi-e greu să mi te imaginez în pădure. Will Baxter într-o canoe?

Am clătinat din cap și am zâmbit.

El mi-a aruncat o privire încruntată.

— Aș arăta grozav în pădure. Și senzațional într-o canoe. Va trebui doar să-mi arăți cum să țin vâsla.

— Dar ce zici de asta: te scot la plimbare cu o canoe, te învăț cum să faci mișcarea din vâslă și mă asigur că nu te faci de râs, iar tu, în schimb, îmi arăți desenele tale.

Dacă tot aveam de gând să ne jucăm de-a simulacrul, puteam la fel de bine să modelez fantezia așa cum îmi plăcea.

— Vrei să-mi vezi lucrările?

— Da. Așa că adu-ți portofoliul când vii, i-am spus și mi-am supt untul de pe degete.

Will și-a împins obrazul cu limba, privindu-mă.

— Ți-aș putea arăta acum!

Am rămas nemișcată preț de o clipă, cu degetul arătător încă în gură.

— Am un caiet de schițe cu mine, a spus el. Întotdeauna am unul. Sunt în mare parte idei pentru *Colegii de apartament*. Sunt câteva portrete. Dacă vrei! a spus și a ridicat din umeri.

— Serios? Nu te deranjează?

S-a scărpinat pe ceafă.

— Nu-mi place să le arăt oamenilor desenele mele, dar am încredere că nu vei spune ceva îngrozitor... chiar dacă le consideri elementare.

Mi-a aruncat o privire serioasă.

— N-aș face-o niciodată, i-am spus.

Dar, în timp ce Will își scotocea prin rucsac, am început să-mi fac griji. Nu știam deloc să mă prefac.

— Poftim.

Mi-a întins un caiet verde și zdrențuit, apoi s-a așezat, cu coatele pe genunchi și cu bărbia sprijinită într-o mână.

Am luat-o de la început și l-am răsfoit încet, studiind fiecare dintre imaginile de pe paginile fără linii. Aceleași patru personaje erau desenate de mai multe ori – uneori redată prin linii subțiri și precise în cerneală neagră, iar alteori în linii răzlețe în creion.

— Ești bun, i-am spus, uitându-mă la el, dar nu mi-a răspuns, ci doar mă privea cum întorc paginile.

Unul dintre personaje avea ochii somnoroși, stătea cocoșat și avea mereu un sendviș în mână. Un altul purta un coc. Cel care în mod evident era Will era un țâr deșirat și avea un nas exagerat de mare. Una dintre pagini era plină de notițe. Scria cu litere majuscule ordonate.

— Sunt idei pentru benzi desenate, a spus Will când am ajuns la ea.

Pe toată pagina erau răspândite niște schițe realiste de copaci și poduri și obiecte de zi cu zi – un castron de lămâi, rucsacul lui Will aruncat într-un colț. Erau și câteva portrete. Preferatul meu era cel al unei fete care înota, împrôșcând apa cu mâinile. Avea un zâmbet larg, care îi dezvelea dinții.

— Este incredibil, i-am spus lui Will.

— Mulțumesc, mi-a răspuns și și-a dres glasul. Aceasta este sora mea. Nu este întotdeauna ușor să găsesc oameni care să-mi pozeze, așa că de cele mai multe ori folosesc fotografii. Aceasta este din timpul vacanței noastre cu familia în Insula Prince Edward, de când eram copii.

— Poți să mă faci și pe mine dacă vrei. Adică, dacă ai vrea să mă desenezi, ai putea să o faci, m-am corectat și am închis ochii.

Will nu a spus nimic, așa că am deschis doar un ochi.

— A sunat ciudat? Mă gândeam că poate vrei să exersezi.

Am mai luat o felie de pâine și am examinat găurile din ea cu o fascinație complet nouă.

— Știi ceva? Chiar mi-ar plăcea!

Am ridicat privirea de la pâine.

— Chiar așa? Și cum facem asta? Vrei să pun un scaun acolo?

I-am arătat cu mâna spre cealaltă parte a camerei, lângă ușă.

Will mi-a luat bucata de pâine din mână și a așezat-o pe farfurie. S-a uitat în jur prin încăpere, iar ochii i s-au oprit asupra patului.

— Nu. Tu stai acolo!

TOTUL A ÎNCEPUT CU MINE AȘEZATĂ la capul patului meu și cu Will stând pe un scaun la picioarele lui. A întors o pagină nouă și s-a uitat la ea un minut. Apoi s-a uitat la mine: mai întâi la fața mea și apoi la restul. Mâna lui se mișca pe pagină cu gesturi rapide și scurte. Se tot apleca în față, mijind ochii în întuneric.

— Vrei să vin mai aproape? l-am întrebat după ce s-a aplecat a treia oară.

Și-a ridicat privirea și s-a oprit.

— Da, ar fi grozav.

M-am tras mai în față.

— Putem sta de vorbă, sau asta o să-ți dea peste cap procesul?

— Putem vorbi.

— Cât timp stai de obicei când te întorci în Toronto? Speram că nu eram complet previzibilă.

Will mi-a aruncat un zâmbet sec înainte de a se întoarce la desenul lui.

— Depinde. Vizita aceasta a durat puțin peste o săptămână, dar de obicei stau doar câteva zile.

Nu era prea mult. Nu suficient pentru a mă vizita în nord în stațiune.

— Oh. Și de ce această ședere mai lungă?

— Tata se recăsătorește. A organizat o petrecere de logodnă weekendul trecut, iar eu nu o cunoscusem pe logodnica lui, așa că am avut o mulțime de lucruri pe care să le descoperim unul la celălalt.

— A mers bine?

Niciodată nu fusesem nevoită să mă confrunt cu problemele legate de viața amoroasă a părinților mei. Dacă nu aș fi știut cum stăteau de fapt lucrurile, aș fi crezut că mama îmi dăduse naștere strict din voință.

— Cred că da. Părea cu adevărat îndrăgostită de tata. Dar voiam să o întreb: „De tipul acesta? Serios? Știi că spală salata pre-spălată, nu?”

Am râs, iar el a căzut pe gânduri pentru o clipă.

— A fost ciudat să îl văd cu o altă femeie în afară de mama. Annabel a mai întâlnit-o de câteva ori și o place, iar sora mea este un critic dur. Sper că...

A tăcut și s-a uitat fix la schiță.

— Te simți bine?

A dat din cap o dată, apoi și-a ridicat privirea spre mine.

— Mă deranjează... că am plecat, așa cum a făcut mama noastră. Tata este atât de dur cu Annabel, dar poate că atunci când Linda se va muta la noi, lucrurile se vor schimba în bine. Oricum, m-am descărcat pe el aseară. Nu că ar fi contat. Mi-a prins bine să am o distragere a atenției astăzi, să nu trebuiască să mă duc acasă și să mă confrunt cu el.

Will și-a frecat un ochi și s-a întors la desenat.

— Dacă vrei să rămâi aici în seara asta, poți să rămâi, i-am spus.

Creionul s-a oprit.

— Dacă vrei... am repetat.

S-a uitat la mine.

— Poți să rămâi.

Ne-am privit unul pe celălalt, apoi Will și-a reluat schița. Niciunul dintre noi nu a mai vorbit timp de câteva minute, până când a spus:

— Deci, cum este el – iubitul tău?

— Jamie?

M-am holbat la Will, încercând să intuiesc de ce întreabă, dar tot ce am observat a fost lungimea genelor sale.

— Da. Jamie.

— Este grozav, am spus încet.

Nu-l mai descriesem pe Jamie unei alte persoane de foarte mult timp și nu-mi plăcea sarcina de a i-l descrie lui Will.

— Este foarte destins. Amuzant. Este genul de persoană pe care toată lumea o place — este ca budinca de caramel pentru oaspeți.

— M-ai pierdut, a spus Will.

M-am uitat la broșa de pe gulerul lui pe care scria „suprarealist”.

— Este o chestie de-a noastră. Ne spunem ce fel de desert am fi noi, dacă am fi unul. El este budinca de caramel — dulce și fină, și plăcută de toată lumea.

Will a ridicat privirea spre mine. Aș fi putut jura că zâmbea.

— Iar tu, Fern Brookbanks? Tu ce fel de desert ai fi?

— Eu? am întrebat, înghițind în sec. Jamie crede că sunt o tartă cu lămâie.

I-am privit pieptul Will ridicându-se și coborând. Respira precipitat. Și-a înclinat capul spre caietul său.

— Iar *eu* ce crezi că aș fi?

Puteam să simt gustul prăjiturii cu ciocolată sărată a lui Peter, cu nota aceea de chili.

— Nu știu... o prăjitură buturugă cu ciocolată?

— Buturugă cu ciocolată?

— Da. Știi tu, cu napolitane cu ciocolată și frișcă!? Ar fi trebuit să mă gândesc înainte să deschid gura.

— Îhm. Ce altceva?

Știam că nu se referea la ce altceva aveam de spus despre buturugă. Am inspirat adânc.

— Îl cunosc pe Jamie de mult timp, dar întotdeauna a fost doar un puști mai mare de pe malul lacului.

Will s-a uitat la mine.

— Cu cât mai mare?

— Cu trei ani. Familia lui are o cabană lângă stațiune. Oricum, la sfârșitul liceului eram cam varză, iar Jamie și cu mine lucram împreună. Era singurul care nu mă judeca. Acela a fost începutul relației noastre.

Will și-a ridicat privirea din desenul său.

— Acum patru ani?

— Exact. Lucrăm împreună la stațiune în fiecare vară. Jamie stă într-una dintre căsuțele personalului în loc de cabana familiei sale, pentru că îi place foarte mult acolo. Eu nu îi împărtășesc sentimentul.

Am început să-mi cojesc cu unghia oja albastră de pe arătător.

— Nu asta am simțit când am stat acolo.

— Vorbești serios?

Oare nu-i explicasem că nu voiam să mă întorc în stațiune?

— Da. Azi, la galerie... și felul în care ai vorbit despre toate astea. Nu știu ce să zic. Am avut impresia că îți place acolo.

Am clipit spre el. Din mai multe puncte de vedere, așa era. Îmi plăcea să privesc cum se deplasează o furtună deasupra lacului. Îmi plăcea să stau în bucătărie cu Peter, să joc cribbage cu soții Rose și să ies cu caiacul în zilele liniștite.

— Poate.

M-am uitat în jos la mâinile mele. Relația cu mama era mai bună de când mă mutasem aici, înainte de începerea celui de-al doilea an de facultate. Niciodată nu îi apreciasem caracterul ei de tip A, dar în ziua în care ea și Peter mă ajutaseră să despachetez, se apucase să curețe și să organizeze garsoniera de parcă ar fi fost o operațiune militară. Într-o singură după-amiază, brânza arsă fusese curățată de pe aragaz, chitul gri dintre plăcile de faianță din baie devenise alb și fiecare dintre oalele,

tigăile și ustensilele din locuința mea fusese spălată și avea un loc al ei. Eram recunoscătoare și obosită când am terminat, dar în loc să se întoarcă în camera lor de hotel, mama sugerase să sărbătorim toți trei. Ne așezaserăm afară, pe terasa unui mic restaurant din capătul străzii mele, comandaserăm pizza și vin roșu și rememoraserăm zilele de vară. Ne simțeam de parcă am fi fost o familie normală care petrecea o seară în oraș, și cred că așa și era. Când mama mă lăsase la cămin în anul precedent, mă grăbisem să o împing afară pe ușă destul de repede. Dar în seara aceea, în garsonieră, mă agățasem de ea în timp ce ne îmbrățișam de rămas-bun, dorindu-mi să mai stea puțin.

— Dacă nu m-aș duce acasă... am început eu, dar apoi am clătinat din cap. Nu este o opțiune!

— Și cu Jamie cum rămâne? Nu i-ai spus?

— Nu. Nu prea știu cum să-i spun. Cred că Peter este singura persoană cu care aș putea vorbi. Probabil că oricum deja bănuiește. Mă cunoaște mai bine decât oricine.

M-am gândit la lista de melodii pe care mi-o făcuse.

— Îl iubești?

M-am uitat la Will, surprinsă.

— Pe Peter? Da. Îmi este aproape ca un tată.

— Mă refeream la Jamie.

Nu intenționez să las o pauză mare în discuția noastră, dar mă prinsese cu garda jos.

— Bineînțeles că da. N-aș fi cu el dacă nu l-aș iubi.

A dat din cap.

— Tu ești îndrăgostit de Fred?

— Nu, a spus el fără ezitare. Am crezut că s-ar putea să fiu, dar mi-am dat seama că nu sunt.

Voiam să știu cum își dăduse seama de asta și când, și de ce mai erau încă împreună dacă era așa. Dar să-i pun aceste întrebări părea periculos. În schimb, am tăcut

amândoi, iar eu am privit lumina lumânării pâlpâind pe obrajii lui Will și pierzându-se în gropițele lui.

Ploua și mai tare, lovind fereastra pieziș. În cele din urmă, mâna lui Will s-a oprit.

— Mă tem că nu o să-ți placă, a spus el.

— Sincer, și eu mă tem.

S-a mutat pe marginea patului, iar eu m-am tras mai aproape de el. Am lăsat câțiva centimetri distanță între noi, dar puteam să-i simt căldura trupului, să miros ploaia din părul său și vopseaua de pe hainele sale.

M-am aplecat asupra paginii și m-am văzut acolo, surprinsă în tușe fine de grafit, cu umbre și lumini. Ilustrația era îngrijită și detaliată, iar atenția era clar asupra mea, patul și camera estompându-se în jurul meu. Bărbia mi se odihnea pe genunchi, aveam brațele înfășurate în jurul tibiilor și picioarele goale. Aveam buzele ușor arcuite în sus și ochii larg deschiși, într-un fel de încântare tainică.

— Ai privirea asta când ești entuziasmată de ceva... iar eu încercam să surprind asta.

Și-a aplecat capul pentru a putea citi expresia de pe fața mea, apoi a adăugat:

— Și nasul tău a fost greu de desenat.

— Nasul meu?

Mi-am trecut degetele peste el.

— Cum m-am descurcat? Îl urăști?

Am clătinat din cap.

— Nuuu! Este...

Aș fi vrut să-i explic că mă simțeam de parcă, până atunci, nimeni nu mă mai văzuse cu adevărat, dar tot ce mi-a ieșit a fost:

— Sunt eu.

3 august 1990

Îmi întârzie ciclul. Ciclul meu nu întârzie niciodată. Trebuia să-mi vină acum șase zile.

Dar nu pot fi însărcinată! Am fost atentă. Iau anticoncepționale.

Am un plan. Gestionarea stațiunii până la 23 de ani. Să mă căsătoresc la 26 de ani. Doi copii înainte de a împlini 30 de ani.

Nu ar trebui să am copii cel puțin încă cinci ani de acum încolo!

Europa. Muncă. Căsătorie. Copii. Aceasta este ordinea în care ar trebui să decurgă lucrurile.

Nu sunt însărcinată. Nu sunt. Nu pot fi. Doar că mă dor sânii. Foarte tare.

În prezent

PLONJEZ ÎN APĂ DE LA CAPĂTUL PONTONULUI familiei, alunecând pe sub apă până când sunt nevoită să ies la suprafață. Mi-am pus costumul de îndată ce m-am întors de la cabana lui Will și am scos caiacul pe apă, dar asta nu m-a ajutat să mă liniștesc după ce mi-am petrecut noaptea cu el, cu perspectiva de a petrece încă o noapte împreună.

Cu mult înainte să mă nasc, bunicii și mama mea veneau aici să-și petreacă timpul lângă apă. Malul este retras, ascuns într-un golf mic. De aici nu se văd căsuțele sau plaja stațiunii. Sunt două scaune de metal, cu vopseaua roșie decojită, și un ponton scurt și la fel de deteriorat. Un cedru noduros a crescut deasupra apei. Baza trunchiului său este aproape paralelă cu suprafața. Whitney și cu mine obișnuiam să ne urcăm pe el de parcă ar fi fost o pasarelă. Când aveam 11 ani, ea m-a convins să mă îmbrac în hainele de gală ale mamei și să iau cu noi un casetofon pentru a obține efectul complet, dar a căzut în lac îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase. Drept pedeapsă, mama ne-a pus să adunăm mingile de tenis rătăcite în jurul terenurilor tot restul verii.

Eu preferam să înot la pontonul familiei, departe de toată lumea, dar lui Whitney îi plăcea plaja pentru că acolo putea spiona oaspeții care constituiau țintele

jocului nostru „Oaspetele misterios” când eram mai mici, iar mai târziu, pe băieții drăguți din stațiune. Acesta era locul preferat al mamei. Aici venea să își savureze cafeaua și să se bucure de o clipă de singurătate.

Acum, creierul meu este ca o pasăre magică suprastimulată, care se chinuie să se hotărască pe ce obiect strălucitor să aterizeze.

Stațiunea.

Will.

Stațiunea.

Lucrul pe care Will îl face cu degetul mare.

Nu sunt o înotătoare prea bună. Îmi place apa, deși sunt mai mult genul de persoană care se relaxează în piscină. Dar azi, am vâslit înainte și înapoi până când mintea mea a tăcut.

Când plămânii și brațele mă lasă baltă, mă înfășor într-un prosop și mă așez pe același scaun pe care am stat întotdeauna: cel din stânga. Privesc cum valurile din siajul unei bărci se lovesc de stânci și freamătă la mal și, preț de o secundă, mi se pare că mama este chiar aici, lângă mine, ținând în mână o cană aburindă.

Acesta era locul nostru – singurul care părea cu adevărat doar al ei și al meu. Veneam dimineața, iar mama își lăsa BlackBerry-ul în casă. În mijlocul verii, nu avea timp să zăbovească și, de îndată ce își termina cafeaua, se ridica de pe scaun și pleca. Dar toamna, aduceam brioșe cu topping sfărâmicios făcute de Peter și rămâneam aici până când trebuia să mă pregătesc pentru școală. Primăvara, veneam la ponton prin zăpada care se topea și ne ghemuiam sub pături.

„Îmi place aici”, ofta ea. „Nu-i așa că suntem norocoase?”, îi aud vocea atât de clar în mintea mea.

Mi-aș dori atât de mult să o pot auzi din nou. Jurnalele sunt lucrurile cele mai dragi care mi-au rămas de la mama. De data aceasta, mi-a fost mai greu să-l

citesc pe ultimul. Nu credeam că este posibil. Mama era tânără când a rămas însărcinată. Întotdeauna am știut asta – dar să îi citesc jurnalul acum, ca adult, este atât de diferit, pentru că acum îmi pare că era tânără.

Un fluture monarh zboară pe lângă mine, apoi aterizează pe petala violet a unui iris sălbatic care crește la marginea apei. Chiar și atunci când eram în plină revoltă adolescentină, mama mă obliga să vin aici cu ea. Stăteam îmbufnată, cu brațele încrucișate la piept, fără să vorbesc, până când își termina cafeaua, iar apoi porneam înapoi pe potecă spre casă, mergând cu spatele cocoșat.

Nu-mi amintesc când am stat ultima dată aici împreună. Nu cred că am mai venit la lac împreună nici măcar o dată în ultimele 12 luni. Cu cât îmi asumam mai multe responsabilități la Filtr, cu atât îmi era mai greu să găsesc timp să vin acasă, deși am rămas o săptămână întreagă de Ziua Recunoștinței, după ce m-am despărțit de Philippe. În ultima dimineață petrecută acasă, i-am spus mamei despre decizia mea de a renunța să mai ies cu bărbați. I-am spus că aș fi mai fericită singură, așa cum era ea.

Ea s-a aplecat să-mi ia mâna și m-a fixat cu ochii ei cenușii.

„Știi că nu ești pregătită acum, draga mea, dar cred că într-o zi vei descoperi că inima ta este prea mare doar pentru tine.” Am dat din cap, deși nu o credeam. Afară era răcoare, cerul era de un albastru strălucitor, iar frunzele roșii și aurii. Mama și-a ridicat bărbia spre soare, stând acolo cu ochii închiși, cu un zâmbet pe chip, până când i-am spus cât este ceasul. Știam că trebuia să ajungă la cabană, dar ea a clătinat din cap. „Hai să mai stăm puțin, scumpa mea.”

Mă uit la scaunul gol de lângă mine și știu. Inima mea este prea mare pentru a renunța.

Oamenii se schimbă. Și visurile se schimbă.

Când mă întorc în casă, mă așez la capătul patului în costumul de baie umed, cu prosopul în jurul taliei. Iau jurnalul de pe noptieră și îmi trec degetele peste scrisul mamei. Vreau să-i spun că voi rămâne. Vreau să-i cer sfatul. Vreau să-mi spună cât de mândră este. O vreau pe mama.

După ce îmi șterg lacrimile cu marginea prosopului, privirea mi se oprește pe un nume de pe pagină, iar eu ridic telefonul și apăs butonul de apelare.

— Fern?

Vocea gravă a lui Peter îmi sună în ureche.

— Bună, Peter. Voiam să-ți spun mai întâi ție. Am luat o decizie în legătură cu stațiunea.

— NU S-A SCHIMBAT NIMIC, spune Jamie, care se uită de jur împrejurul sufrageriei. Nu am mai fost aici de când ieșeam împreună.

Nu sunt surprinsă. Oricât de mult ar fi trăit și respirat mama mea prin Brookbanks, ea și-a păstrat relațiile cu personalul la nivel profesional. Peter a fost o excepție.

Întotdeauna am crezut că rezervele mamei față de el erau doar pentru a stabili limitele dintre șef și angajat, dar acum, că îi citesc jurnalul cu ochi de adult, sunt sigură că asta nu este întreaga poveste. Dar eu nu sunt mama.

După ce am terminat convorbirea telefonică cu Peter, i-am cerut lui Jamie să treacă pe la mine pe acasă.

Poartă o cravată de un verde vânător cu un imprimeu cu conuri albe de pin. Este ceva ce am observat doar cu câteva zile în urmă: întotdeauna poartă o cravată cu cel puțin o pată de verde Brookbanks. Mă întreb cât timp petrece pe internet, căutând cravate verzi. Am avut de câștigat când s-a transformat în Jamie cel care este acum – organizat și ordonat.

Poate că schimbarea a avut loc când locuia în Banff. A stat acolo câțiva ani, urcând în ierarhie într-una dintre stațiuni, înainte de a se muta în Ottawa pentru a conduce un hotel în centrul orașului, lângă Parliament Hill. Părinții lui Jamie au fost cei care i-au spus mamei mele cât de mult îi plăceau verile petrecute la Brookbanks și i-au sugerat să-i dea un telefon.

Am primit SMS-ul ei în urmă cu câțiva ani, total pe neașteptate.

Încă ne place Jamie Pringle, nu?

Nu îi mai auzisem numele de ani buni. Nu prea mai păstraseram legătura după ce ne-am despărțit.

Da, i-am răspuns eu tot printr-un mesaj.

Nu-i spuseseam prea multe mamei când ne despărțiserăm și știam că acesta era modul ei indirect de a mă întreba.

Mă gândeam să-l angajez ca manager.

Ar fi grozav, îi scrisesem eu.

În afară de mama, nimeni nu iubea stațiunea la fel de mult ca Jamie.

— Apreciez foarte mult tot sprijinul pe care mi l-ai acordat în ultimele săptămâni, îi spun după ce ne așezăm la masa din bucătărie.

Vocea mea pare încordată. Nu știu de ce sunt nervoasă.

— Ce naiba, Fernie? Vrei să mă pui pe liber?

— Ce? Nu!

Lasă să-i scape un oftat de ușurare și apoi își lasă capul pe masă.

— Chiar credeam că ai de gând să mă concediezi, spune el, cu glas înăbușit.

— De ce aș face asta?

Se uită la mine, cu un zâmbet caraghios pe față.

— Pentru că ești încă îndrăgostită de mine și nu suporti să fii în aceeași încăpere cu mine fără să-ți dorești să-mi smulgi hainele?

— Este chiar atât de evident? îl întreb zâmbind.

— Saliva te-a dat de gol. Salivezi când ești excitată.

Am râs.

— Te-am chemat aici pentru că am vrut să-ți spun că nu am de gând să vând stațiunea. Voi rămâne proprietara ei.

Jamie lovește cu palma în masă.

— Asta *da* veste excelentă!

— Dar vor fi unele schimbări.

Jamie înțelege câte ceva din activitatea de consultantă a lui Will, dar eu îi explic mai multe despre ceea ce am făcut.

— Tu cunoști stațiunea Brookbanks și pe oaspeți, spun. Mi-ar plăcea să știu părerea ta.

— Bineînțeles, Fernie. Aș fi onorat să te ajut.

Onorat. Și el este serios.

— Chiar ai crezut că te-aș concedia pentru că am ieșit împreună?

Se uită la mine.

— Mi-a fost teamă că ai face-o. Avem un trecut împreună și m-am gândit că ai putea să vrei un început nou.

— Am un trecut cu o mulțime de oameni de aici. Cel puțin șase dintre angajați mi-au schimbat scutecul. Ba chiar și câțiva dintre oaspeți. Nu vreau un nou început.

— Dar cu câți dintre ei te-ai culcat?

Clipesc. O imagine de aseară mi se strecoară în minte, cu Will sub mine, cu buzele lui tumefiate în jurul sfârcului meu, privindu-mă cu ochii întunecați.

— Stai puțin, cu cine te-ai mai culcat, Fernie?

— Cu nimeni, îi răspund eu, cu obrajii în flăcări. Nu putem vorbi despre viața noastră sexuală dacă vrem să lucrăm împreună.

— Bine, dar va trebui să o facem dacă vom începe să ne culcăm împreună, spune cu un zâmbet ștrengar.

Îl lovesc cu piciorul pe sub masă.

Două ore mai târziu, stau pe canapea cu picioarele adunate sub mine, în timp ce Jamie cântă o versiune șocant de bună a piesei „Ironic”. A insistat să sărbătorim, a insistat că trebuie să facem asta cu bunătați și a insistat ca totul să fie din partea lui. A sunat la cabană pentru a cere să i se trimită o sticlă din „cel mai bun și mai ieftin vin spumant al nostru”.

— Alanis a ta este ireală, strig, bătând din palme când termină de cântat.

— Știu.

Se trânteste pe canapea, așezându-și picioarele încălțate în șosete lângă mine, și își soarbe berea. Spuma din băutură nu a ținut prea mult.

Oftez.

— Nu-mi vine să cred că ne vor lăsa să conducem locul ăsta. Mă bucur că te-ai întors. Mi-a fost dor de tine, îmi spune Jamie și mă lovește ușor cu laba piciorului în tibie.

— Și mie mi-a fost dor de tine, îi spun eu.

Și chiar este adevărat. Când l-am pierdut pe Jamie, am pierdut un prieten apropiat.

— În regulă, Fernie. E rândul tău.

— Cum adică e rândul meu?

— Scena îți aparține.

— Nu, nu, nu. Îmi pare rău, dar știi că nu fac karaoke!

Manifestările publice de afonie sunt în mod categoric pe lista de lucruri jenante la care nu iau parte. La fel sunt și puloverele de prost-gust cu teme de sărbători, jocurile de la petrecerile burlăcițelor și fardurile de ochi cu sclipici. Dar Jamie mă bate la cap până când cedează.

Aproape că am terminat de cântat „Insensitive” (mama era un mare fan Jann Arden) când Jamie se întoarce spre ușă. În prag stă Will. Este îmbrăcat în toată splendoarea lui Will Baxter: cu sacou, cravată, părul pieptănat și o expresie de nedeșluit.

— Speram să nu mă observi, spune el. Te rog, continuă!

Dau din cap, copleșită de rușine.

— Cum a fost întrevederea ta?

— Bine. A durat mult. Am venit cât de repede am putut.

Will se uită la Jamie și la sticla goală de Cava de pe masă.

— Fernie și cu mine sărbătoream vestea cea bună, spune Jamie, ridicându-se în picioare.

Will tresare la auzul cuvântului „Fernie” și își duce o mână la cravată.

— Ce veste?

— M-am hotărât să rămân, îi spun eu.

Will se uită la Jamie și se întoarce spre mine.

— Felicitări, spune el, cu voce răgușită. Îmi pare rău că am întrerupt petrecerea.

Nu ai întrerupt-o, îi spun eu.

Ba cu siguranță ai făcut-o, spune Jamie. Dar eu tocmai plecam. Mă conduci, Fernie?

Will îl privește cu ochi mijiți, iar Jamie îi face cu ochiul.

— Cu tipul ăsta? îmi șoptește Jamie odată ce ajungem la ușa de la intrare.

— Nu-mi vine să cred că încerci să-l provoci în felul ăsta, șuier eu.

— Haide, am voie să îl hărțuiesc puțin. Patru ani împreună îmi dau dreptul la asta, nu-i așa?

— Sper că încă nu mai ai...

— Sentimente pentru tine? întrebă Jamie și îmi trage de o şuviță de păr. Întotdeauna te voi iubi, Fernie. Dar nu-ți face griji. Pot fi profesionist.

Și eu îl voi iubi mereu pe Jamie.

— Nu vreau să fie ciudat între noi. Vreau să fim prieteni.

— Și eu la fel. Și ca prieten îți spun că nu-mi place tipul ăsta pentru tine. E prea încordat, prea serios și e ceva dubios la el. E ca și cum ar ascunde ceva. Ce vezi la el? Cântă la vreun instrument?

— La revedere, Jamie!

Mă sărută pe obraz.

— Și e mult prea înalt! mai spune înainte de a pleca.

Când mă întorc în sufragerie, Will este pe canapea, cu mâinile prinse între genunchi și privirea îndreptată spre podea.

— Pari cam posomorât, spun, așezându-mă lângă el. Ce se întâmplă?

— Mă gândeam la cât de mult l-am urât pe tipul ăsta, și nici măcar nu-l cunoscusem.

— Serios? Dacă e să fim sinceri, nici eu nu o simpatizam prea tare pe iubita ta.

Will strânge ușor din buze.

— Mi-am dat seama. Nu ești cea mai subtilă persoană, Fern Brookbanks.

Tresar.

Will mă trage în așa fel încât să mă așez în poala lui, cu coapsele mele în jurul coapselor lui. Își strecoară o mână pe sub poalele rochiei mele și o plimbă în sus, pe picior. Închid ochii și îmi înfig degetele în părul lui, gemând. De atâta timp, Will a fost bărbatul în legătură cu care m-am întrebat „Ce-ar fi fost dacă...?”. Ce-ar fi fost dacă eram amândoi singuri atunci când ne-am cunoscut?

Mă sărută sub ureche în timp ce-mi trage lenjeria intimă într-o parte.

— Credeam că ești cea mai tare fată pe care am întâlnit-o vreodată. Mă gândeam să mă despart de prietena mea. Să-i trimit un mesaj.

— Cum?

Deschid ochii, dar el nu se oprește din ceea ce face.

— Dar apoi am aflat despre tine și Jamie.

Will mă privește cu atenție, apoi face chestia cu degetul mare.

— Oh, Doamne.

— Încă îl urăsc pe tipul ăla, spune el. Urăsc faptul că i-ai spus despre stațiune înainte să-mi spui mie.

Degetele lui Will mă fac să-mi fie foarte greu să vorbesc, dar, după câteva secunde, reușesc totuși să întreb:

— Ești gelos?

Își înfige dinții în gâtul meu.

— Al naibii de gelos.

Asta n-ar trebui să mă înfioare, dar o face. Mă ridic în picioare doar ca să-mi scot chiloții, apoi întind

mâna spre nasturele de la pantalonii lui Will. El scoate un prezervativ din buzunar, iar când mă așez în poala lui, amândoi rămânem nemișcați preț de o clipă.

Îl simt cum pulsează în mine și gem. Încep să-mi rotesc șoldurile, căutând frecarea, dar el mi le ține nemișcate și își apropie buzele de urechea mea.

— Vrei să mai știi ceva? șoptește el.

Eu dau din cap. Adverbele m-au abandonat.

— Nu aveam nevoie de ajutorul tău la lăcuirea picturii murale, șoptește el, în timp ce degetul lui mare se întoarce la treabă. Aș fi terminat-o mult mai repede dacă aș fi făcut-o singur. Aș fi putut s-o termin în jumătate din timp, dar voiam să stau cu tine.

Murmur din nou, pentru că mi-am pierdut toate cuvintele din vocabular.

— Și m-am gândit foarte mult la ceea ce aveai în sertarul noptierei.

Sunt prea concentrată asupra nevoii dintre picioarele mele și a poftei din ochii lui Will pentru a avea măcar o fărâmbă de jenă.

Totul se petrece rapid, aproape febril. Will îmi privește fața tot timpul.

Probabil că își dă seama cât de mult îmi plac lucrurile pe care mi le spune, pentru că atunci când sunt aproape, își lipește buzele de urechea mea și îmi spune să termin, iar eu o fac.

Îmi sprijin fruntea de fruntea lui, trăgându-mi sufletul. Vreau să mă întind în pat și să-mi revăd ziua cu Will, să mă bucur de faptul că am aflat că este gelos. Și apoi vreau să dorm.

A-I SPUNE LUI WHITNEY CĂ AM DECIS să rămân este, probabil, cea mai satisfăcătoare experiență din viața mea de adult. M-a implorat să-l aduc pe Will la cină la ei acasă

în Huntsville. Tocmai l-a băgat pe Owen în scaunul cu corzi elastice care atârnă de tocul ușii dintre sufragerie și bucătărie când îi dau vestea. Țipă și izbucnește în lacrimi și mă trage spre ea să mă strângă în brațe.

Mă uit la Will peste umărul ei și mimez din gură: „Uau!” El și Cam râd, scaunul copilului scârțâie la fiecare salt al lui Owen, iar Whitney spune:

— Sunt atât de fericită.

Se manifestă zgomotos și mi se pare drăguț, și mă gândesc: *Așa sună o viață frumoasă.*

Cam face spaghetti bolognese, iar când Owen devine agitat, Will îl plimbă încolo și înapoi la parterul casei, cântându-i la ureche. Este îmbrăcat în blugi și o cămașă albă, are mânecile suflecate până la coate, iar Whitney și Cam se holbează la el de parcă ar fi un dar din partea zeilor dădacelor. La un moment dat, Whitney îl roagă chiar să se mute cu ei.

În timpul cinei, Whitney se lansează în povestea despre cum am devenit noi prieteni. Cam intervine:

— Încă mai am o urmă unde m-a lovit Fern.

Will mă strânge de coapsă pe sub masă și îmi aruncă un zâmbet subtil. A mai auzit asta înainte.

După ce copilul se culcă, Whitney mă împinge în bucătărie sub pretextul de a o ajuta să servească desertul. Vrea să știe ce se întâmplă între mine și Will, iar eu îi spun adevărul: nu am nici cea mai vagă idee. Tot ce știu este că s-a hotărât să rămână până a doua zi după banchet. Ieri, după ce am făcut sex rapid pe canapea, am comandat cina de la restaurant, iar apoi și-a petrecut noaptea în patul meu. M-am gândit să-l rog să plece înainte de a adormi, dar nu am reușit să rostesc niciun cuvânt. Voiam ca el să rămână.

În afară de ancheta prelungită a lui Whitney despre regimul de sănătate orală al lui Will, întreaga seară se desfășoară fără să se întâmple nimic ciudat.

Dar apoi, sună telefonul lui Will. Este tonul acela de apel cu sunet de clopoțel.

Whitney încearcă să ne convingă să mai bem ceva și să dormim în camera lor de oaspeți, în loc să ne întoarcem în stațiune, chiar dacă am de condus doar 20 de minute.

De îndată ce-i sună telefonul, Will se scuză și se duce în bucătărie.

Stă acolo suficient de mult timp încât Cam și Whitney să se privească unul pe celălalt cu subînțeles.

— Mă duc să văd dacă totul este în regulă, spun eu.

Când intru în bucătărie, Will își ridică privirea de la telefon. Are gâtul roșu și arată de parcă ar fi pe punctul de a da cuiva un avertisment sever.

— Trebuie să închid, îi spune persoanei de la celălalt capăt al firului și închide.

— Ești în regulă? îl întreb.

Will clipește de două ori.

— Te superi dacă plecăm?

Îi spun că nu, dar simt un nod în stomac. Le spunem „Noapte bună!” lui Whitney și lui Cam. Will le mulțumește pentru invitație și pentru masă, dar este încordat și distras. Zâmbește cu gura, dar nu și cu ochii.

Când Will nu se uită, Whitney mă întreabă „Ce s-a întâmplat?” doar din buze, iar eu clatin din cap că nu știu.

Drumul înapoi spre stațiune este liniștit, cu excepția muzicii country care se aude la radio. Îmi tot întorc privirea de la drum spre Will, dar el se uită pe geam, răsucindu-și inelul.

— S-a întâmplat ceva? spun când trag Cadillacul în parcare stațiunii Brookbanks.

Will se încruntă și mai tare.

— Sunt chestii de familie.

O piesă de puzzle se așază la locul ei. Tonul de apel cu clopoțel este pentru Annabel.

— Vorbeai cu sora ta?

Will nu răspunde.

Mă gândesc să o las baltă. A vorbi despre viața lui de acasă nu echivalează cu evadarea din realitate pe care în mod clar o caută. Dar mă întind peste consola centrală și îmi pun mâna pe genunchiul lui.

— Ce se întâmplă?

— Annabel a început să-și caute o locuință proprie... pentru ea și Sofia. Vrea să se mute, spune Will după un moment.

— Oh! Și asta e rău? întreb după o clipă de ezitare. Se uită pe fereastră, apoi la mine.

— Este... Nu e un lucru cu care vreau să te tulbur.

— Nu mă tulburi. Nu mă deranjează, încerc eu să-l încurajez.

— Dar mă deranjează pe mine! spune el. Hai să nu le amestecăm în asta, bine?

Îl rog pe Will să rămână la mine acasă, dar el spune că nu poate în seara aceasta. Vrea să o sune pe Annabel înapoi.

Mă răsucesc pe toate părțile, dar în cele din urmă adorm, doar ca să mă trezesc cu un oftat dintr-un vis pe care nu mi-l amintesc. Este ora 02.08. Trag scaunul mic de birou până la fereastra dormitorului meu și mă uit la pătratul auriu de lumină care răzbate de la căsuța lui Will. Mi se pare liniștitor să știu că este acolo. Dar îl vreau aici, în patul meu. Vreau ca el să vorbească cu mine. Mi-e teamă de cât de multe lucruri îmi doresc în ceea ce-l privește pe Will.

15 iunie, cu zece ani în urmă

ERAM APLECATĂ ASUPRA CAIETULUI de schițe al lui Will, cu nasul la câțiva centimetri de pagină, uitându-mă la desen. Trebuie să fi fost cu mult trecut de miezul nopții. Will stătea în picioare lângă mine și se întindea.

Ani de zile trecusem neobservată. Stătusem în rândul din spate al sălii de curs. Mersesem la petreceri, dar nu prea mult. Aveam doar câțiva prieteni apropiați. Așteptasem să fac o schimbare dramatică a coafurii mele până după terminarea cursurilor. Ieșisem cu cineva al cărui mod zgomotos de a fi îmi permisese să mă pierd în fundal.

Nu voiam să atrag atenția.

În adâncul sufletului meu, bănuiam că ceva nu era în regulă cu mine – că dezgropasem un miez de putreziciune la vârsta de 17 ani și mă temeam că, dacă cineva se uita prea atent, îl va vedea. Îmi acoperisem cu sânguință greșelile urmând cursuri de economie și luând note bune și făcând ture la Two Sugars și vorbind la telefon cu mama în fiecare duminică. Le făceam pe toate fără întârziere. În afară de câte un cui fumat ocazional, eram întruchiparea responsabilității. Și când simțeam cum mi se scurgeau pe gât picăturile reci ale viitorului meu, îmi puneam căștile, ieșeam la plimbare și mă pierdeam în rărunchii orașului.

Dar, dintr-un motiv inexplicabil, l-am lăsat pe Will să se așeze în fața mea și să mă analizeze. L-am lăsat să mă vadă așa cum eram.

Și, da, îmi plăcea cum mă făcea să arăt – îmi plăceau arcuirea misterioasă a buzelor mele și curbura gâtului meu – dar era mai mult decât atât. Nu exista nicio îndoială că persoana pe care o văzuse Will era frumoasă – nu găsisese nimic putred în interior.

— Mi-l dai mie? am întrebat.

Mi-a răspuns mai întâi cu un zâmbet ușor.

— Este al tău.

L-am privit cum se întinde și mai mult.

— Felul în care te miști..., am spus, neștiind cum să-l descriu. Ești destul de grațios. Și postura ta... este foarte bună.

Will a deschis ochii.

— Postura mea este excelentă.

A zâmbit, apoi s-a așezat pe scaun, răvășindu-și absent părul umed, ciufulindu-l în tot felul de direcții fascinante.

— Bunica mea are o chestie legată de postură, a spus zâmbind. Și de manierele la masă, de spălatul mâinilor, de mersul pe partea exterioară a trotuarului atunci când însoțești o domnișoară.

Am râs.

— Aha. Acum totul se leagă. Ai petrecut mult timp cu bunica ta în copilărie?

A dat din cap și și-a frecat bărbia acolo unde avea cicatricea. A părut să ezite înainte de a vorbi din nou.

— Sora mea și cu mine am locuit împreună câteva luni după ce a plecat mama.

— Bănuiesc că tatălui tău îi era greu! am încercat eu să ghicesc.

— Tuturor ne era greu. Dar cred că mie mi-a fost cel mai greu, mi-a spus cercetându-mi chipul.

Am clipit, mirată. Will părea un om atât de hotărât.

— Ție?

— Mie.

M-am gândit la comentariul pe care îl făcuse Eli la bar, despre faptul că Will era emotiv. Și atunci mi-am dat seama.

— Erai supărat pe ea.

Știam totul despre cum este să fii supărat pe un părinte.

Will a privit în altă parte câteva clipe.

— Eram al naibii de furios.

Îmi simțeam inima accelerând, ca și cum ar fi încercat să-mi străpungă coastele și să ajungă la a lui. *Te cunosc*, spunea fiecare bătaie. *Ești ca mine*. Îmi venea să sar de pe pat și să-mi arunc brațele în jurul gâtului lui.

— Și ce-ai făcut?

— Am sărit la bătaie de o mulțime de ori. A fost o prostie, dar era singurul lucru care îmi putea opri creierul.

M-am holbat la cicatricea de pe bărbia lui.

— Așa ți-ai făcut-o?

El a dat din cap.

— M-au atacat câțiva copii mai mari care se întorceau acasă de la școală, pentru că dădusem din gură de prea multe ori. Am avut doar două copci, dar a fost suficient pentru ca bunica să treacă la acțiune. Cred că tata nu știa cum să se descurce cu mine. Eu și Annabel am stat cu ea până la sfârșitul anului școlar și pe parcursul verii. Mi-a ținut o mulțime de prelegeri despre responsabilitate și despre cum să aleg ce fel de persoană vreau să fiu.

— Și a funcționat?

Niciuna dintre prelegerile mamei mele nu fusese suficientă pentru a pune capăt năzbâtiilor mele când eram adolescentă.

— Nu știam exact cine vreau să fiu, dar știam cine nu vreau să fiu.

— Și cine adică?

Will și-a răsucit inelul de pe deget. Abia i-am auzit răspunsul:

— Mama mea.

— Mama ta? am repetat, surprinsă. În ce sens?

— În toate sensurile. Egoist. Critic...

I-am tăiat vorba înainte să continue.

— Tu nu ești așa.

— Pot să fiu. Semănăm foarte mult. Am plecat, cum a făcut și ea. Arăt ca ea. Gândesc ca ea.

M-am gândit la cât de calm vorbise Will cu sora lui mai devreme, cum părea să știe când să pună întrebări și când să tacă, cum mă lăsase să mă pierd cu firea la galeria de artă și cum mă înveselise după aceea.

— Dacă are vreo importanță, eu nu cred că ești deloc așa.

Ne-am privit unul pe celălalt. Aerul părea dens.

— Are foarte multă importanță, a spus el cu glas scăzut.

M-am tras la marginea patului și m-am aplecat spre el, apăsându-mi ușor arătătorul pe cicatricea lui.

— Felul în care m-ai desenat... Este ca și cum ai fi văzut ceva ce nu eram sigură că este acolo. Nu cred că o persoană egoistă ar putea surprinde așa ceva, că ar putea să vadă alți oameni în felul în care o faci tu.

Privirea lui Will a coborât pe chipul meu și apoi a întins mâna și mi-a atins bărbia cu degetul, la fel cum făcusem și eu. Și-a înclinat capul.

— Ce?

— Nimic, a spus el și și-a ridicat mâinile. Nu e nimic. Nu e treaba mea.

— Cum adică nu e nimic? Cum adică nu e treaba ta?

Mă simțeam sălbatică. Orice ar fi fost, voiam să fie treaba lui Will.

— Cred doar că... Nu vrei să te duci acasă și să lucrezi în stațiune, așa că nu o face. Vrei să rămâi aici. Ar trebui să rămâi.

Am început să-mi scarpin încheietura mâinii.

— Toată lumea se așteaptă ca eu să mă întorc. Mama m-ar omorî. Uneori spune pur și simplu chestii de genul: „Ziua în care vei deveni managerul stațiunii va fi cel mai mândru moment al meu.” Nu pot să-i fac asta.

Will și-a pus mâna peste a mea, oprindu-mă din scărpinat. M-am uitat în jos, la degetele lui.

Amândoi am privit zgârieturile roșii de pe interiorul încheieturii mele.

— Nu prea pari genul de persoană care să fie de acord cu ceea ce vor alții. Îmi scapă ceva? a spus el.

Mi-am mușcat interiorul obrazului și am dat încet din cap.

El s-a ferit să mă privească în ochi.

— Vrei să-mi spui despre asta?

M-am uitat la Will și am dat din nou din cap. Voiam ca Will să mă cunoască. Voiam să-i spun totul.

13 august 1990

Eric a plecat. A lăsat un bilet pe patul lui supraetajat. Doar 15 cuvinte. Le-am numărat. „Maggie, îmi pare rău, dar nu pot fi tată. Îți doresc toată fericirea din lume.” Nici măcar nu l-a semnat. Știam că este șocat de sarcină. Știam că este surprins că vreau să păstrez copilul. Dar am crezut că va fi alături de mine în asta. Am crezut că mă iubește. Cum pot fi mamă dacă nici măcar nu-mi pot găsi un iubit? Peter avea dreptate în privința lui. A trecut mai mult de o lună de când eu și Peter nu am mai vorbit și îmi lipsește. Am nevoie de el. El ar ști exact ce ar trebui să le spun mamei și tatei. Nu credeam că cearta noastră va dura atât de mult.

19

În prezent

WILL APARE CU O PUNGĂ de cumpărături în dimineața de după cina de la Whitney și Cam. Părul lui e ud, iar eu încă port tricoul de pijama cu ibricul de cafea.

— Încă nu am apucat să-ți pregătesc micul dejun, spune el când îl las să intre. Fac o omletă excelentă.

— Sunt sigură.

Pune punga pe teighea și mă întreabă dacă am un sort, iar eu îl scot pe cel al mamei – cel cu mere roșii pe el, deși sunt sigură că nu-l va purta. Dar Will îl leagă în jurul taliei și mă sărută pe obraz, iar eu sunt atât de fermecată, încât mă întind la spatele lui și îi desfac șnururile.

Will îmi aruncă un zâmbet întrebător, iar eu îmi trag tricoul peste cap, astfel încât intențiile mele să fie la fel de clare ca și faptul că port doar lenjerie intimă.

Mă împinge cu spatele la masa din bucătărie și mă ridică pe ea, îndepărtându-mi genunchii și strecurându-se între ei.

— Întinde-te pe spate, îmi spune el, mângâindu-mi gâtul în timp ce o fac.

Îmi trage chiloții în jos, apoi își aduce buzele la buricul meu și își plimbă limba în jurul lui. Îmi lasă o dâră umedă până la osul soldului, iar când îmi înfig degetele în părul lui, îngenunchează. Will se oprește doar pentru

a-mi spune că i-a fost dor de mine aseară, iar eu nu mai rezist decât câteva secunde după aceea.

În timp ce fac duș, Will face omletă cu spanac și ceapă caramelizată și ne petrecem cea mai mare parte a zilei în pat, până când este timpul să ne pregătim pentru cocktailul cu soții Rose.

Rămânem la ei suficient de mult timp pentru a părea politicoși, apoi ne grăbim să ne întoarcem. Mă îndrept pe aleea care duce spre casă, dar Will mă trage de braț, conducându-mă spre căsuța lui.

— Mai aproape, spune el, mușcându-mi lobul urechii.

Este cea mai bună duminică pe care am avut-o vreodată și adorm cu zâmbetul pe buze.

Dar a doua zi, începe săptămâna din iad. Luni, după servirea prânzului, îi adun pe toți angajații în sala de mese pentru a-mi anunța decizia de a rămâne proprietara stațiunii. Îmi țin mâinile împreunate la spate pentru ca nimeni să nu vadă cât de tare îmi tremură. Una dintre menajere mă întreabă ce mă califică pentru a conduce Brookbanks, în afară de numele meu de familie. Îi văd pe unii angajați făcând ochii mari la alegerea îndrăzneată a cuvintelor sale, dar îmi dau seama, după felul în care oamenii se apleacă în față pe scaune, că se întreabă același lucru. Le spun ceva despre diploma mea, despre experiența pe care o am în domeniul ospitalității și despre cum am contribuit la extinderea rețelei de cafenele Filtr, dar nu mă aud vorbind din cauza sângelui care îmi pulsează în urechi.

Apoi, aparatele de aer condiționat încep să moară pe rând. Echipa de întreținere reușește să le repare pe cele mai multe dintre ele, dar o familie decide să plece mai devreme pentru că nu reușim să aducem un aparat nou suficient de repede în căsuța lor. Online, apare o recenzie dură de o stea în care ne acuză de problemele cu

aerul condiționat și descrie managementul stațiunii ca fiind „inept” și căsuțele ca fiind „demodate”.

„Nu aş mai fi stat acolo încă o noapte nici dacă m-ai fi plătit”, scria în recenzie.

În seara următoare, Jamie îmi trimite un link către un articol de ziar intitulat „Proprietarul unui hotel din Toronto renovează un motel de pe marginea drumului”. Este un articol despre renovarea unuia dintre motelurile abandonate din Muskoka. Potrivit articolului, The Daisy va fi un „loc de joacă în stil retro pentru orășenii care caută o variantă mai răcoroasă a căsuțelor de vacanță”. Camerele vor avea toate facilitățile moderne și o atmosferă decorativă a anilor 1970, grație unui designer de interior în devenire. Vor exista o piscină cu apă sărată, rulouri de homar servite de chelneri pe patine cu roțile și se va pune accentul pe „vinuri interesante și greu de găsit”. Este un competitor important, un nou punct de atracție strălucitor agreat de hipsteri, care va face ca lupta noastră pentru a ieși în evidență să fie și mai dificilă.

Cred că lucrurile se vor schimba joi, când Will își va prezenta strategia de ansamblu.

El invită patru colaboratori de la Baxter-Lee și ne prezintă mie și lui Jamie un plan pe trei ani și o campanie de marketing programată pentru marea redeschidere din mai, anul viitor. Ni se face o prezentare elegantă și ni se arată niște grafice și o nouă structură a angajaților care nu presupune ca fiecare director de departament să-mi raporteze mie.

Ies de la ședință încrezătoare și entuziasmată, dar sunt rapid trasă deoparte de șefa departamentului de rezervări, care îmi dă preavizul. Ea este cea care va conduce The Daisy.

Nu ajută nici faptul că este cald, iar aerul este atât de liniștit încât poți vedea clar până pe fundul lacului. Este

genul de căldură sufocantă din august care îi determină pe oameni să stea înăuntru până la începutul după-amiezii, iar umezeala se adună în fiecare cută a pielii dacă îndrăznești să ieși pe ușă. Este genul de căldură care face ca fiecare a treia propoziție pe care o scoți din gură să fie: „E atât de cald!”

Seara, eu și Will mergem să înotăm la pontonul familiei pentru a ne răcori. Lacul este ca o supă, iar insectele moarte îi împestritează suprafața nemișcată, dar este atât de cald, încât nu ne pasă dacă stăm într-un mormânt acvatic. Plutim, cu brațele și picioarele desfăcute, ca două stele în derivă pe un cer lichid. Când ne întoarcem acasă, Will pregătește cina, iar eu mă prefac că nu iubesc jocul de-a cuplul pe care îl jucăm. Mă prefac că nu mă deranjează faptul că se scuză atunci când îi sună telefonul cu tonul acela de apel cu clopoțel. Mă gândesc la ceea ce a spus Jamie despre faptul că Will ascunde ceva și mă prefac că nu cred că are dreptate.

— AI MÂNCAT AZI?

Îmi ridic privirea de la micul teanc de cereri de angajare de pe birou și îl văd pe Peter în picioare în ușa biroului.

— Micul dejun, îi spun.

Când am coborât în această dimineată, Will pregătise cafeaua. Suc de grape-fruit pe masă. Pâine în prăjitorul de pâine. Am tot avut aceste mici crâmpie din ceea ce îmi imaginez că face Will acasă. Nu că ar vorbi despre viața lui acolo.

— Stai jos cinci minute, mi-a spus el, așezând în fața mea o farfurie cu omletă, roșii, avocado și pâine prăjită.

Asta s-a întâmplat cu șapte ore în urmă.

— Am nevoie de un degustător, îmi spune Peter, făcându-mi semn din cap să mă ridic. Tot ceea ce face

Peter este rar. Vorbește cât se poate de puțin, se mișcă în liniște, nu se enervează, buzele lui rareori arată altcumva decât ca o linie dreaptă și toată extravaganța lui se revărsă în munca sa: în prăjitura cu lămâie și lavandă, în prăjitura cu ulei de măsline, cu fistic și portocale și un strop de cardamom, sau în plăcinta cu caramel sărat și nuci pecan.

Mă holbez la candidaturile pentru postul de manager al departamentului de rezervări. Au venit printre picături, iar cei mai mulți candidați sunt cu mult subcalificați: un șofer de camion care vrea să-și schimbe cariera, un instructor de Pilates și cititor de cărți de tarot...

— Haide! Totul va fi acolo când vei termina, îmi spune. La fel ca Maggie, mai adaugă el în șoaptă.

— Să știi că te-am auzit, îi spun, ridicându-mă de pe scaun și aruncându-i cea mai ucigașă privire de care sunt capabilă, deși, în secret, sunt încântată.

În timp ce îl urmez pe holul cu mochetă, prin ușile batante și pe coridoarele pentru personal ale cabanei, am brusc un sentiment de apăsare. Îl apuc de braț pe Peter, așa că se oprește din mers.

— Nu demisionezi, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, spune el.

Îmi duc mâna la piept și expir, cu ochii închiși. Când îi deschid, mi se pare că, aproape imperceptibil, colțurile gurii lui Peter s-au arcuit puțin în sus, dar este greu de spus din cauza bărbii.

— I-am spus odată mamei tale că va trebui să mă scoată cu forța de aici dacă vrea să scape vreodată de mine. Iar ție îți spun același lucru.

Așteaptă să se asigure că am înțeles ceea ce a spus, apoi pornește mai departe în direcția bucătăriei.

Mirosul de drojdie de pâine ajunge până la noi înainte de a intra în sanctuarul din oțel inoxidabil al lui

Peter. Nu este aluat dospit – cunosc atât de bine mirosul acela, încât aproape că a devenit un obiect fizic căruia îi pot simți contururile. Când intrăm, văd numeroase pâini rotunde, baghete, briose și chifle împletite, unse cu ulei, care acoperă blatul de lucru. Am mai văzut bucătăria așa înainte, când Peter elabora un nou meniu de deserturi sau în timpul uneia dintre fazele sale experimentale – crema înghețată a fost preferata mea. Dar întotdeauna s-a jucat cu dulciurile.

— E timpul pentru o schimbare, cred, spune el, rupând o bucată de rulou cu aspect simplu dintr-un grup de patru, pe care mi-o întinde.

— De ce?

El însuși ia o bucată și o bagă în gură, mestecând înainte de a răspunde.

— Maggie a ales aluatul dospit. M-am gândit că ai vrea să ai ceva care să fie al tău. Ceva care să se potrivească cu viziunea ta.

Nu spune cuvântul *viziune* ca și cum ar fi între ghilimele. Peter știe că vreau să fac restaurantul și mâncarea mai puțin formale. Să renunț la fețele de masă albe. Să reduc meniul.

Simt un nod în gât.

— Ador aluatul dospit.

— Și eu la fel, spune el liniștit.

Arată spre bucata de rulou pe care o țin în mână, iar eu o bag în gură. Este caldă și moale și surprinzător de cremoasă pentru un lucru care pare atât de banal.

— Uau, spun eu, dar Peter nu reacționează.

Îmi întinde o felie de pâine cu măslina. Mestecăm amândoi în tăcere, fără muzică de fundal care să ne ridice moralul, o bucată de pâine după alta, evitând contactul vizual. Cu fiecare îmbucătură, simt că îmi iau rămas-bun.

Îmi șterg o lacrimă cu dosul mâinii, iar Peter se face că nu observă.

— Aleg ruloul, îi spun după ce am terminat.

— Așa m-am gândit și eu. Cu unt proaspăt.

Suspin.

— Nu-mi vine să cred că vom renunța la aluatul dospit.

— O să ți-l prepar oricând dorești. Aperitivul este singurul meu copil. Nu am de gând să renunț la el.

Mâna i se oprește la jumătatea drumului spre gură.

— Îmi pare rău, îmi zice. Nu am vrut să spun...

Îmi ia o secundă să înțeleg de ce își cere scuze.

— Este în regulă, Peter. M-am împăcat cu toate astea cu mult timp în urmă, îi spun. Am citit jurnalul mamei. Știu că l-ai cunoscut. Pe Eric, vreau să spun!

Se duce la frigider și scoate o felie de cheddar și niște resturi de șuncă presată. Le taie felii, unge cu unt o bucată de rulou și așază totul pe o farfurie pe care o împinge în fața mea.

— Nu l-am cunoscut bine și nu mi-a plăcut ce știam despre el, spune Peter. Era un tip arătos. Cu adevărat fermecător. Avea o părere destul de bună despre el însuși. M-am gândit că poate eram eu gelos.

Mă opresc din mestecat.

— Te gândești să-l cauți din nou? mă întreabă el, iar eu dau din cap.

— Capitolul acela s-a încheiat.

El dă din cap, apoi, după o clipă, spune:

— Mama ta a spus că te-a iubit suficient cât pentru zece tați.

— Da, pare ceva ce ar spune ea.

Mă gândesc la cât de mult timp am petrecut cu Peter aici, privindu-l cum lucrează.

— Dar te-am avut și pe tine, îi zic.

— Nu a fost chiar același lucru cu a avea un tată adevărat.

— Ba a fost chiar mai bine, îi spun. Mult mai bine.

Niciunul dintre noi nu spune nimic preț de un minut, iar liniștea din bucătărie este mai puternică decât orice muzică a lui Peter.

— Te simți bine? Știu că trebuie să-ți fie dor de ea.

Mă privește cu coada ochiului.

— Maggie a fost cea mai bună prietenă a mea. Mi-e al naibii de dor de ea!

— Ai fost vreodată... Mă întrebam dacă voi doi ați...

Fac o pauză, căci nu știu cum să formulez. Îi arunc o privire pe furiș, iar el se întoarce cu fața la mine.

— Ați fost vreodată mai mult decât prieteni?

Este o întrebare pe care o am de când am început să recitesc jurnalul.

Peter nu spune nimic, iar eu nu respir.

— Maggie ar trebui să fie aici acum, spune el, uitându-se la tavan. Au fost vremuri când eram atât de apropiați încât am fi putut fi.

Dă din cap și apoi mă privește în ochi.

Mă holbez la Peter, ținând în mână o bucată de brânză.

— M-am îndrăgostit de Maggie din prima zi în care am întâlnit-o, continuă el cu ochii strălucitori. Mi-a făcut un tur al stațiunii, vorbind cu înflăcărare, și m-am gândit că nu mă voi simți niciodată singur dacă ea va fi prin preajmă. Și am avut dreptate.

— Mama nu mi-a spus niciodată, șoptesc eu.

— Maggie spunea că este rezervată. Eu aș spune că era secretoasă. Nu a fost întotdeauna așa, spune el și zâmbește ușor. Am așteptat mult timp să-mi dea o șansă.

După ce te-ai născut, i-am spus ce simt, dar nu a acceptat să iasă cu mine la o întâlnire până când nu ai crescut.

— Când? îl întreb gâfâind.

Simt că mi se învârtește capul.

— După ce tu și Whitney ați devenit prietene, ați început să dormiți una la alta și să alergați împreună pe aici. Cred că a simțit că se poate relaxa un pic.

Asta a fost cu atât de mult timp în urmă. Aveam zece ani.

— Voiam să mă căsătoresc cu ea și ea știa asta. Credeam că era pregătită, dar apoi tu...

Se oprește și își alege cuvintele.

— Ai avut o perioadă grea în adolescență și ea s-a învinovățit pentru asta. A spus că nu avea cum să fie o soție bună când ea nu reușea să fie o mamă bună. Știu că tu ai impresia că a ales stațiunea în locul tău de nenumărate ori și că ar fi putut să muncească un pic mai puțin, dar conducerea stațiunii era singurul lucru pe care simțea că îl face bine.

Mă holbez la farfuria cu mâncare, iar vinovăția face să se simtă greu ca plumbul duminica pe care-l înghit. Peter și mama mea să formeze un cuplu? Partea cea mai proastă este că mi-i pot imagina. Știu cât de perfecți ar fi fost împreună.

Încep să-mi cer scuze, dar Peter clatină din cap.

— Nu a fost vorba despre tine, Fern, nu chiar. A fost mai complicat de atât. Ne-am certat mult de-a lungul anilor, dar întotdeauna am găsit calea de întoarcere unul la celălalt.

Am o amintire: cina cu mama și cu Peter în Toronto. Eram obosită după ce căraserăm cutii și asamblaserăm mobilă Ikea. Am îmbrățișat-o pe mama de noapte bună. Mi-a fost greu să îmi iau rămas-bun de data aceea. I-am privit mergând pe trotuar și întorcându-se pentru un

ultim semn cu mâna. Îmi amintesc că Peter o cuprinsese pe mama de talie cu brațul, iar mama l-a privit, zâmbind.

— Îți amintești când tu și mama m-ați ajutat să mă mut în prima mea locuință?

Peter zâmbește larg.

— Abia dacă încăpeam toți trei odată în garsoniera aceea. Maggie m-a pus să-ți agăț oglinda de trei ori până să fie perfect centrată deasupra comodei.

— Tu și mama ați stat o noapte la un hotel.

— Și am mai stat câteva după ce te-am instalat pe tine. Nu ți-am spus asta.

Nu-mi vine să cred că nu am bănuir nimic.

— Deci, când a murit, erați împreună?

— Așa cum am fost întotdeauna.

Peter vede șocul de pe fața mea și mă mângâie pe umăr.

— Relația noastră nu era una tradițională. Eram cei mai buni prieteni, iar uneori eram... parteneri. Întotdeauna mi-am dorit mai mult decât putea oferi Maggie, dar cred că sunt norocos că am primit atât de mult din partea ei.

S-ar putea să fie cel mai trist și mai dulce lucru pe care l-am auzit.

Înainte de a pleca, Peter îmi pune resturile de pâine în două pungi de hârtie.

— Când crezi că te vei reapuca de muzică? Îl întreb înainte să plec.

Se uită la casetofonul vechi și stricat de lângă stația lui de lucru.

— Când voi fi pregătit pentru ziua în care mama ta nu va intra pe ușa aceea și nu-mi va spune să dau mai încet.

— Voi crea o listă de melodii pentru ziua aceea, îi spun. Voi alege niște piese pe care mama le-ar urî cu adevărat.

CÂND MĂ ÎNTORC ACASĂ SEARA TÂRZIU, îmi simt inima grea. Dar apoi îl văd pe Will la aragaz, purtând o cămașă albă și șorțul mamei. Iubesc să-l văd pe Will în bucătăria mea, cu șorțul pe el. Îmi place cum nu spune niciodată un cuvânt despre cât de mult muncesc. Îmi place că, atunci când m-a servit cu pâine prăjită cu aluat dospit în această dimineață, m-a sărutat pe nas și mi-a spus:

— Nu e la fel de bună cum ai făcut-o tu.

I-am spus că e mai bună când e veche și prăjită într-o tigaie în timpul unei pene de curent.

Acum, Will își dă seama că îl privesc și îmi zâmbește peste umăr.

— E doar o mâncare trasă la tigaie. Sper că e în regulă.

— Perfect, îi răspund, apropiindu-mă de el.

El înțeapă cu furculița niște mazăre dulce din tigaie și mi-o dă să gust.

— Îți promit că îți voi găti într-o zi, îi spun în timp ce mestec.

— Da? În afară de cina aceea cu Whitney și Cam, a trecut mult timp de când cineva nu mi-a mai gătit o masă. Annabel știe să fiarbă apă, să pună o pizza congelată în cuptor și să folosească cuptorul cu microunde – cam asta e tot.

Aceasta este una dintre puținele ocazii în care Will îmi dă de bunăvoie informații despre sora sa. Știu că este make-up artist și că lucrează la unele dintre cele mai mari producții care se filmează în Toronto. Știu că nu știe să gătească. Dar Will ne-a închis într-o bulă – își ține vacanța separată de viața de familie.

— Dar cum rămâne cu Jessica — ea nu îți oferea cine și pahare de vin?

Nu am vorbit niciodată despre fosta iubită a lui Will și nu sunt sigură că are voie să intre în bula noastră.

— Știa să se descurce cu un meniu.

Rămân tăcută, iar după câteva clipe, Will continuă:

— Nu ne-am despărțit chiar în cei mai buni termeni, spune el, uitându-se în tigaie. Mi-a spus că i-am irosit timpul și că sunt incapabil de un angajament. I se părea că eram prea implicat cu Sofia.

— Și tu crezi că... ?

— Nu se înșela. Știam de la bun început că nu va funcționa pe termen lung.

Aștept o clipă, dar el nu mai dă alte detalii, așa că îl îmboldesc să continue:

— Pentru că... ?

Will oftează.

— O făcea să se simtă inconfortabil — chiar și faptul că locuiau cu mine era ciudat pentru ea. Dar adevărul este că nepoata și sora mea reprezintă o mare barieră în calea unei relații.

— Pentru cine — pentru tine sau pentru iubitele tale?

— Și pentru mine și pentru ele, cred. Între casă și serviciu, nu a fost prea mult loc pentru alte persoane.

Mă simt de parcă Will îmi flutură un steag roșu enorm în fața ochilor.

— Acesta este modul tău de a-mi spune că tu nu te implici în relații?

Încerc să spun asta cu dezinvoltură.

— Este modul meu de a-ți spune că nu fac asta bine. Jessica nu a fost prima femeie pe care am dezamăgit-o. Nu sunt cel mai bun iubit. Jessica aștepta de la mine mai mult decât aveam eu de oferit.

— Mai mult de la tine? îl iau eu în derâdere, cu inima bătându-mi cu putere. Cine ar vrea asta?

Will mă fixează cu ochii lui negri.

— Nu *tu*, nu-i așa? Cu pauza pe care ai luat-o și toate celelalte.

Mă gândesc să-i spun adevărul – că voi lua tot ce poate el să-mi ofere –, dar apoi îmi amintesc că Peter a spus aproape exact același lucru despre mama. A petrecut zeci de ani cu cineva care nu i s-a putut dărui pe deplin. Întotdeauna îmi plăcea când mama spunea că sunt ca Peter, dar nu pot fi ca el în această privință.

— Îmi pare rău că a trebuit să aștepti atât de mult să ieși masa, îi spun în schimb.

Era aproape ora 21.00.

Îmi aruncă un zâmbet rapid în timp ce pregătește mâncarea.

— Nu mă deranjează. De obicei mănânc mai devreme cu fetele. Mă simt foarte sofisticat în acest moment.

— Arăți foarte sofisticat.

Se uită în jos la șorț

— Îți place la nebunie.

— Este de-a dreptul ciudat cât de mult îmi place! spun eu.

Dar cuvintele din capul meu spun altceva. Cuvintele din capul meu spun: *Este de-a dreptul ciudat cât de mult te iubesc*. Cu siguranță că mesajul este greșit.

20

15 iunie, cu zece ani în urmă

EU ȘI WILL NE-AM AȘEZAT LA CAPĂTUL PATULUI din garsoniera mea, cu fața unul la celălalt. Era aproape ora 03.00.

— Am menționat că am trecut printr-o fază de rebeliune în liceu, i-am spus, iar Will a dat din cap. A fost rău. A început după ce am găsit niște jurnale vechi de-ale mamei mele. Unul fusese scris în vara în care a rămas însărcinată cu mine.

Mi-am ridicat capul spre tavan, căci simțeam furnicături în nas și nu voiam să plâng de față cu Will. Era o prostie că acest lucru încă mă supăra atât de mult.

— Credeam că Peter era tatăl meu. Adică, știam că nu era, dar în adâncul sufletului, cred că speram că era. Până să citesc jurnalul, mă prefăceam. Îmi doream asta atât de mult.

Simțeam privirea lui Will ațintită asupra mea. Mi-am șters o lacrimă de pe obraz și am continuat:

— Mama mea nu vorbea despre el – despre tatăl meu biologic. Știam că lucrase în stațiune într-una din veri, dar asta era tot.

L-am privit pe Will, stânjenită.

— Știu că ar fi fost o nebunie ca ei să îmi ascundă așa ceva, dar nu avea logică, știi? O vreme, Whitney și cu

mine am fost foarte interesate de *CSI – Crime și Investigații*, iar eu aveam o fantezie că analiza ADN-ului va demonstra că el era tatăl meu adevărat. Eu și Peter semănăm atât de mult.

Îmi petreceam aproape la fel de mult timp cu el ca și cu mama și bunicii mei. Peter era cel care venea la meciurile mele de fotbal atunci când mama nu putea. Peter a fost prin preajmă în ziua în care am avut prima menstruație după școală. Peter a fost cel care m-a învățat să conduc și m-a învățat arta compilațiilor perfecte pe CD. Ori de câte ori eram sarcastică, mama se plângea că petreceam prea mult timp cu Peter.

— Chiar și când am mai crescut, am continuat să sper că mama și Peter îmi vor cere într-o zi să mă așez și îmi vor spune adevărul.

Am simțit mâna lui Will apropiindu-se de a mea. Mă scărpinam din nou.

— Oricum, Peter nu este tatăl meu, am continuat eu. Este un tip pe nume Eric, care fusese salvamar în stațiune. Totul era acolo, în jurnal. Cum se întâlneau el și mama, cum s-au îndrăgostit, cum a plecat când a aflat că era însărcinată. Am fost atât de supărată!

Am scos un oftat sacadat, iar Will m-a strâns de mână.

— Pe scurt, am forțat-o pe mama să-l contacteze pe Eric. Avea o soție și copii și nu voia ca ei să afle despre mine. Nici el nu voia să mă cunoască. A refuzat chiar și să vorbească cu mine la telefon. Nu mi-a picat bine. Apoi, am început să beau. Foarte mult. Mi-am pierdut cunoștința de multe ori. Am luat niște decizii proaste în privința băieților, am adăugat repede. Chiuleam de la ore, am fost dată afară din echipa de fotbal și am furat un tractor.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Will.

— Am furat un tractor.

I-am spus întreaga poveste – cum mă dusesem la o petrecere și cum acceptasem o provocare pe care o pierdusem și care presupunea să mă dezbrac în pielea goală și să „conduc” un tractor de la ferma lui Trevor Currie. Trevor spusese că părinții lui nu vor veni acasă decât peste câteva ore. Probabil că el începuse toată chestia. Nu aveam cum să o fac de una singură. Nu-mi mai aminteam prea multe, în afară de faptul că mă trezisem din beție în mașina de poliție, acoperită cu o jachetă de piele.

Will m-a ascultat tot timpul, cu privirea fixată asupra feței mele. Nu s-a mișcat nici măcar o dată.

— Acela a fost punctul în care Whitney a cedat. Ne-am certat rău de tot. Mi-a spus că nu mai poate fi prietena mea dacă continui să mă pun în pericol, iar eu i-am spus că este firesc, pentru că fusese o prietenă de rahat de când începuse să iasă cu Cam. A încetat să mai vorbească cu mine, dar eu am continuat să merg la petreceri. Într-o seară, am invitat câțiva necunoscuți la mine acasă în timp ce mama era la muncă. Există o terasă acoperită în spatele casei – stăteam toți acolo și beam. În cele din urmă am leșinat în baie – cred că m-am lovit cu capul de chiuvetă, pentru că, atunci când a început să se împrăștie fumul, nu m-am trezit.

Când m-am trezit în spital, aveam o contuzie și un cucui cât un ou de găscă pe frunte.

— Fumul?

M-am uitat în jos la mâna lui Will așezată peste a mea, apoi în sus la el. Mă privea cu ochi mari.

— A fost un mic incendiu. Nu știu dacă a pornit de la unul dintre mucerile mele de țigară sau de la al altcuiva. Cineva a sunat la cabană când a văzut fumul. Mama a intrat direct în casă să mă caute, iar Peter a intrat după ea. Au spart ușa de la baie.

Am închis din nou ochii și am făcut o pauză de câteva clipe.

— Incendiul a distrus veranda, dar am fost cu toții foarte norocoși că am reușit să scăpăm cu viață.

Îmi aminteam că mă trezisem la spital, cu cea mai intensă durere de cap și cu o arsură pe gât. Mama stătea lângă patul meu. Un bandaj îi acoperea arsura de pe brațul drept și avea fața umflată și roșie. Arăta de parcă ar fi înotat în clor cu ochii deschiși mai multe ore. Nu o mai văzusem niciodată atât de devastată.

Am oftat adânc, iar Will mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a tras lângă el. Am stat așa câteva minute, fără să vorbim.

— Mama mi-a salvat viața. Îi datorez totul. De aceea nu am contrazis-o atunci când mi-a sugerat să mă înscriu la școala de afaceri și să aleg aceeași carieră ca ea la Brookbanks.

Will s-a aplecat să se uite la mine.

— Practic, mi-am aruncat viața în aer, iar mama m-a ajutat să adun cioburile. Nu era ca și cum aș fi avut o idee mai bună. Tu ești un artist, dar eu habar nu am ce altceva aș putea face dacă nu aș lucra în stațiune. Nu am un plan pe zece ani.

Will mi-a cuprins fața în palme și a spus foarte încet:

— Planurile pe zece ani sunt o porcărie.

Am râs. După toate astea, nu era reacția la care mă așteptam.

— Vorbesc serios, a spus el, lăsându-și mâinile jos. Cine naiba știe unde va fi sau cine va fi peste zece ani?

— Cred că da, dar vreau și eu un fel de plan. Te invidiez. Tu ți-ai planificat toată viața. Eu habar nu am ce vreau să fac.

Will s-a gândit o clipă, apoi mi-a spus:

— Dar știi că nu vrei să te muți înapoi acasă, nu-i așa?

— Da, știu asta, am fost de acord, cu reticență.

— Și știi că nu vrei să conduci stațiunea.

— Da, am spus, privind lumina lumânărilor licărind în ochii lui.

— Poate că mama ta ți-a salvat viața, dar este viața ta, Fern!

Ne-am privit îndelung unul pe celălalt.

— Deci știi unde *nu* te vezi, a spus Will în cele din urmă.

Și-a luat caietul de schițe și creionul și a deschis la o pagină albă, aproape de spatele caietului. L-am privit cum scrie în partea de sus **PLANUL PE UN AN AL LUI FERN**. Și apoi:

1. *NU VOI LUCRA ÎN STAȚIUNEA BROOKBANKS.*

2. *NU VOI LOCUI ÎN MUSKOKA.*

— Un plan pe un an? am întrebat eu.

— Un an pare mai realist decât zece, nu crezi? Și ai spus că vrei un plan. Hai să facem unul! a zis el și a arătat spre pagina din caiet.

M-am uitat din nou la foaia de hârtie. Scria cu litere mari – un tip de scris distinct care părea un font propriu. A vedea cuvintele scrise negru pe alb părea ceva radical, ca și cum, scriindu-le, un viitor alternativ devenise posibil.

— Hm, de fapt, asta este o chestie destul de deșteaptă. Dar trebuie să faci și tu unul, am spus și am întins mâna spre caiet. Care ar fi planul tău? am întrebat.

Am luat creionul și am început să scriu planul pe un an al lui Will pe pagina opusă.

S-a lăsat pe spate sprijinit pe mâini.

— E simplu. Voi fi falit!

Am pufnit în râs.

— Planul tău este să fii falit?

— Oarecum. Sunt foarte serios în ceea ce privește arta mea. Nu am de gând să accept o slujbă plictisitoare de birou și să port cravată pentru a avea un apartament frumos. Artă nu este un hobby pentru mine. Este totul sau nimic! Cu picturile murale și poate o slujbă cu jumătate de normă, cred că voi reuși să plătesc chiria și să-mi petrec restul timpului lucrând la *Colegii de apartament*.

— Așadar...

Am început să scriu:

1. NU VOI LUCRA ÎNTR-UN BIROU (NU SUNT PERMISE CRAVATELE).

2. VOI FI OARECUM FALIT.

3. NU VOI TRATA ARTA CA PE UN HOBBY.

I-am arătat caietul lui Will.

— Este bine, a spus el. Cel mai tare ar fi dacă *Colegii de apartament* ar apărea într-un ziar.

— Am înțeles.

Am adăugat *Colegii de apartament* pe listă.

— Perfect, a spus Will. Ce altceva ar trebui să mai apară pe lista ta?

M-am uitat fix la pagină.

— Singurul lucru de care sunt sigură este că vreau să rămân în Toronto.

Will a luat creionul și a adăugat asta la listă.

— În afară de asta, nu prea știu, am spus eu.

Will ținea creionul între dinți și mormăia.

— Nu-i nimic. Ce zici să scriem: „Peste un an, ajustează planul după cum este necesar.”?

— Sigur, am spus eu.

M-am trântit pe spate pe pat, uitându-mă la crăpătura din tavan, în timp ce Will termina de scris. După ce a terminat, a așezat caietul pe masă.

— Nu-mi pot imagina de ce ești obosită, a spus el, apoi a stins toate lumânările, cu excepția celei din borcanul de lângă patul meu și s-a întins lângă mine pe spate.

— Este în regulă? a șoptit el.

— Da, este în regulă! am spus eu căscând din nou.

Avea gâtul uscat de atâta vorbit, dar mai era un lucru pe care voiam să îl știu.

— Mai devreme, când ți-am zis că am urmat o școală de afaceri, ai spus că nu ai fi crezut asta. La ce te așteptai?

— Nu știu. La o specializare în engleză, poate. Mă gândeam că poate scrii poezii în jurnalul acela.

— Nu sunt chiar *atât* de interesantă.

— Ești mult mai interesantă.

Cuvintele atârnavau între noi, dulci și coapte.

M-am uitat la mâinile noastre care se odihneau una lângă alta pe pat, apoi m-am întors cu fața spre el. Mi-am apropiat degetele până când le-au atins pe ale lui.

— Mi-aș dori să îmi pese de ceva așa cum îți pasă ție de artă, am spus după o clipă.

— Îți va păsa, a spus el înfășurându-și degetul mic în jurul celui al meu. Ai doar nevoie de timp pentru a găsi lucrul acela.

Fiecare terminație nervoasă din corpul meu a tresărit la senzația din degetul meu. Eram sigură că Will îmi putea auzi bătăile inimii.

— Nu vreau ca mama să mă urască, am șoptit.

El mi-a strâns degetul mic.

— Nu te va urî. Ai încredere în mine, bine?

— Bine.

Am clipit spre tavan, încercând să îmi țin ochii deschiși.

— Am încredere în tine.

Am rămas așa până când pleoapele mi s-au îngreunat și lumânarea s-a stins.

18 august 1990

Peter a trecut ieri pe la noi pe acasă. I-am spus mamei că am un virus intestinal și am stat în pat. Peter mi-a spus că nu par bolnavă. Știa că Eric a plecat - toată lumea știe. M-a întrebat dacă m-a rănit, iar eu i-am spus că nu în sensul în care se gândește el, apoi am început să plâng. Peter s-a întins și m-a îmbrățișat strâns. Mi-a spus că i-a fost dor de mine și de vorbitul meu neîntrerupt și de caseta cu cele mai bune hituri ale lui Anne Murray pe care i-o strecuram în casetofon. Mi-a spus că se gândește că ar putea fi gelos. Apoi mi-a dus mâna la buze și mi-a sărutat degetele foarte încet și a spus că trebuie să-mi spună ceva. Sunt sigură că mi s-a oprit inima, pentru că știam ce avea de gând să îmi spună și nu puteam să-l las. Nu acum! Înainte ca el să vorbească, i-am spus că sunt însărcinată. I-am spus tot ce gândeam - că va trebui să cresc copilul singură, să anulez călătoria în Europa și să amân administrarea stațiunii, dar că vreau să o fac. A rămas tăcut în tot timpul acela. După ce am terminat, a spus: „Bine, Maggie”. Apoi m-a sărutat pe frunte și m-a frecat pe spate până când am adormit.

21

În prezent

EU ȘI JAMIE NE ÎNGHESUIM în fața calculatorului din birou, când Will bate în tocul ușii.

Mă uit la el și apoi observ cât este ceasul.

— La naiba. Îmi pare atât de rău!

Whitney și Cam trebuiau să sosească la cină acum o oră.

Este ultima săptămână a lui Will aici, iar eu lucrez 12 ore pe zi. Nu am de ales. Mi-am tot spus că e doar o fază și că, dacă mi-aș fi deschis propria mea cafenea, ar fi fost perioade la fel de oribile și că este mai bine să fiu ocupată decât să nu am de lucru. Dar somelierul nostru, Zoe, mi-a dat preavizul în această dimineață — ea va conduce departamentul de vinuri de la The Daisy — și îmi vine tot mai greu să nu mă simt descurajată.

— Este în regulă, spune Will. Whitney și Cam sunt la cocktailul numărul doi, iar mama lui Whitney a sunat să le spună că Owen a adormit repede. Sunt în raiul proaspeților părinți.

Will a reușit ceea ce eu nu am reușit și i-a convins să rămână în stațiune pentru o noapte — prima lor noapte departe de copil.

— Am vrut doar să mă asigur că totul este în regulă. Nu ai răspuns la mesajele noastre.

Arunc o privire prin birou. Habar nu am unde mi-am pus telefonul.

— Eram prea ocupați să ne giugiulim, glumește Jamie, iar eu îl lovesc în piept.

— Glumește, spun eu, încruntându-mă la Jamie. Evident.

Will nu pare să fie amuzat de asta.

— Du-te, spune Jamie în timp ce eu îmi caut telefonul în sertarele biroului. Oricum, cred că am făcut tot ce se putea face deocamdată.

Încerc să mă ocup de rezervări în timp ce el finalizează toate detaliile pentru banchet.

— Ești sigur?

— Da, spune el, scoțându-mi telefonul de sub un teanc de hârtii. Haide, fugi!

Îl pun pe Will la curent cu ce am făcut astăzi în timp ce ne îndreptăm spre casă. Le facem cu mâna soților Rose când trecem pe lângă Căsuța 15. Will are o invitație permanentă la ei la martini.

Când ne-am dus acolo duminică, el m-a condus spre canapeaua de două locuri ținându-mi o mână pe partea inferioară a spatelui, iar doamna Rose a bătut din palme, strigând:

— Nu-i așa că evenimentele au luat o întorsătură fericită?

Sunt fericită. Will și cu mine petrecem împreună fiecare moment pe care îl avem la dispoziție și totul pare extrem de ușor și normal, dar vara nu durează la nesfârșit.

Înainte de a coti spre Căsuța 20, văd printre copaci niște serpentine de petrecere și baloane multicolore. Deasupra ușii, atârnă un panou pictat pe care scrie BUN VENIT ACASĂ, BABY! Whitney și Cam stau pe terasă, zâmbind ca niște copii care au prădat sertarul cu dulciuri.

— Monștrilor.

— Will a fost avertizat să folosească porecla pe propria-i răspundere, spune Whitney, trăgându-mă la pieptul ei să mă îmbrățișeze. Știu că am mai spus-o, dar faptul că te-ai întors aici este probabil cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, și aici intră și nașterea copilului meu.

Râd, simțind cum stresul din această săptămână începe să dispară.

— Ai nevoie de mai mulți prieteni.

— Am destui, spune Whitney. Și nu m-au făcut să trec prin ceea ce m-ai făcut tu să trec. Dar nu sunt la fel de buni.

Will ne conduce pe terasa din față, unde a așezat masa de picnic cu față de masă și sfeșnice pe care le-a împrumutat de la mine de acasă și o vază uriașă cu flori sălbătice – o mulțime de așterni violet, de splinuțe și margarete galbene – preferatele mele.

Intră în căsuță și se întoarce cu un gin tonic pentru mine într-o mână și un platou cu brânzeturi în cealaltă.

— Cea mai verde limetă din Muskoka, spune Will, întinzându-mi paharul.

— Nu ți-ar veni să crezi la câte întrebări a trebuit să răspund în ultima săptămână, spune Whitney la cină. Will a făcut rizoto cu ciuperci. „Paste sau rizoto? Ciuperci sau roșii? Tipurile preferate de brânză?”.

Îi arunc o privire lui Will.

— Nu în fiecare zi te hotărăști să-ți schimbi întreaga viață, spune el, și pare plin de admirație.

Nu sunt sigură că m-am simțit vreodată atât de adorată. Nici nu-mi dau seama că mă holbez la el și că suvoiuul sinuos de discuții s-a oprit până când nu-l aud pe Cam dregându-și glasul.

Savurăm în tăcere tortul de ciocolată neagră pregătit de Peter. Will spune că i-a cerut rețeta, dar Peter s-a oferit să îl facă el însuși – rareori l-am mai văzut pe Peter să se apropie atât de repede de o persoană. Ieri, mi-a dat o pâine cu semințe de mac și lămâie pe care să o mănânc cu „prietenul meu”. L-am invitat pe Peter în seara asta, dar a spus că încă mai perfecționează chiflele pentru banchet.

Din senin, Whitney sparge liniștea:

— Deci, Will, când pleci?

Privirea lui se îndreaptă spre mine.

— Duminică, spune el.

Fac tot posibilul să nu arăt că îmi vine să îmi smulg pielea de pe mine când aud răspunsul. Will și cu mine nu am vorbit despre plecarea lui sau despre ce înseamnă asta pentru noi. Nu credeam că un *noi* ar fi posibil. Dar privindu-l alături de prietenii mei în seara asta, văzând cu câtă grijă a pregătit cina, poate că este. Poate că asta nu este doar o pauză de la realitate pentru el. Poate că asta ar putea fi genul de relație care merită efortul. Poate că acesta este începutul unui *noi*.

— A doua zi după banchet, spune Whitney.

Mijesc ochii, întrebându-mă unde vrea să ajungă. I-am spus deja asta.

— Da. Abia aștept banchetul, spune Will.

— Și după aceea?

Will mă privește din nou.

— Whit, o avertizez eu.

Nu vreau ca Will să îndure un interogatoriu din partea celei mai bune prietene a mea. Nu pentru asta a venit.

— Ce?

Clatin din cap spre ea și o rog din ochi să oprească orice stratagemă pe care crede că o pune la cale. Dar ea nu o face.

— Care este planul? întreabă ea. Pentru că mie chiar nu mi-a plăcut cum au decurs lucrurile ultima dată.

Îi arunc o privire lui Cam încercând să-i obțin ajutorul, dar el ridică din umeri timid.

Whitney arată cu furculița spre Will.

— Ai de gând să dispari din nou de pe fața pământului? Pentru că nu vreau să fiu nevoită să-mi răzuiesc prietena de pe podea cu racleta, așa cum am făcut-o data trecută.

— Whitney, oprește-te! îi spun eu.

Îmi simt fața fierbinte. Nici măcar nu mă pot uita în direcția lui Will.

Whitney se uită la mine, dar apoi Will spune:

— Cred că aceasta este o conversație pe care Fern și cu mine trebuie să o avem în particular.

— De acord, spun eu.

Whitney ia o bucată de tort. Mestecă, uitându-se fix la Will, și nu mai spune nimic până nu își termină felia.

— Îmi placi, îi spune ea după ce linge și ultima bucată de ganache de pe furculiță. Ești prea drăguț și prea înalt, dar te pricepi la copii și pari deștept. Și, sincer, a fost cel mai bun rizoto pe care l-am mâncat vreodată. Dar dacă îi frângi inima prietenei mele din nou, vin cu mașina până la Toronto și te omor.

Will se uită la ea preț de o secundă, apoi dă din cap.

— Se pare că avem un plan, spune el.

— MĂ EVIȚI, NU-I AȘA? mă întreabă Whitney când răspund la telefon vineri.

Am tot evitat-o. Avea intenții bune, dar încă sunt supărată din cauza celor întâmplate cu două seri în urmă.

— Știu că am sărit calul la cină. Îmi pare rău. Nu am mai băut atât de mult de dinainte de a fi însărcinată.

— E în regulă, Whit.

Ea știe că a întrecut măsura. I-am cerut scuze lui Will după ce ea și Cam au plecat, iar el a spus că nu prea l-a deranjat interogatoriul lui Whitney, că era mai mult preocupat de modul în care întrebările ei mă deranjau pe mine.

Trec două secunde de tăcere.

— Și de ce nu răspunzi la mesaje? mă întreabă ea.

— Pentru că sunt într-un iad pe care mi l-am creat singură?

— Atât de rău este?

— Banchetul este mâine, așa că Jamie este ocupat cu chestii de ultimul moment, în timp ce eu intervievez candidați la diferite joburi, care îmi spun „Fran” și cred că serviciul de relații cu clienții este una dintre problemele subiacente ale capitalismului.

Iau o mușcătură din croasantul cu brânză pe care mi l-a lăsat Peter mai devreme, apoi îmi scutur fărâmele de pe piept.

Continuă să treacă pe la mine cu mâncare. Cred că vrea să se asigure că sunt bine după dezvăluirea pe care mi-a făcut-o despre el și mama. În mare parte, sunt tristă că nu au avut un final mai fericit. Sunt tristă și pentru că ea nu mi-a spus niciodată despre Peter. Mi-aș fi dorit să fi petrecut mai mult timp împreună, noi trei. Ei erau familia mea.

— Ce se întâmplă? o întreb, gândindu-mă că mi-ar prinde bine o distragere a atenției.

— Avem probleme mult mai mari aici. Lasă-mă să-ți spun, îmi răspunde ea. Habar nu am cu ce să mă

îmbrac mâine. Corpul meu este tot mai ciudat după ce am născut un copil. Nimic nu mai este în același loc în care era înainte. Poți să te uiți la fotografiile pe care ți le-am trimis?

Răsfoiesc fotografiile.

— Știi că nu mă pricep la chestiile astea. Poate rochița roz? Îi sugerez.

— Da, poate. Poate cu tocuri. Dar tu? Ai găsit ceva în oraș?

— Nu. Am vrut, dar nu am reușit să îmi fac timp. Diseară o să dau o raită prin dulapul mamei. Cred că sunt rochiile din anii '90 acolo.

Sunt sigură că a păstrat toate ținutele de petrecere pe care le-a purtat vreodată.

Whitney oftează.

— Ți-o amintești pe cea purpurie cu o fundă mare în față? Îmi zice ea.

Avea jabou la gât și cea mai exagerată eșarfă. Materialul era atât de rigid, încât putea sta în picioare de unul singur. Aveam probabil 14 ani în vara în care a purtat-o la banchet.

— Am strigat-o Zmeoaica toată seara. Doamne, eram niște nemernice!

— Da, dar ea ne-a iubit oricum.

Așa a fost.

— Deci..., spune Whitney după câteva momente de tăcere. Încă două nopți cu Will aici.

— Mm-hm.

— Și după aceea?

— După aceea, se întoarce la Toronto.

— Dar, evident, veți continua să vă vedeți.

Nu știu dacă asta este evident. Nu vreau ca duminică să fie sfârșitul, dar nu am spus-o niciodată pe șleau.

— Vom păstra legătura.

Cred.

Whitney mă ironizează.

— Veți păstra legătura? Bărbatul ăla este îndrăgostit de tine și nu în genul „Hei, hai să ne-o tragem când vii prin oraș”. Îi place de tine în genul „Îmi imaginez cum vor arăta copiii noștri”. Crede-mă, e îndrăgostit lulea.

Îmi rod o unghie.

— Mă întreb dacă nu cumva este vorba doar de faptul că e aici și simte gustul libertății pentru prima dată după mult timp. Este în modul vacanță. După ce se va întoarce la viața lui reală, s-ar putea să își dea seama că eu nu mă potrivesc în ea.

— Chiar nu cred că despre asta este vorba, spune Whitney. A făcut rizoto!

Râd.

— Și un platou cu brânzeturi. Doar că nu știu dacă mă pot expune din nou, mai ales acum.

Whitney rămâne tăcută o clipă.

— Chiar și înainte să decizi că iei o pauză, te închideai în tine. Și poate că asta are legătură cu mama ta. Și poate că are puțin de-a face cu cel al cărui nume nu-l rostim – așa se referă Whitney la Eric – și poate că ceea ce s-a întâmplat cu Will atunci nu a fost de ajutor.

Oftez.

Am încercat să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat acum nouă ani – la cât de puternice erau sentimentele mele și cât de brusc au fost strivite. Am încercat să nu mă gândesc nici la faptul că ele au devenit și mai puternice.

— Haide, spune Whitney. Poți să-i spui unui tip că-l placi.

— Da, murmur eu.

Dacă ar fi doar atât.

15 iunie, cu zece ani în urmă

WILL ERA DEJA TREAZ CÂND AM DESCHIS OCHII. Stătea la masa mea și scria ceva în caiet. O şuviță de păr negru îi atârna pe frunte.

Să-l văd în garsoniera mea era ciudat din toate punctele de vedere, dar părea că locul lui era acolo, mângăind ceva lângă fereastra mea.

Patul a scârțâit când mi-am băgat un braț sub cap. Will a ridicat privirea spre mine. Ne-am privit în tăcere. Soarele dimineții se strecura prin geam, captând particulele de praf în razele sale și zugrăvind pătrate de lumină pe lemnul de esență tare.

— Bună, i-am spus.

Vocea mea a clacat la primul cuvânt al zilei. Frigiderul făcea un huruit constant. Probabil că revenise curentul în timp ce dormeam.

— Ce faci acolo? l-am întrebat.

— Mă gândesc.

M-am dat cu greu jos din pat.

— Eu nu pot să-mi pronunț nici numele fără să beau cafea! O să fac niște cafea. Nu e la fel de bună ca la cafenea, dar e tare.

Am scos din dulap cutia cu filtre de hârtie.

— De fapt, trebuie să plec, a spus Will, ridicându-se. Este aproape 10.00. O să întârzii la micul dejun cu sora mea și, în plus, trebuie să-mi iau lucrurile înainte de a pleca la aeroport.

— Oh... Bineînțeles.

Mi-am dres glasul, încercând să nu-mi arăt dezamăgirea ca pe o tiară de diamante.

— Am stat până târziu azi-noapte, așa că nu am vrut să te trezesc.

— Da, nu. Apreciez asta, am spus cu o strângere de inimă. Deci?

— Deci... Asta e pentru tine!

A făcut cu un gest spre o bucată de hârtie de pe masă. Rupsesese pagina cu desenul meu din caietul său de schițe.

Am înghițit în sec.

— Mulțumesc.

— Și mi-a venit o idee, a spus el, răsucindu-și inelul. O să mă întorc în iunie anul viitor pentru nunta tatălui meu. M-am gândit că am putea să ne întâlnim... să vedem cum decurg planurile noastre.

Și-a luat caietul, ținându-l deschis la cele două liste. Scrisese, *14 IUNIE, STAȚIUNEA BROOKBANKS, ORA 15.00*, în josul fiecărei pagini.

— Vorbești serios? Vrei să vii să mă vizitezi la Brookbanks? Pe bune?

Mi-a oferit un zâmbet ezitant.

— Chiar și numai ca să mănânc mai multă pâine cu aluat dospit. Vreau să văd unde a crescut Fern Brookbanks. Și ai putea să-mi arăți cum se ține o vâslă. Să te asiguri că nu mă fac de râs pe apă.

— Amândoi știm că te vei face de râs.

A zâmbit mai larg.

— Deci, asta înseamnă un da? Ne întâlnim acolo peste un an?

Inima a început să-mi bată de două ori mai repede.

— Da, pot să fac asta. Poate peste un an...

Mă lăsasem dusă de val. Nu puteam să termin propoziția aceea. Nu eram sigură că știu cum să o fac.

Pe hol, s-a trântit o ușă. Will a clipit, apoi a rupt pagina cu planul meu din caiet și mi-a dat-o.

Am privit foaia de hârtie.

— Stațiunea este destul de mare, am spus. Ar trebui să ne alegem un loc.

— Propune tu unul.

— Ce-ar fi să ne întâlnim la pontoanele de lângă plajă? Voi dori să aflu cât mai curând posibil cum arată Will Baxter într-o canoe.

— Senzațional, te asigur! a zis Will zâmbind. La pontoane rămâne.

Will și-a băgat caietul de schițe în rucsac. M-am uitat la insigna mică cu tramvai roșu fixată pe capacul acestuia, apoi mi-am luat telefonul.

— Care e numărul tău ca să ținem legătura? l-am întrebat în timp ce-și lega ghetele. Și dacă îmi dai adresa ta, îți voi face un CD cu tema Coasta de Vest. Sau brazi? Probabil că nu sunt destule piese pentru asta, dar ceva legat de natură în general ar putea funcționa...

Will s-a ridicat din nou în picioare, cu o expresie îndurerată pe față.

— Cred că ar fi mai bine să nu o facem.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

Și-a frecat ceafa.

— Nu cred că ar trebui să ne trimitem mesaje sau să devenim prieteni pe Facebook. Probabil că nu ar trebui să-mi trimiți un CD. Cred doar că de când...

S-a oprit la jumătatea propoziției și s-a uitat spre pat și spre adânciturile făcute de trupurile noastre, iar apoi s-a uitat iarăși la mine.

— De ce nu mi-ai spus despre Jamie?

Mi s-au înmuiat picioarele.

Aș fi putut să mint și să spun că pur și simplu nu venise vorba despre Jamie. Ar fi fost mai puțin complicat decât adevărul. Numai că nu voiam să-l mint pe Will.

— La început, nu prea conta că aveam un iubit. Dar, mai târziu, am vrut să mă prefac pentru o zi că restul lumii nu există, iar asta îl includea și pe Jamie. Nu că aș fi făcut ceva, am adăugat repede. Nu l-aș înșela niciodată.

Will a dat din cap, dar nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se gândea.

— Probabil crezi că sunt o persoană oribilă, am spus cu glas scăzut.

— Nu. Cred că ești al naibii de grozavă, Fern Brookbanks. Dar cred că ar fi o idee proastă ca noi doi să continuăm orice ar fi asta.

Mi-a strâns mâna o dată și i-a dat drumul.

— Din cauza lui Jamie?

A dat din cap.

— Un an este o perioadă foarte lungă, am spus, uitându-mă la șireturile lui roz.

Will s-a lăsat până la nivelul ochilor mei.

— Este floare la ureche. Nici măcar nu o să-ți fie dor de mine.

Am strâns din buze, dorindu-mi ca asta să fie adevărat. Am întins mâna spre ușă pe lângă Will și i-am ținut-o deschisă cu șoldul. Nu credeam că mă mai pot stăpâni mult timp. Crezusem că ceea ce simțeam pentru Will era atracție fizică, dar, în realitate, era mai mult decât atât — era mult mai rău.

Will și-a pus rucsacul pe umeri și a pășit pe hol.

— Will? am spus, așteptând ca el să se întoarcă cu fața la mine. O să-mi lipsești – mai mult decât un pic.

În următoarele 12 luni, aveam să-mi amintesc zâmbetul care se instalase pe fața lui Will. Închideam ochii și îmi imaginam exact acel moment: arcuirea buzelor lui, surpriza din ochii lui și liniile aproape imperceptibile de la colțurile lor. A fost electrizant.

— Tu și cu mine peste un an, Fern Brookbanks, a spus el. Să nu mă dezamăgești!

Și apoi Will Baxter s-a întors și a ieșit din viața mea.

21 august 1990

M-am dus ieri în bucătărie pentru a-l căuta pe Peter, dar unul dintre băieți mi-a spus că și-a luat o zi liberă. Eram îngrijorată că este supărat din cauza a ceea ce îi spuseseam, dar apoi a apărut la recepție, m-a dus în bibliotecă și a închis ușa. A scos din rucsac o grămadă de broșuri cu informații despre sarcină – se dusesse la doctorul lui să-i ceară informații despre călătorii în timpul sarcinii. Vorbea atât de repede despre trimestre și ecografii, mai repede decât îl auzisem vorbind vreodată. A folosit cuvântul „uter” de cel puțin două ori.

Probabil că și-a dat seama că nu reușesc să țin pasul, pentru că a inspirat adânc și a spus: „Nu este nevoie să îți anulezi călătoria”. I-am spus că o vacanță este ultimul lucru pentru care trebuie să-mi fac griji, iar el a clătinat din cap. Mi-a spus că întreaga mea viață este pe cale să se schimbe, dar că nu trebuie să renunț la Europa. M-a pus să iau pliantele și apoi mi-a zis că s-a gândit la ceea ce am spus despre faptul că va trebui să cresc copilul de una singură. Mi-a zis că nu sunt singură, că el este aici, că părinții mei sunt aici, că există o întreagă stațiune plină de oameni care vor să mă ajute.

Nu știam cât de mult aveam nevoie să aud asta. Stăteam acolo cu o grămadă de broșuri în mână, plângând, iar el m-a întrebat dacă sunt bine. L-am luat în brațe și i-am spus că este cel mai bun prieten pe care îl poate avea cineva.

23

În prezent

JAMIE MĂ TRIMITE ACASĂ la sfârșitul după-amiezii.

— Tu literalmente nu ești șeful meu! mă răstesc eu la el, dar spusele mele au impactul unui ghem de vată.

Vântul rece este primul lucru pe care îl observ când ies afară, urmat de mirosul slab de ploaie pe piatră venit de undeva din depărtare. În sfârșit, o clipă de răgaz de la căldură.

În timp ce mă întorc spre casă, ținându-mi brațele încrucișate pentru a mă încălzi, mă gândesc la ceea ce mi-a spus Whitney când am vorbit la telefon mai devreme în cursul zilei. Mă gândesc la mama mea și la Peter și la cuvintele nespuse. Dar pot fi curajoasă. Îi pot mărturisi lui Will ce simt.

La ora asta încă lucrează, așa că îi trimit un mesaj, spunându-i că m-am întors mai devreme acasă și să vină la mine după ce termină, iar apoi urc în dormitorul pentru oaspeți. Acolo, este un pat matrimonial, un suport pentru valize și o carafă de apă pe o tavă – dar funcția principală a camerei este păstrată în spatele ușilor glisante ale dulapului.

Le deschid și îmi trec degetele peste curcubeul de fuste și mâneci și amintiri – toate rochiile de cocktail ale mamei și ținutele de vacanță ale acesteia, dar și multe dintre ale mele. În dulapul acesta sunt rochia de tafta

mov și rochia neagră cu mânecă lungă. Mai este și rochia cloș de un albastru pal care atârnă lângă o rochie albă minusculă, cu o fundă de satin albastru pal asortată. Atât de multe lucruri din viețile noastre sunt țesute în aceste fire.

Văd rochia de catifea verde a mamei și bolero-ul roz cu paiete și îmi amintesc de Peter și de mine jucându-ne de-a ceaiul, și de mama venind acasă și găsin-du-ne mâncând sendvișuri fără crustă și ascultând trupa Smashing Pumpkins.

Văd rochiile de tartan asortate și îmi amintesc de cina de Crăciun când bunicii ne-au anunțat că se mută în Vest. Este și o rochie argintie fără bretele – i-am spus mamei că era prea bătrână pentru a purta ceva atât de decoltat, chiar dacă era ajunul Anului Nou.

Scot rochia argintie din dulap. Este lungă până la podea și despicață pe un picior. *Este* destul de sexy – prea sexy pentru banchet și, Doamne, este strâmtă. Mai probez o duzină de rochii. Deja m-am încins și simt mâncărimi pe piele, dar majoritatea rochiilor sunt fie prea mici, fie prea înzorzonate. Nu-mi plac nici volanele, nici rozul floral și nici mânecile cu ștrasuri. Deschid fereastra și o rafală de aer proaspăt pătrunde în cameră, făcând să se trântască ușa.

Transpirând, scot un braț plin de haine ca să pot ajunge în partea din spate a dulapului, iar între o rochie elegantă din muselină și una cu dungi albe și albastre, văd o rochie scurtă de un roșu-portocaliu cu decolteu rotund și bretele subțiri. Nu am mai văzut-o până acum. Roșul nu este chiar culoarea mea și nu era nici a mamei, dar când mi-o trag pe cap, materialul este ușor și vaporos. Este fixă, dar nu strâmtă.

Mă îndrept spre oglinda de mari dimensiuni din dormitorul meu. Rochia arată incredibil. Este în stilul anilor '90, dar nu într-un mod extravagant. Culoarea

pare destul de în regulă. Zâmbind la imaginea mea în oglindă, știu că asta vreau să port când îi voi spune lui Will ce simt, când îi voi spune că vreau să fac parte din viața lui – cea adevărată – chiar dacă nu știu cum se va întâmpla asta. Dacă și el simte la fel, vom găsi o soluție. Vom face un plan.

Așa că asta rezolvă totul. Mâine îi voi spune lui Will. Îi voi spune în timp ce dansăm.

Pun toate rochiile la loc pe umerase și îmi trec mâinile peste material pentru ultima oară.

— Mulțumesc, mamă! șoptesc și închid ușile.

A MAI RĂMAS O SINGURĂ ÎNSEMNARE în jurnal – am păstrat-o pentru când voi avea puțin timp pentru mine. Iau jurnalul de pe noptieră și îl duc pe terasa din spate. Este ferită de vânt, dar eu sunt înfocolită într-un pulover și niște pantaloni confortabili.

— Hei!

Will scoate capul pe ușă chiar în timp ce eu mă așez pe fotoliu.

— Hei! spun și eu în timp ce apare și restul corpului său.

Poartă o cămașă albă, dar nu are cravată. Astăzi trebuie să fi fost o zi de întruniri informale.

— Nu credeam că o să te văd atât de curând.

— Am plecat mai devreme, spune el cu ochii la jurnalul din mâinile mele. Te întrerup? Aș putea să mă întorc mai târziu.

— Nu-i nevoie!

Las jurnalul din mână și mă ridic, înfășurându-mi brațele în jurul taliei lui.

— Întotdeauna miroși atât de bine, îi spun cu nasul lipit de cămașa lui. Miroși mai bine decât alți bărbați.

— O să mă prefac că nu știi cum miros alți bărbați, spune el, trăgându-se înapoi și ridicându-mi bărbia cu un zâmbet. O să mă prefac că nu a existat niciodată altcineva în afară de noi doi.

Mă sărută, iar sărutul este lent, senzual și la fel de dulce ca un drops cu lămâie.

Eu râd.

— Amândoi știm că asta este extrem de inexact.

— Dar n-ar fi frumos dacă ar fi adevărat? spune el, mângâindu-mi obrazul și linia mandibulei cu nasul.

— Nu știu... poate nu am fi la fel de pricepuți fără toată această experiență.

— Sau poate că ar fi și mai bine dacă aş avea zece ani la dispoziție să aflu exact ce-ți place.

— Cred că te descurci foarte bine. Dar dacă vrei să mai exersezi un pic...

Îl iau de mână și îl conduc spre canapeaua dinăuntru, scoțându-mi pantalonii de trening cu mișcări din șolduri și trăgându-l pe Will peste mine. Vreau să-i simt toată greutatea, să-l simt cum mă apasă pe perne.

După ce terminăm, ne uităm la pernele împrăștiate pe podea și la cămașa care a aterizat pe lampă.

— S-ar putea să fie nevoie să mai încercăm o dată, spune Will, așezându-se și ridicându-mă în poala lui. Doar ca să mă asigur că am înțeles bine.

— Bună idee. O să comand cina de la restaurant, pentru ca tu să-ți poți canaliza toată energia pe studiu în seara aceasta. Examenul tău final va fi în următoarea ...

Cuvântul „săptămână” este pe cale să îmi scape de pe buze. Lui Will îi pierde zâmbetul și între noi se instalează un sentiment de apăsare.

— Crezi că am putea să ne prefacem pentru o seară că nu pleci duminică? Ca și cum ar fi orice altă seară? îl întreb.

Văd un licăr în ochii lui Will, dar se stinge repede. Își mută mâinile în partea de jos a spatelui meu și mă trage strâns la pieptul lui.

— Dacă asta este ceea ce vrei...

— Doar în seara asta.

Cerem să ni se trimită pește și cartofi prăjiți și salată de varză de la restaurant și mâncăm în chiloți pe canapeaua din sufragerie, uitându-ne la reluări din *Frasier*. În timp ce terminăm cina, un tunet zguduie ferestrele. Țâșnesc pe terasă pentru a salva jurnalul mamei și îl duc înapoi pe noptiera mea. Ne îmbrăcăm și ne așezăm pe veranda din față, la adăpost de furtună. Stăm și privim cum se ramifică fulgerele pe cerul negru.

Mai târziu, Will și cu mine mergem sus, în pat. Faptul că sunt cu el pare la fel de absurd și de inevitabil ca și plecarea lui, dar nu vreau să mă gândesc la asta acum. Când se termină, mă ghemuiesc la pieptul lui și am senzația plăcută că mi s-au înmuiat picioarele. Urmăresc cu degetul liniile bradului tatuat pe brațul său, iar apoi, după ce ațipește, scriu *Fern* în dreptul inimii lui.

De când am început să împărțim patul, este prima noapte în care nu reușesc să adorm. Aprind lampa și, când văd că Will nu se mișcă, mă întind spre jurnal și îl deschid la ultimele însemnări.

8 septembrie 1990

Mai sunt două nopți până la plecarea în Europa!

Mă duc. La câteva zile după ce le-am dat vestea mamei și tatei, Peter a adus și mai multe broșuri cu informații despre sarcină, pentru a mă ajuta să-i conving că este în regulă să călătoresc. Cred că fie au încetat în sfârșit să-și mai facă griji, fie au învățat să ascundă asta mai bine. Aproape că am ieșit din primul trimestru și sper că vărsăturile vor înceta în curând.

Sunt entuziasmată de călătorie. Abia aștept să fiu din nou o tânără de 22 de ani fără responsabilități, chiar și numai pentru puțin timp. Plec pentru șase săptămâni. Italia, Franța și Anglia.

Peter s-a oferit să mă ducă la aeroport. Nu mi-a zis ce dorea să-mi spună în ziua în care am anunțat că sunt însărcinată. Nu sunt sigură că o va face vreodată. Dar am început să sper că o va face. Nu-mi pot imagina viața fără Peter. Cred că asta înseamnă ceva. Ceva spre care ne îndreptăm din ziua în care i-am făcut turul stațiunii, acum cinci ani.

Liz a fost șocată când i-am dat vestea și puțin supărată de schimbarea de planuri, dar a decis să călătorească singură tot anul.

Recunosc că sunt oarecum geloasă, dar ori de câte ori mă simt deprimată în aceste zile, îmi masez burtica și vorbesc cu fetița mea. Sunt sigură că este o fetiță. O strig „scumpa mea”. Îi spun cât de mult o iubesc. Îi spun că o voi iubi suficient cât pentru zece tați. Și îi spun povești despre toți oamenii care vor face parte din marea și minunata ei

familie de aici: despre bunicii ei, și despre familia Rose, și despre Peter. Îi spun că nu se va simți niciodată singură când va fi acasă. Îi spun că abia aștept să o cunosc, dar că nu am nevoie să o cunosc ca să știu că nu voi iubi niciodată o altă persoană atât de mult cum o iubesc pe ea.

Pun jurnalul pe pat lângă mine. Fac tot posibilul să plâng în liniște, dar când respir convulsiv, Will se trezește.

— Hei, murmură el, ce s-a întâmplat?

Aș vrea să-i răspund, dar îmi este imposibil să fac asta când plâng atât de tare.

— Șșt. E în regulă! murmură el, încă pe jumătate adormit. A fost doar un vis.

Îmi scutur capul.

— Nu, spun eu. A fost real. Mama.

Este tot ce trebuie să spun. Îmi sărută obrazii și îmi șterge lacrimile, apoi mă întoarce astfel încât să stau cu spatele lipit de pieptul lui. Își aduce piciorul peste al meu, îmbrățișându-mă și mai strâns. Mă prind de brațul cu care Will îmi acoperă pieptul.

— M-a iubit. M-a iubit atât de mult.

— Bineînțeles că te-a iubit. Era mama ta, șoptește el cu buzele lipite de ceafa mea, sărutându-mă acolo.

— Dar ea nu știa, spun, tremurând înecată în lacrimi.

Will mă ține în brațe până când mă opresc.

— Ce nu știa, Fern?

Inspir adânc.

— Nu știa că și eu o iubesc.

Will mă strânge și mai tare la piept.

— Știa, spune el și mă sărută pe umăr.

Dau din cap, dar nu mă pot abține să nu simt că, dacă aș fi fost o fiică mai bună, poate că mi-ar fi spus despre Peter. Dacă ar fi știut cât de mult o iubeam, poate mi-ar fi destăinuit dificultățile cu care se confrunta stațiunea.

— Fern, pot să-ți spun ceva? murmură Will, cu buzele lipite de pielea mea.

Mă răsucesc cu fața la el.

— I-am spus mamei tale că te-am cunoscut.

— Poftim?

— I-am spus cum ne-am cunoscut. I-am spus cât de mult îți place aici și că trebuia să văd stațiunea cu ochii mei.

— Ai făcut tu asta?

— Da. Am vorbit la telefon cu puțin timp înainte de accident. Mi-a spus că nu am idee cât de fericită o face asta.

Îmi dă părul la o parte de pe frunte.

Cuvintele lui mă învăluie ca o plapumă cu puf. *Te iubesc*, aproape că spun, dar apoi îmi amintesc de rochia roșie și de dansul cu Will. Totuși, mai avem și ziua de mâine. Putem avea mai mult decât doar vara asta. Este ultimul lucru la care mă gândesc înainte de a adormi.

Când mă trezesc, Will a plecat.

14 iunie, cu nouă ani în urmă

AM AJUNS LA PONTOANE MAI DEVREME. I-am spus mamei că mă întâlnesc cu un prieten, dar am fost deliberat vagă în privința celorlalte detalii. De la Crăciun încoace, era prima dată când mă întorceam acasă, iar ea era suspicioasă. Absolvisem universitatea cu un an în urmă, iar cercul meu de prieteni era restrâns — mai degrabă un triunghi decât un cerc. Whitney și Cam erau în nord, iar Ayla era prietena mea bună din oraș. În afară de colegii mei de la Two Sugars, nu eram apropiată de nimeni altcineva.

Trecuseră 12 luni de când nu-l mai văzusem pe Will. După ce plecase de la mine, îmi petrecusem dimineața în pat, uitându-mă la locul în care se întinsese cu o seară înainte, iar cuvintele lui îmi răsunau în minte la nesfârșit.

Dar este viața ta.

Nu erau chiar informații noi, dar mi se părea că mă vedeam pe mine însămi într-o altă lumină — lumina lui Will. Convingerea lui că trebuia să fiu sinceră cu mama și propria lui pasiune pentru artă aruncau o mie de wați asupra modului pasiv în care îmi privisem viitorul. Lăsasem să se petreacă viața și nimic mai mult.

Mi-am repetat cuvintele lui în oglinda din baie mai târziu în acea după-amiază. Era duminică, iar când

a sosit timpul pentru convorbirea cu mama, am luat în mână lista pe care o scrisese Will, uitându-mă cu atenție la cele patru elemente din plan. I-am explicat mamei că aveam ceva să-i spun, că nu eram sigură cum să i-o spun, dar că nu voiam să lucrez în stațiune în acea vară. Sau în orice altă vară. Sau vreodată.

— Nu înțeleg, mi-a spus ea. Te întorci acasă peste o săptămână. Soții Rose dau o petrecere. Ți-am făcut rezervare la recepție până în iulie. Voiam să-ți arăt cum se fac programările. Ți-am comandat o uniformă nouă.

Vorbea repede, fără să se oprească pentru a respira.

— Am luat boabe de cafea bune și am cumpărat o râșniță de lux pe care încă nu știu să o folosesc. Aveam de gând să-ți fac o surpriză în prima dimineața după întoarcerea ta. Întotdeauna spui că fac cafeaua prea slabă.

Am auzit-o trăgând aer în piept. Când a început să vorbească din nou, îi tremura vocea.

— Așteptam cu nerăbdare diminețile noastre lângă lac. Credeam că o să fim doar noi două, scumpa mea.

Am închis ochii. Mi-am cerut scuze și i-am spus că îi sunt recunoscătoare pentru tot ce a făcut pentru mine. I-am spus că nu vreau viața ei. Voiam o viață a mea, oricare ar fi fost aceea.

A tăcut câteva clipe, apoi a spus pe un ton plat:

— Bine, Fern. Du-te și descoperă ce vrei să faci în viață, dar eu nu voi plăti pentru asta.

Am început să-i spun că nu am economii, dar convorbirea se întrerupsese.

Am pus telefonul jos, tremurând. Uram să o rănesc pe mama. Dar eram și plină de adrenalină. Reușisem. Nu mai trebuia să plec acasă peste o săptămână. Nu mă mai duceam să lucrez la Brookbanks.

Abia dacă îmi venea să cred. A trebuit să-mi sun șeful și să-l implor să-mi dea mai multe ture. Trebuia să

le dau vestea lui Jamie și lui Whitney, dar persoana cu care voiam cel mai mult să vorbesc era Will. Numai că nu puteam.

Nu l-am contactat nici măcar o dată pe Will, deși prima dată când am fumat un cui după ce a plecat, singură în garsoniera mea, am tastat „Will Baxter” în bara de căutare Google. Am găsit un articol în *Vancouver Sun* despre o expoziție de artă studentască în care apărea o fotografie de-a lui Will arătând exact așa cum mi-l aminteam. I-am căutat pagina privată de Facebook – fotografia de profil era un autoportret caricatural – dar nu i-am cerut prietenia. Am căutat *Colegii de apartament*, sperând că banda lui desenată avea o urmă digitală, dar nu am găsit nimic.

Am petrecut 12 luni tânjind după compania lui, după zâmbetul lui larg, după râsul lui exploziv și după siguranța lui. Îmi imaginam cum ne-am fi petrecut ziua dacă am fi fost amândoi singuri. Îmi imaginam că noaptea ar fi decurs foarte diferit. Îmi imaginam cum mi-aș fi pus buzele pe cicatricea lui.

Am petrecut 12 luni gândindu-mă la cum avea să fie când îl voi revedea. Aveam să-l scot la plimbare cu canoea. Aveam să vâslim pe lac până la o fâșie liniștită de țărm nisipos și să stăm cu degetele de la picioare în apă și să vorbim. Aveam să vorbim ore întregi. Aveam atâtea lucruri pe care voiam să i le spun lui Will – cum am rămas în garsoniera mea din Toronto și cum eram distrusă, dar mult mai fericită decât fusesem înainte să ne cunoaștem. Voiam să-i spun că lucram cu normă întreagă la Two Sugars și că oamenii îi adorau pictura murală și că zâbeam ori de câte ori vedeam feriga mică de pe cârma avionului. Voiam să-i spun despre ideea de a-mi deschide propria mea cafenea într-o zi. Voiam să-i spun că, în primăvară, mă dusesem în High Park să văd cireșii înfloriți. Voiam să-i spun că sunt singură.

Decisesem să nu merg la Banff cu Jamie. M-am convins că făcusem asta pentru că nu-mi permiteam biletul de avion și nu voiam să renunț la garsoniera mea. Era într-o zi de marți, la începutul lunii iulie când s-a despărțit de mine. Tocmai ajunsesem acasă după o tură de lucru dublă când a sunat la sonerie. De îndată ce l-am văzut, am știut de ce venise. Ne-am așezat pe treptele din fața blocului, iar Jamie mi-a spus că să mă iubească i se pare că este ca și cum ar încerca să țină apa în mână.

— Mă lupt prea mult să mențin relația asta, Fernie, a spus el. Cred că amândoi trebuie să înfruntăm singuri următoarea aventură.

Știam că făcea ceea ce trebuia să fi făcut eu însămi deja, dar gândul mă chinuia de săptămâni întregi.

Whitney mi-a spus că înțelege de ce nu vreau să mă întorc acasă, dar apoi m-a întrebat de ce nu i-am spus nimic când venise în vizită, iar eu mi-am dat seama că o rănisem și pe ea.

Ayla, cea mai apropiată prietenă a mea din Toronto, făcea un stagiu în Calgary până în septembrie, iar eu nu eram suficient de apropiată de gașca celor de la Two Sugars pentru a face mai mult decât să ies cu ei la câte un pahar ocazional după serviciu. Mă simțeam singură.

De nenumărate ori, mă holbam la crăpătura din tavan întrebându-mă dacă nu cumva făcusem o greșală imensă că nu mă dusesem acasă. Au fost chiar și mai multe momente în care aproape că i-am trimis lui Will o cerere de prietenie pe Facebook. Îmi doream atât de mult să vorbesc cu el. Aveam sentimente pentru el, puteam să recunosc asta. Dar, mai presus de toate, aveam nevoie de prietenia lui.

14 iunie a fost una dintre acele după-amiezi superbe în care lacul și cerul formează paranteze albastre în jurul coastei verzi de pe malul opus. Plaja stațiunii era plină de familii, iar apa era presărată cu canoe, caiace și plăci

de surf. Nu era la fel de cald ca în ziua pe care Will și cu mine o petrecuserăm împreună, dar în aer se simțea același lucru – entuziasmul fremătător al unei veri abia începute.

Cei doi adolescenți care lucrau în baraca cu echipamente în mod cert nu cunoscuseră încă mânia lui Margaret Brookbanks, pentru că pontoanele erau acoperite de ace de pin. Am intrat în baracă, am salutat scurt și am luat o mătură ca să mă țin ocupată.

Am fost surprinsă când Will a întârziat. Mi se păruse că avea o fire responsabilă, judecând după felul în care o verificase pe sora lui, după ideea lui de a face un plan pe un an, și chiar și insistența lui de a nu păstra legătura. Eram sigură că va veni. Am ridicat ochii spre cabană și, când am văzut că nu vine, m-am așezat la capătul pontonului. Mă îmbrăcasem ca să-l scot la plimbare cu canoa – cu o pereche de pantaloni scurți din bumbac și un costum de baie verde pe care îl cum-părasem pentru că avea o culoare care îmi amintea de brazii din tablourile lui Emily Carr. Pregătisem o geantă de paie cu provizii – câteva sendvișuri, două sticle de San Pellegrino cu lămâie pe care le adusesem cu mine din Toronto, un tub de loțiune de protecție solară și o pălărie de soare pentru Will.

Am așteptat până când am început să mă îngrijorez că mi s-ar putea coji nasul de atâta stat în soare și mi-am pus pălăria.

Am așteptat până la apus. L-am așteptat pe Will Baxter ore întregi.

Și apoi, în cele din urmă, am avut senzația că sunt privită. M-am uitat peste umăr și am văzut o pereche de ochi gri identici cu ai mei. Dezamăgirea m-a lovit brusc.

Mama s-a îndreptat spre ponton.

— Vrei să-mi povestești despre el? m-a întrebat în timp ce își dădea jos sandalele auri.

S-a așezat lângă mine și i-am simțit parfumul gâdindu-mi nasul. Era îmbrăcată pentru seară cu o rochie turcoaz și bijuterii din aur masiv.

Nu i-am răspuns.

Nu puteam nega că între noi se instalase un oarecare disconfort după ce îi spusese că nu mă mai întorc acasă.

Ea și Peter veniseră la festivitatea de absolvire și mă scosese la cină după ceremonie, dar seara se terminase cu mama și cu mine certându-ne. Nu o mai vizitasem în stațiune până la sfârșitul verii. Când mă trezisem târziu, în prima mea dimineață acasă, eram confuză. Mama nu mă trezise ca să mergem împreună la lac să ne bem cafeaua – plecase deja la cabană. Nu mă trezise nici a doua zi.

Crăciunul fusese un mic dezastru. Vorbea mult despre o mulțime de nimicuri, dar abia dacă mă privea în ochi. Uneori o surprindeam analizându-mă de parcă aș fi fost o străină, de parcă își reconfigura întreaga idee despre cine eram.

Era răutăcioasă cu Peter, iar în ziua de Crăciun, care fusese întotdeauna o zi liberă sfântă, ea lucrase. Peter și cu mine gătiseram împreună cina de Crăciun. Ascultam noul album al lui Haim la maximum, iar eu curățam cartofi cu furie, supărată că mama nu mă întrebase nici măcar o dată despre cafenea. Peter îmi spusese că trebuie să am răbdare – că are nevoie de mai mult timp pentru a se obișnui cu decizia mea.

— Nu-i pasă decât de locul ăsta, mă plânsesem eu.

Aveam sentimentul că ipoteza mea de-o viață fusese demonstrată. Acum, că nu mai făceam parte din Brookbanks, mama nu mai avea timp pentru mine, cum de fapt nu avusese niciodată prea mult.

Peter îmi întinsese un alt cartof Yukon Gold.

— Când mama ta era de vârsta ta, visul ei era să preia stațiunea de la bunicii tăi. A investit tot ce avea pentru a o face să aibă succes și a demonstra că poate reuși singură, îmi spusese el. Dar în ultimii patru ani, Fern, tot ce și-a dorit a fost să lucreze alături de tine.

Mă holbam la cartoful din mâna mea, uimită. Îi promisesem lui Peter că voi avea răbdare cu ea, dar apoi, ea întârziase la masă, iar eu decisesem să-mi scurtez vizita și nu mă mai întorsesem până acum.

Mama și cu mine stăteam una lângă alta pe ponton, urmărind doi adolescenți care încercau să cârmească o barcă cu vâsle. Mi-a luat pălăria de pe cap.

— Ai putea începe cu numele lui, mi-a spus ea.

M-am gândit să neg că mă întâlnesc cu un băiat, spunându-i mamei că numele prietenei mele este Beth sau Jane, dar o lacrimă mi-a curs pe obraz. Am îndepărtat-o cu podul palmei.

— Numele lui este Will.

Ea a stat o clipă să asimileze informația.

— Și avea de gând să se întâlnească cu tine tocmai aici, acasă?

În vocea ei se simțea o umbră de scepticism.

— Așa ar fi trebuit.

— E ceva serios între voi doi?

— Mă gândeam că ar putea fi. I-am făcut o compilație pe CD, am spus și mi-am frecat din nou obrazul.

Petrecusem ore întregi pentru a-l desăvârși. Voiam să fie de vară și plin de semnificații, dar nu de genul „sunt îndrăgostită de tine”. Nu știam dacă încă era cu Fred sau poate cu altcineva sau dacă simțea la fel ca mine. Inclusesem câteva dintre cântecele pe care le ascultaserăm la cafenea, unele care îmi aminteau de ziua pe care o petrecuserăm împreună și altele care îmi aminteau de el. Singura temă, de fapt, fusese Will însuși.

Poate că muzica era limbajul pe care îl împărtășeam eu și Peter, dar mama știa ce înseamnă ca eu să fac un CD pentru cineva. Mi-a pus o mână pe picior și mi l-a împins ușor.

— Atunci e pierderea lui, Fern! a spus ea răspicat.

— Poate, am spus, ridicându-mi bărbia spre cer pentru a-mi stăvili un nou șuvoi de lacrimi.

Mama mi-a cuprins obraji în palme, întorcându-mi fața ca să mă poată privi în ochi.

— Nu, scumpa mea, a spus ea, fără să clipească. Este pierderea lui. Habar n-are ce pierde!

Am respirat sacadat.

— Așa crezi?

M-a cuprins cu brațul și m-a tras la pieptul ei, la fel cum făcea când eram mică.

— Oh, draga mea, a spus ea cu buzele lipite de capul meu. Sunt convinsă.

25

În prezent

NU EXISTĂ NICIUN BILET. NICIUN SMS. Niciun mesaj vocal. Nu există nimic care să explice absența lui Will.

La început mă gândesc că poate a avut o întrevedere matinală și nu a vrut să mă trezească, dar când îmi iau o pereche de pantaloni de trening și mă îndrept spre Căsuța 20 prin burniță, observ că înăuntru nu este nicio lumină aprinsă. Nu vreau să bat la ușă, în caz că este în timpul vreunei teleconferințe, așa că mă furișez până la terasa din față pentru a trage cu ochiul în bucătărie, dar perdelele sunt trase.

În timp ce mă întorc spre casă, îmi spun că probabil a plecat să facă jogging sau să se plimbe pentru a lua puțin aer proaspăt. Fac un duș fierbinte, dar când termin, el nu este jos, așa cum mă așteptam. Îmi fac o cafea, gândindu-mă că va intra pe ușă în orice moment. Dar după ce beau două cești, groaza începe să se infiltreze în membrele mele ca o ceață rece.

Îi trimit un mesaj.

Unde ai dispărut?

Aștept să văd apărând cele trei puncte mici care prefigurează răspunsul său, dar ele nu apar. Mă îmbrac și tot nimic.

Mă îndrept spre cabană. Vârtejuri de fum ies pe coșurile căsuțelor, iar mirosul plutește greu prin ceață. Căldura de la sfârșitul verii s-a transformat în umezeala răcoroasă a începutului de toamnă. Mintea îmi zvâcnește, dar picioarele îmi sunt de plumb. Ceva trebuie să se fi întâmplat. Poate o situație de criză la serviciu. Will nu ar pleca pur și simplu. Nu ar dispărea fără să spună nimic. Nu din nou!

Mă așez pe scaunul meu din birou, fără să-mi amintesc că am trecut prin hol ca să ajung aici. Îmi verific e-mailul, dar nu am primit nimic de la el. Mă holbez la calculator. O oră mai târziu, când Jamie descuie ușa, eu sunt tot acolo, cu privirea pierdută. Este furios din cauza a ceva legat de florărie și de o întârziere a transportului, dar se oprește la jumătatea propoziției.

Se apleacă în fața mea și îmi pune o mână pe frunte.

— Ești bolnavă? Ești transpirată, dar nu pari să ai febră.

Clipesc.

— Sunt mahmură.

— La naiba, Fernie. Asta este o zi importantă. Vrei să-ți aduc un Gatorade?

— O zi importantă?

— Banchetul, spune el. Cât ai băut aseară?

Banchetul.

— O să mă duc să caut sticla aia de Gatorade, îi spun, ridicându-mă de pe scaun și ignorându-i oferta. Apoi mă poți pune la treabă.

Am nevoie de câteva minute de singurătate ca să mă adun.

Mă strecor afară pentru a lua puțin aer. Ochii îmi rătăcesc spre pontoane și tremur.

Tu și cu mine peste un an, Fern Brookbanks. Să nu mă dezamăgești.

Ziua trece încet, Will e de negăsit. Jamie nu mă lasă să intru în restaurant să ajut la pregătiri. Îi las lui Will patru mesaje vocale și alte câteva SMS-uri în care îl întreb unde este și dacă totul este în regulă. În tot acest timp, tot nu reușesc să mă încălzesc. Un fior s-a instalat în oasele mele. Spre sfârșitul după-amiezii, când merg spre casă să mă schimb, sunt atât de neliniștită și de îngrijorată, încât vibrez. Ceva trebuie să fie în neregulă.

Fac un duș, îmi usuc părul și mă machiez. Când îmi pun rochia roșie, mă uit în oglindă, sperând că el va fi acolo. Îmi doresc ca el să fie bine. Îmi doresc ca noi să fim bine. Vreau mai mult decât doar bine. Îmi dau seama ce-mi doresc de la relația mea cu Will, iar asta mă izbește cu o asemenea forță încât trebuie să mă așez.

O AVALANȘĂ DE INVITAȚI se îndreaptă spre cabană, iar eu îi urmez, frecându-mi pielea zbârlită de pe brațe. Nu sunt atentă când intru în hol și aproape că mă lovesc de spatele sclipitor al doamnei Rose.

— Fern, dragă, ce s-a întâmplat? Ai aceeași încredințare pe care o aveai în adolescență.

Îmi cer scuze și îi spun cât de încântător arată, apoi îmi schimb expresia de pe chip astfel încât să par impresionată corespunzător când intru în restaurant.

Dar nu trebuie să mă prefac, pentru că transformarea este atât de dramatică, încât tresar. Totul este roz. Fețe de masă și șervete roz, dalii roz, baloane roz. Mesele au fost aranjate în jurul ringului de dans și probabil că sunt o sută de șiruri de luminițe strălucitoare atârinate de grinzi. În tot restaurantul pâlpâie

lumânări aprinse în vase de sticlă. Formația este deja pe scenă și cântă „Be My Baby”.

De obicei, dansul nu începe decât în jurul momentului desertului, dar de îndată ce doamna Rose își lasă poșeta jos, ea și domnul Rose se îndreaptă spre ringul de dans.

— Ți place? spune Jamie, sperându-mă.

Mă întorc și văd că a găsit o cravată verde vânător cu imprimeu floral roz care să se asorteze cu costumul său cafeniu.

— Este incredibil, Jamie. Cred că ai întrecut-o pe mama.

— Nah, spune el, dar este mulțumit.

— Vorbesc serios. Mulțumesc frumos pentru tot...

Mă opresc. Trupa a schimbat cântecul și acum cântă „Love Man”. Îl privesc pe Jamie cu ochii mijiți.

— Ce fel de trupă ai angajat, Jamie?

— Fac mai ales cover-uri din Motown, spune el. Nu sunt sigur, dar este posibil să le fi cerut o listă de melodii din *Dans Murdar*...

Clatin din cap.

— Ești cel mai rău.

— Mă bucur că ești aici... Baby, spune el și își mișcă sprâncenele.

Râd, uitând de Will pentru o clipă scurtă și minunată. Exista o vreme când tot ce era legat de această seară – banchetul, o formație angajată special pentru a mă tachina, o cameră plină de invitați – ar fi fost cel mai mare coșmar al meu. Îi zăresc pe Whitney și Cam în timp ce sunt conduși la masa lor și un grup de copii care dansează boogie cu soții Rose. Într-un colț, Peter se uită la chelneri cum duc coșuri cu chifle la mese. În acest moment, mă simt... ca acasă.

Trupa ia o pauză pentru secțiunea dedicată talențelor din această seară. Piesa „The Surrey with the Fringe on Top” a domnului și doamnei Rose este ovationată în picioare. Este una dintre cele mai pline de viață petreceri de sfârșit de vară pe care le-am văzut. Trec de la o masă la alta, cu ochii mereu îndreptați spre ușă. Dar Will nu-și face apariția. În momentul în care se servește desertul și trupa își începe al treilea recital, strălucirea pe care o simțeam mai devreme în această seară dispare complet, iar eu trebuie să-mi stăpânesc lacrimile. De ce nu intră Will pe ușa aceea?

Mi-aș dori ca mama să fie aici. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă ascund în brațele ei și să-i inhalez dulceața parfumului și sarea pielii, așa cum făceam când eram mică.

Îl caut pe Jamie ca să-i spun că plec. Vreau să mă întorc acasă și să-l sun pe Will. Din nou.

— Îmi acorzi un dans? îl aud pe Peter din spatele meu.

Este îmbrăcat într-un costum de culoarea antracitului, același pe care îl purta la înmormântare – probabil singurul pe care îl are.

— Tu nu dansezi.

— Nici tu nu dansezi, spune el, dar hai să facem o excepție.

Îmi întinde o mână mare, iar eu îl urmez pe ringul de dans.

Ne mișcăm încet printre celelalte cupluri și, după un minut, Peter își drege glasul și spune:

— Semenii mult cu ea, știi?

Mă încrunt.

— Serios?

— Nu doar prin felul în care arăți, deși mi s-a părut că am văzut o fantomă mai devreme în această seară, cu tine îmbrăcată în rochia aceasta.

— Ai recunoscut-o?

Peter mârâie afirmativ.

— Ziua Canadei, cred. Probabil că era prin 1992.

Îmi sprijin capul de pieptul lui Peter și respir adânc, inspirând parfumul lui Old Spice și, odată cu el, o viață întreagă de momente petrecute cu el și cu mama mea: cinele de sărbători și jocurile de cărți și brunch-urile de ziua ei gătită de Peter.

— Ai curajul ei. Să te întorci aici, să preiei rolul ei, nu este deloc ușor.

Mă gândesc la asta o clipă.

— Întotdeauna am crezut că semăn mai mult cu tine.

— Maggie a spus odată că ai inima mea blândă și hotărârea ei. Am crezut că încerca să mă facă să simt că fac parte din familie. Dar poate că ai puțin din amândoi, spune Peter. Oricum, ar fi foarte mândră de tine.

— Da, șoptesc eu, cu un nod în gât.

Ne legănăm într-un cerc mic, fără să vorbim. După un minut, mă dau puțin în spate ca să mă uit la el.

— Crezi că toate astea ar fi fost mai ușoare dacă ați fi fost căsătoriți, dacă ai fi obținut ceea ce îți doreai înainte ca ea să moară?

Este un lucru la care m-am tot gândit.

Peter se oprește din dansat.

— Nu căsătoria era ceea ce îmi doream, Fern, ci pe Maggie. Nu a fost întotdeauna ușor, dar am fost mereu prieteni. Am fost mereu acolo unul pentru celălalt.

Îl îmbrățișez mai strâns pe Peter și, pe măsură ce cuvintele lui îmi pătrund în minte, adevărul mă lovește cu o claritate bruscă și zdrobitoare.

— Trebuie să plec, spun, apoi mă grăbesc să ies în hol.

Îl întreb pe recepționar dacă pot să caut ceva în calculator și, chiar dacă știu ce voi găsi, șocul de a-l vedea scris negru pe alb este amețitor.

Mă grăbesc să ies din cabană, imaginându-mi toate cuvintele murdare pe care le voi folosi odată ce îl voi prinde în cele din urmă pe Will la telefon. Dar apoi o aud pe Whitney.

— Fern, așteaptă!

Aleargă ca să ajungă la mine, cu pantofii cu tocuri într-o mână și cu cealaltă mână lipită de piept.

— Slavă Domnului că port salopetă, spune ea. Este mult mai potrivită pentru urmărirea prietenelor care încearcă să fugă.

— Nu încerc să fug.

— Ai fugit literalmente de la dans de parcă ai fi încercat să fugi de la locul unei crime. Ce se întâmplă?

O pun la curent cu ceea ce se întâmplă, iar ochii ei de culoarea alunei se bulbucă atât de tare, încât mă tem că ar putea să i se spargă câteva vase de sânge.

— Will a predat cheia în această dimineață, închei eu.

În însemnarea din fișierul din calculator scria că va trimite să i se preia lucrurile. Trebuie să se fi grăbit foarte tare.

— Ce-a făcut? strigă ea. A dispărut pur și simplu? Din nou? Oh, o să-l omor pe omul ăsta! Acolo te duci?

Privirea mi se oprește asupra unei ramuri de arțar cu frunze roșii care flutură în vânt — primul semn al toamnei. Deci asta este: vara s-a sfârșit, iar Will a plecat.

Clatin din cap.

— Mă duc acasă. Trebuie să vorbesc cu el. Tu întoarce-te la dans și distrează-te!

Whitney privește peste umăr spre cabană. Cam o așteaptă pe treptele din față.

— Ești sigură? Cam mă poate lua mâine. Am o grămadă de lucruri urâte să-i spun lui Will. Pot să rămân la tine peste noapte.

— Nu. Serios, Whit. Vreau să fiu singură, bine?

— Bine, spune ea, evident reticentă. Dar dacă te răzgândești în legătură cu nevoia de companie, anunță-mă!

Îl sun pe Will de îndată ce intru în casă. Mă plimb cu pași nervoși prin bucătărie, cu telefonul la ureche. Îmi intră căsuța vocală pentru a 19-a oară. Dar nu-l voi lăsa să mă ignore. Îl sun din nou. Furia mea crește cu fiecare apel la care nu răspunde. Mama a primit un bilet de 18 cuvinte când a fost abandonată de Eric. Eu vreau mai mult.

În cele din urmă, Will răspunde la telefon.

— Fern.

Îmi rostește numele cu un suspin frustrat și este ca și cum aș fi fost stropită cu apă rece.

— Ai plecat! este tot ce reușesc să spun.

Se aude un sunet înfundat la celălalt capăt al firului și îl aud pe Will cerându-și scuze cuiva. Apoi, se aude vâjâitul vântului care bate în microfon.

— Nu este un moment potrivit, îmi spune el, cu vocea sterilă ca un bandaj nedesfăcut.

— Ce vrei să spui? strig eu.

— Chiar nu pot vorbi despre asta acum, spune Will. Trebuie să mă întorc.

— Nu, spun eu. Am fost îngrijorată toată ziua, întrebându-mă unde ai plecat și dacă ești bine. Trebuie să-mi spui ce naiba se întâmplă. Ai predat cheia. Ce s-a întâmplat? Unde ești?

Will mai lasă să-i scape un oftat. Răspunsul lui sună ca o pedeapsă.

— Sunt la spital, Fern. Sofia este bolnavă!

Simt în stomac un amestec de teamă și ușurare. Știam că ceva nu era în regulă. Trec imediat în modul de rezolvare a problemelor.

— La ce spital? Cum se simte? Vin acolo!

Mă gândesc că, dacă îmi fac bagajele acum, pot ajunge în oraș înainte de miezul nopții. Îl voi suna pe Jamie de pe drum. Oare trebuie să pun benzină?

— Pot să îți aduc ceva? îl întreb, deschizând frigiderul.

Probabil că Will nu a apucat să mănânce. Aș putea să împachetez resturile de tartă quiche pe care a pregătit-o pentru cină acum două seri.

— Fern, nu. Nu veni aici!

Mă opresc pe loc.

— Ce? De ce? întreb, confuză. Te pot ajuta.

— Nu vreau ajutorul tău. Îmi pare rău, dar tu și cu mine... A fost o greșală. Relația noastră a fost o greșală. Este vina mea. Ar fi trebuit să știu asta de la început.

Pare absent. Parcă cel care îmi vorbește de la celălalt capăt al firului ar fi un străin, nu persoana care aseară mă ținea în brațe, șoptindu-mi cuvinte liniștitoare la ureche.

— Nu te cred, îi spun, cu vocea frântă.

Mă gândesc la albumul lui Patti Smith și la felicitarea pe care mi-a dat-o. „Mă cunoști. Și eu te cunosc pe tine.” Mă uit în spatele meu, la aragaz și mi-l amintesc pregătind quiche-ul îmbrăcat cu șorțul mamei mele.

— Will, te iubesc.

La celălalt capăt al firului e doar tăcere.

Mă gândesc la faptul că am înotat împreună într-o seară, săptămâna trecută. Era atât de cald, încât nu ne-am deranjat să ne ștergem cu prosopul după aceea. Ne-am așezat pe marginea pontonului familiei, uzi learcă, și am stat cu picioarele în apă. Will și-a apăsât buzele pe umărul meu. „Nu cred că am fost vreodată mai fericit decât sunt acum”, mi-a spus atunci.

— Și cred că și tu mă iubești, îi spun, cu inima bătându-mi sălbatic în piept.

— Fern, nu pot, spune el și, preț de o clipă, vorbește din nou ca Will, dar apoi vocea îi redevine dură.

Este timpul să încetăm amândoi să mai trăim o fantezie și să ne vedem fiecare de viața lui.

Vreau să îl contrazic, dar el a închis.

Țin ușa frigiderului deschisă, uitându-mă la furea cu resturi de quiche, incapabilă să înțeleg ce tocmai s-a întâmplat. I-am spus lui Will că îl iubesc, iar el nu mi-a răspuns. I-am spus că-l iubesc, iar el a pus capăt relației. Trântesc ușa de la frigider. Nu plâng.

Mâinile îmi tremură în timp ce umplu un pahar cu apă. Iau o înghițitură, dar am gâtul atât de încordat, încât abia reușesc să înghit lichidul. Stau în fața chiuvetei, privind pe fereastră spre căsuța lui Will. Furia îmi face sângele să clocotească. Mă gândesc la costumele făcute la comandă și la cămășile albe imaculate ale lui Will atârinate ordonat în dulap.

Iau chibriturile cu mine.

Te rog să fie descuiat, mă gândesc, în timp ce urc treptele spre Căsuța 20. Port rochia roșie și nu am pantofi, iar dacă mă va vedea cineva, va crede că sunt nebună.

Nu sunt nebună. Sunt furioasă.

Când rotesc mânerul ușii, acesta se deschide, iar eu mă năpustesc înăuntru și mă îndrept direct

spre dormitor. Deschid dulapul, iar hainele lui Will se holbează la mine. Apuc cât de multe sacouri, cămăși și pantaloni pot, reprimându-mi dorința de a-mi îndesă nasul în ele pentru a simți mirosul lui Will. Duc totul în sufragerie, iar în timp ce merg, piciorul îmi alunecă pe ceva. Când mă răsucesc să văd ce este, îngheț.

Pe podea, zac niște foi de hârtie, iar pe măsuța de cafea se află un caiet mare cu schițe, cu un creion înfipt în arcul cu care este legat. Nu-mi dau seama când las hainele să îmi cadă din brațe, ci doar că iau una dintre foile de pe podea și mă uit la un desen cu mine făcând pluta în apă, cu brațele întinse și ochii închiși. Am o pată pe nas, de parcă ar fi fost șters cel puțin o dată. Mai sunt alte trei desene pe podea, variante nefiniate ale aceleiași imagini.

Iau caietul de schițe de pe masă și îl deschid. Will a menționat că a început să deseneze din nou, dar nu știam că a făcut atât de multe. Mi se pare greșit că fac asta, ca și cum i-aș citi jurnalul pe ascuns. Dar eram pe punctul de a da foc unor costume care valorează mii de dolari. Ce mai contează încă o faptă rea?

Răsfoiesc câteva schițe cu copaci răzleți pe țărături stâncoase, cu o canoe trasă pe o plajă, cu soții Rose jucând cărți. Apoi unele cu mine. Într-una dintre ilustrații, părul meu este scurt, așa cum era când ne-am cunoscut. Mă sprijin de un perete acoperit de graffiti, cu fața ridicată spre cer.

Îmi duc mâna la piept să scap de durerea ascuțită. Când întorc pagina, un fior îmi străbate tot corpul.

Nu, nu, nu, mă gândesc în timp ce studiez desenul.

Este o imagine cu mine pe ponton, cu pălăria pe cap și cu geanta așezată lângă mine.

— Nu, spun cu voce tare, ca și cum aș putea să o fac să fie adevărată.

Dar cu cât mă uit mai mult la schiță, cu atât mai mult știu.

Mă las pe grămada de haine, cu caietul în mână, iar când lacrimile încep să-mi șiroiască pe obraz, nu le mai rețin. Rămân acolo până când o briză intră prin ușa din spate, purtând cu ea sunetul îndepărtat al formației care cântă „Time of My Life”.

26

În prezent

GARSONIERA MEA ESTE APROAPE GOALĂ. În ultimele câteva zile, am împachetat totul în folie cu bule și ziare și am retrăit perioada petrecută în Toronto. Anii de facultate, prima tură lucrată la Two Sugars și toate plimbările lungi, întâlnirile nereușite și nopțile petrecute aiurea prin oraș. Acum am rămas doar eu, cei de la mutări, o tavă cu friptură închisă la culoare și vreo 12 cutii. Este ciudat să-mi văd mica locuință așa, despuiată de toate lucrurile care o făceau a mea.

Am locuit aici timp de cinci ani, mai mult decât oriunde altundeva în afară de stațiune. Îmi amintesc cât de entuziasmată eram când am găsit-o, cât de spațioasă părea configurația cu o singură cameră și cât de matură mă făceau să mă simt aparatele de bucătărie din oțel inoxidabil.

Garsoniera este la parterul unui duplex micuț, iar când mă uit la ea acum, mi se pare înghesuită, în ciuda faptului că lipsește mobilierul. Priveliștea de la fereastra bucătăriei este reprezentată de un zid masiv de cărămidă. Nu există niciun spațiu exterior. Chiar dacă puteam să simt mirosul de mâncare de la vecinul meu și să-i aud activitățile nocturne și ghearele câinelui lui pe podeaua garsonierei de deasupra mea, locul acesta mi se părea al meu. Mi se părea că mă reprezintă.

Telefonul meu vibrează la primirea unui mesaj. Arunc cârpa pe care o folosesc pentru a șterge frigiderul și îmi scot mănușile de cauciuc. Pentru o fracțiune de secundă, în timp ce scot telefonul din buzunarul de la spate al blugilor, mă gândesc că ar putea fi Will și îmi țin respirația până când văd că este un e-mail către contul de rezervare a evenimentelor de la Brookbanks.

A trecut o săptămână de la banchet și nu am primit niciun semn de la el. Știu că nici astăzi nu voi primi. După ce m-am ridicat singură de pe podeaua căsuței sale, m-am întors acasă, luând cu mine desenul făcut de el. Mi-am compus în minte mesaje text furioase. Am scris câteva, dar nu mi s-a părut corect să i le trimit. Mi-a oferit atât de puțin în cele din urmă. M-a mințit toată vara. În ciuda tuturor întrebărilor pe care le am, am decis că Will nu merită niciuna dintre emoțiile mele, nici măcar pe cele sălbatice și furioase. I-am scris un mesaj scurt în care îi spuneam că sper că Sofia este bine și să ia legătura cu Jamie pentru restul activității de consultanță. L-am rugat să nu mă mai contacteze niciodată.

Dar de fiecare dată când îmi sună telefonul, o parte trădătoare a creierului meu speră că este el și își dorește să nu fi închis ușa dintre noi atât de definitiv. Nu că aş avea în minte vreun scenariu pentru ceea ce aş spune dacă am vorbi unul cu celălalt. Temelia de durere și confuzie nu se clatină niciodată. În pânțele mi s-a instalat o durere sfâșietoare. Credeam că știu ce înseamnă să-mi fie dor de Will Baxter, dar golul pe care l-am simțit cu ani în urmă era doar o fisură în comparație cu canionul acesta.

Mesajul este o solicitare generală cu privire la organizarea unei petreceri de vacanță a unei companii, așa că îl trec în favorite pentru a răspunde după ce fac curățenie aici, predau cheile și mă întorc în stațiune cu Cadillacul ruginit. Toată săptămâna am visat la burgerul Webers pe care îl voi mânca în drum spre casă.

I-am promis lui Jamie că voi ține pasul cu rezervările cât timp voi fi plecată și am justificat momentul mai puțin ideal al călătoriei mele prin întâlnirea cu câțiva potențiali somelieri din oraș. Cred că știa că aveam nevoie de spațiu pentru a-mi limpezi mintea. După ce vom avea personal suficient, îmi voi lua câteva zile libere ca să cumpăr o mașină, să pun în cutii câteva dintre lucrurile mamei și să redecorez casa astfel încât să mă simt ca acasă.

— Pe acesta ați uitat să-l împachetați, nu-i așa? strigă unul dintre bărbații care se ocupă de mutare.

Îi urmăresc vocea până în dormitor, unde portretul meu de acum zece ani, făcut de Will, atârna în spațiul de altfel gol. Planul meu pe un an este ascuns în spatele desenului. Când am pierdut insigna cu tramvaiul roșu, cu ani în urmă, mi-am răscolit toată garsoniera, mi-am golit toate poșetele, mi-am răsturnat sertarele de la dulap pe pat, dar nu am mai găsit-o niciodată. În ziua aceea am ascuns planul în spatele tabloului, în ramă.

— Cred că am o cutie de tablouri goală pe undeva. Doriți să îl împachetez? spune tânărul roșcat, cu ochii obosiți.

Miroase a iarbă. Trebuie să fi fumat un cui înainte de a începe. Cred că îl cheamă Landon sau poate Landry.

— Nu, e în regulă. Nu știu dacă îl iau sau nu, îi spun.

Poate că îl voi lua cu mine. Sau poate că îl voi arunca în coșul de gunoi când voi ieși pe ușă. Șansele sunt 50-50.

Landon, sau poate Landry, ridică din umeri.

Iau tabloul din cârlig și îl las deocamdată pe blatul din bucătărie.

Cei de la mutări lucrează cu o viteză incredibilă pentru doi tineri de 20 și ceva de ani amețiți de iarbă. Am angajat o echipă din Huntsville și nu sunt obișnuiți

cu străzile înguste din centrul oraşului Toronto. Au tras camionul pe jumătate pe trotuar, dar tot blochează o parte din drum şi, printre claxoanele furioase ale şoferilor, soneriile pasiv-agresive ale bicicliştilor şi rictusurile pietonilor care încearcă să ocolească camionul uriaş, par agitaţi şi nerăbdători să plece naibii de aici. Peter îi aşteaptă acasă, deoarece vor avea un avans faţă de mine. Îi ghidez să iasă din locul lor de parcare improvizat şi apoi mă apuc de aragaz.

Trec la curăţarea cuptorului când sună soneria de la uşă. Mă uit în jur. Nu văd să fi uitat ceva cei de la firma de mutări. Scot capul pe fereastra din faţă, dar camionul de la Landon, Landry & Co. nu este în faţă. În schimb, văd o femeie într-o rochie albă largă, cu părul şaten închis căzându-i drept pe umeri. Bărbatul care locuieşte în garsoniera de deasupra mea este un doctor în lingvistică foarte sexy, care predă şi franceza în paralel. Presupun că femeia a sunat din greşală la alt apartament.

— Pot să vă ajut cu ceva? îi strig, iar ea tresare înainte de a se întoarce spre mine.

Este superbă. Geanta supradimensionată din piele de un roşu burgund pe care o poartă în mână costă probabil cât chiria pe o lună a garsonierei mele. De unde stau eu, de la aproximativ 1,5 metri distanţă, pot să-i văd cu precizie codiţele de la ochi făcute cu tuş negru.

Mă studiază şi mă întreabă, nu tocmai amabil:

— Tu eşti Fern?

— Eu sunt, spun precaută.

În acest oraş, străinii nu apar pur şi simplu la uşa ta.

Ea se uită peste umăr ca şi cum nu ar trebui să fie aici şi apoi se întoarce spre mine.

— Eu sunt Annabel. Pot să vorbesc cu tine un minut?

ANNABEL ȘI CU MINE STĂM una în fața celeilalte lângă insula din bucătărie. Este ca și cum toate extremele lui Will s-ar fi îndulcit în sora lui mai mică. Părul și ochii ei sunt un pic mai deschiși, de culoarea bănușilor mai degrabă decât de Coca-Cola. Fața ei este mai rotundă, iar nasul mai puțin pronunțat. Nu are postura lui Will Baxter, dar este la fel de îngrijită.

— Nu prea pari a fi genul lui, spune ea, complet indiferentă față de garsoniera goală.

Mă uit în jos la tricoul meu murdar, la blugii rupți și la pantofii de alergare. Părul meu este prins la spate cu o bentiță. Nu sunt machiată, sunt transpirată, iar respirația îmi miroase a cafea. Nu sunt genul nimănui în acest moment.

— Ei bine, cred că nu eram.

— Nu am vrut să spun asta ca pe o insultă. Sunt doar surprinsă, asta-i tot.

Privirea îi coboară spre ilustrația făcută de Will de pe blat.

Asta nu sună mult mai bine.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar de ce ești aici? Cum m-ai găsit?

Își ridică cureaua poșetei mai sus pe umăr.

— Te-am căutat pe Google. Am aflat unde ai lucrat și i-am spus fostului tău șef că sunt o prietenă din facultate.

Nenorocitul de Philippe.

— Și ai făcut asta pentru că? o întreb. Sofia este bine?

— Este pe cale să se vindece. Cât de mult ți-a spus fratele meu?

— Doar că era în spital.

Ea dă din cap, ca și cum nu ar fi surprinsă.

— A făcut meningită. Au ținut-o acolo până când a fost în afara oricărui pericol. L-am sunat pe Will sâmbătă dimineața devreme, speriată. Sofia tremura și vomita. Nu reușeam să dau de medicul nostru de familie. Will mi-a spus să mă duc imediat la Urgențe și așa am făcut, slavă Domnului. A fost îngrozitor.

Annabel face ochii mari și își flutură o mână prin față de parcă ar încerca să alunge o amintire îngrozitoare.

— Nu voi intra în detalii, dar, pe scurt, Sofia va fi bine. Nu vreau să-mi imaginez cât de repede trebuie să fi condus Will ca să se întoarcă atât de repede în oraș, dar a venit la spitalul de copii și a rămas cu noi. Prietena ta a sunat ieri.

— Prietena mea?

— Cea furioasă. Nu i-am reținut numele. Am auzit-o cum îl certa pe Will prin telefon. Ea nu se mai oprea, iar el stătea acolo și spunea „Știu” la nesfârșit. Nu cred că și-a dat seama că îi luasem telefonul până când nu am început să țip la ea.

— Whitney.

Nu mi-a spus că l-a sunat pe Will, deși nu sunt surprinsă.

— Despre ea e vorba, spune Annabel. Cere-i scuze din partea mea. Poate că i-am spus niște lucruri nu prea drăguțe înainte ca ea să-mi explice că fratele meu plecase și o lăsase baltă pe iubita lui și că ești în oraș dacă dorește să îndrepte lucrurile.

— Nu am fost iubita lui, spun eu.

Mi se pare important să fac această precizare.

— Nu? Lucrurile păreau destul de serioase din ceea ce mi-a spus Whitney și din puținul pe care mi l-a spus Will.

Vreau să știu exact ce a spus Will, cuvânt cu cuvânt. Vreau să știu care era tonul vocii lui, cu ce era îmbrăcat și unde au purtat conversația. În schimb, îi spun:

— Încă nu mi-ai explicat de ce ești aici.

— Fratele meu nu prea o dă în bară... Și, nu-i spune că ți-am spus asta, dar, după spusele lui Whitney și din ceea ce am reușit să aflu de la el, a dat-o în bară rău de tot cu tine. Sunt aici pentru a-i apăra onoarea sau orice altceva.

Annabel își îndreaptă spatele într-o poziție asemănătoare cu cea a lui Will.

— Will știe că ești aici? o întreb, și urăsc să par atât de plină de speranță.

— Nu! Ar fi furios. Mi-a spus că nu vrei să fii contactată și că trebuie să „respect asta”, spune ea și mimează ghilimele cu degetele. Dar te rog să mă asculți. Nu aș fi venit până în vestul orașului dacă nu era important.

Am lăsat să-mi scape un oftat greu.

— În regulă.

— Am avut o săptămână lungă și de rahat, iar Will nu a fost atât de folositor pe cât crede el – este doar un mare dezastru mohorât. Oricum, lăsând la o parte gafa lui recentă, fratele meu este extrem de loial față de oamenii pe care îi iubește. Cred că atunci când s-a oferit să lucreze cu mama ta, a fost...

Îi fac semn cu mâna pentru a-i tăia vorba, presupunând că s-a exprimat greșit.

— Poftim?

Annabel își înclină capul.

— La începutul acestui an, după ce a stat în stațiune pentru nunta aceea? S-a oferit să lucreze cu mama ta!?

Probabil că îmi citește surpriza pe chip, căci face o pauză.

— Nu ți-a spus asta!?

— A spus că fusese ideea mamei.

Îmi sprijin o mână pe blatul de la bucătărie, simțindu-mă amețită.

— Ei bine, o să îl las pe el să explice treaba asta. Dar cred că a fost modul lui de a îndrepta lucrurile față de tine, cel puțin la început. Mi-a luat ceva timp să pun totul cap la cap... Că tu ești fata, cea din ziua aceea de acum zece ani. Will nu se mai oprea din a vorbi despre tine în dimineața de după ce te-a cunoscut – cum ți-a arătat orașul, cum erai diferită de toate celelalte. Nu-l mai auzisem niciodată vorbind așa despre cineva.

Am dat din cap. Mi-a luat o secundă ca memoria mea să se activeze.

— Se întâlnea cu tine în dimineața aceea la micul dejun, înainte să se întoarcă la Vancouver.

Annabel strânge din buze.

— Nu voi uita niciodată, spune ea. Mâncam clătite și am vomitat la jumătatea micului dejun. Atunci i-am spus lui Will că sunt însărcinată.

— Nu mi-a spus asta, șoptesc eu.

Sunt o mulțime de lucruri pe care nu mi le-a spus.

— Tatăl nostru găsisese testul de sarcină în gunoi cu câteva zile înainte. Presupunea că nu voi păstra copilul și, sincer, așa credeam și eu. Dar apoi a început să-mi spună că nu pot să am grijă nici de mine, darămite de un copil, iar eu am izbucnit. Când i-am spus lui Will, s-a oferit să rămână în oraș și să vină cu mine la clinică, dar eu deja mă hotărâsem să îi demonstrez tatălui meu că se înșela. Aveam de gând să nasc copilul și să devin cea mai bună mamă din toate timpurile. Apropo, încăpățănarea și mândria sunt trăsături specifice familiei Baxter, spune Annabel și clatină din cap, privind desenul de pe blat. Will a renunțat la multe pentru mine. La momentul respectiv, nu am înțeles la cât de mult renunța; niciunul

dintre noi nu își dădea seama. Dar am învățat multe lucruri de când aveam 19 ani.

Privirea lui Annabel se îndreaptă spre locul unde degetele mele sunt înțeleștate pe marginea blatului și apoi se uită împrejur.

— Există vreun loc în care să ne așezăm? Mai am multe să-ți spun.

EU ȘI ANNABEL IEȘIM PE TREPTELE DIN FAȚĂ. Este umezeală în oraș, iar soarele este estompat de nori grei. O pisică albă cu pete stă întinsă pe alee. Colonelul Mustard aparține vecinului de alături.

Annabel își așază geanta între picioarele încălțate cu sandale și tot învârte între degete cureaua de umăr.

— Vorbește mult despre mama noastră? întreabă ea.

Eu clatin din cap. Știu doar că ea locuiește încă în Italia și că Will nu a mai vizitat-o de câțiva ani. În afară de ceea ce mi-a zis acum zece ani, nu a mai spus prea multe.

— Nu sunt surprinsă, spune Annabel. Nu-i place să vorbească despre ea. Este o artistă foarte talentată. Și superbă și deșteaptă și peste măsură de fermecătoare când vrea să fie. Dar a fost un părinte cam absent. Chiar și înainte de a pleca, nu era niciodată total prezentă. Nu a fost doar vina ei. Acum știu asta. Depresia ei putea fi devastatoare. În timpul perioadelor grele, stătea în pat zile întregi. Iar când se simțea bine, era hiperconcentrată asupra muncii ei, de parcă trebuia să folosească fiecare picătură de creativitate înainte să se termine.

Annabel îmi aruncă o privire pentru a se asigura că o urmăresc, iar ceva din fermitatea privirii ei îmi amintește atât de mult de Will, încât mi se strânge stomacul. Dar apoi îl observă pe colonelul Mustard.

— Scuze, dar pisica aia are cumva mustață?

— Da.

Pocnesc din limbă, iar Colonelul își întoarce capul, lăsând să i se vadă pata neagră de sub nas.

Annabel îl cheamă, iar motanul, observând semnul, se întinde, apoi se apropie cu mers legănat, încolăcindu-se printre gleznelor ei.

— Nu am avut niciodată animale de companie, spune ea, mângâindu-i blana. Will este alergic la aproape orice cu patru picioare. Îl mănâncă ochii, are astm, tot tacâmul.

Simt o înțepătură ascuțită, ca de pietricică în pantof. Nu știam că Will are astm. Lista lucrurilor pe care nu le știam despre Will crește cu aproape fiecare propoziție care iese de pe buzele lui Annabel.

— Oricum, spune ea în timp ce Colonelul se așază lângă picioarele ei, când mama noastră lucra, putea să se izoleze complet. Atelierul ei era deasupra garajului și îmi amintesc că urcam scările ca un elefant. Stăteam chiar în fața ei și trebuia să încerc de patru sau cinci ori să îi atrag atenția înainte să observe că sunt acolo. După ce am devenit părinte, m-am întrebat dacă nu cumva s-a mutat atât de departe pentru că se simțea vinovată că nu a petrecut suficient timp cu noi. Ca și cum, dacă ar fi pus un ocean între noi și ea, nu ar mai fi trebuit să încerce să găsească un oarecare echilibru. Nu putea da greș.

Îmi amintește de ceva ce mi-a spus Peter despre mama — cum că unul dintre motivele pentru care a muncit atât de mult a fost acela că munca era singurul domeniu din viața ei în care simțea că reușește.

— Will o idolatriza când eram mici, continuă Annabel. Toată lumea remarcă mereu cât de mult semăna. Era atât de mândru de asta. Cei doi artiști. El chiar și arată ca mama. Și părea să o înțeleagă. Când ea suferea, Will stătea lângă ea în pat și desena. Pe mine mă speria când era așa, dar Will stătea cu ea în liniște.

Mi-l pot imagina clar: un tânăr Will încercând să o consoleze pe mama lui cu nimic altceva decât cu prezența lui puternică. Mă gândesc cum s-a purtat cu mine când ne-am întâlnit prima dată – felul în care m-a lăsat să vorbesc când m-am simțit pregătită, cum stătea întins în fața mea în întuneric, asigurându-mă că totul va fi bine.

— Ești bine? mă întreabă Annabel, uitându-se la brațul meu.

Iarăși m-am scărpinat.

— Da, o mint și îmi pun mâinile în jurul tibiilor pentru a mă abține să o mai fac.

Cu cât Annabel îmi povestește mai multe despre Will, cu atât canionul din mine se adâncește și mai mult. Este ca un râu, care năvălește și erodează, iar malurile mele sunt de nisip, nu de granit.

Annabel scoate un mormăit dubios, dar continuă.

— Când a plecat mama, Will a suferit cel mai mult. Am locuit cu bunica mea în vara aceea, și îmi amintesc că, într-o zi, el desena în curtea din spate. Voiam să mă ajute să-mi montez un coș pe bicicletă și a trebuit să-l strig de mai multe ori pe nume ca să mă audă. I-am spus că face exact ca mama și s-a enervat foarte tare. Mi-a răspuns că nu va fi niciodată ca ea și câteodată cred că și-a asumat o misiune pe viață ca să demonstreze asta.

Rămân tăcută, urmărindu-i profilul lui Annabel.

— Chestia e că Will seamănă foarte mult cu mama noastră. Nu în aspectele care contează, căci este cea mai puțin egoistă persoană pe care o cunosc, iar inima lui este prea mare pentru pieptul său. Dar este creativ și pătimaș, iar atunci când decide că vrea să facă ceva, angajamentul său este de nezdruccinat. Când s-a născut Sofia, i-a fost greu. A fost diferit de cum era mama când avea depresie și nu e treaba mea să îți spun prin ce a trecut, dar cred că asta nu a făcut decât să îi întărească convingerea că, în adâncul sufletului, este la fel ca ea.

A încetat complet să mai deseneze. Și-a luat o diplomă de masterat în administrarea afacerilor în timp ce lucra cu normă întreagă. Pentru el, a fi un adult responsabil însemna să fie ca tatăl nostru – să aibă o slujbă stabilă, un salariu mare, să dețină o casă – și asta a făcut. Dar a renunțat la această parte importantă din el însuși și nu cred că este cu adevărat fericit. Aici intervii tu! Îmi spune ea și mă privește de parcă ar avea așteptări din partea mea.

— Nu văd cum, murmur eu.

Annabel îmi aruncă o privire plină de milă.

— Nu? A spus că ești deșteaptă.

Clipesc surprinsă, iar ea zâmbeste. Se întoarce cu fața spre mine.

— Doamne, amândoi sunteți atât de serioși. Nu l-am auzit pe fratele meu niciodată să pară mai plin de viață decât în vara asta. Când mi-a spus că face din nou schițe, am fost atât de ușurată. Credeam că, în sfârșit, începe din nou să-și trăiască viața.

Mă gândesc la desenul pe care l-am găsit la cabana lui și mă întreb dacă Annabel știe ceea ce știu eu.

— Era atât de supărat pe el însuși că nu fusese acasă când s-a îmbolnăvit Sofia, și sunt sigură că vede asta ca pe o dovadă că nu are dreptul să se bucure de toate lucrurile... și că eu nu sunt pregătită să trăiesc singură cu Sofia. Dar se înșală în ambele privințe. La fel cum s-a înșelat când a decis să se despartă de tine.

Annabel se uită la nori, apoi se uită din nou la mine, străpungându-mă cu ochii ei de culoarea cuprului.

— Deși poate că nu ar fi trebuit să te descarci pe el când nepoata lui era în spital, adaugă ea.

Rămân cu gura căscată, dar Annabel continuă.

— Și să știi că nu va veni la tine și nu-și va cere scuze, dacă asta speri. L-ai rugat să nu te contacteze și nu o va face.

Își bagă mâna în buzunarul rochiei, scoate o bucată de hârtie și mi-o întinde. Pe ea este scrisă o adresă.

— Aici locuim noi. Sofia se simte destul de bine ca să stea la tatăl ei în seara asta, iar eu ies în oraș cu prietenele mele, așa că el va fi singur acasă.

Nici nu am început să procesez tot ce mi-a spus Annabel și deja mă simt epuizată.

— Nu știu, îi răspund, clătinând din cap. Nu cred că pot face asta.

Annabel îmi aruncă o privire dură.

— M-am aventurat să discut cu tine. Nu am nici cea mai vagă idee dacă ești suficient de bună pentru fratele meu, dar niciodată nu a părut mai fericit decât atunci când era cu tine. Îl cunosc mai bine decât oricine – mai bine decât îl cunoști tu. Știu că a făcut o greșală, și el știe asta. A fost o epavă în ultima vreme. Așa că sper că ești suficient de bună. Sper să vii.

Mă cercetează o clipă, înainte de a se ridica și de a-și pune geanta pe umăr.

— Chiar și numai pentru a încheia lucrurile așa cum trebuie.

În prezent

STAU ÎN CADILLAC ȘI MĂ UIT LA CASA din Summerhill a lui Will. Clădirea nr. 11 este un duplex mare din cărămidă portocalie, cu trei etaje, cu ornamente negre elegante și hortensii albe bogate care mărginesc veranda. E trecut bine de ora 20.00, suficient de târziu încât să fiu sigură că Annabel a ieșit deja în oraș.

După ce a plecat de la mine în această dimineață, mi-am spus că nu voi veni aici. Am propriile mele rahaturi de rezolvat; nu mă pot ocupa și de cele ale lui Will. Trebuia să-mi reiau pauza de la bărbați. Am băgat bucata de hârtie cu adresa lor adânc într-un sac de gunoi, plănuiind să mă întorc cu mașina în stațiune de îndată ce aveam să termin curățenia. Cincisprezece minute mai târziu, am scos-o de acolo.

Când m-am urcat în mașină, în loc să mă îndrept spre autostradă, m-am cazat la un hotel, am făcut un duș, apoi m-am așezat la birou pentru a scrie o listă de motive pentru care ar trebui să-l șterg pe Will Baxter din contactele mele și din viața mea.

Dar, în timp ce mă uitam la pagina albă, nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Will la vârsta de 14 ani, furios și plin de resentimente, fiindu-i dor mama lui, iar apoi la Will la 22 de ani, simțindu-se vinovat că trăiește în Vancouver, făcându-și griji pentru sora lui. În urmă

cu zece ani, Will m-a ajutat să mă văd pe mine însămi în mod limpede, iar eu am decis să-mi asum viitorul. Când a ieșit din garsoniera mea în acea dimineață, știam că viața mea era pe cale să se schimbe, dar nu aveam nicio idee că și a lui avea să se schimbe.

Mi-era teamă că eram diferit de cum îți aminteai.

Acesta a fost motivul pe care mi l-a dat Will pentru că nu a venit la întâlnirea cu mine de acum nouă ani. Când am găsit desenul în cabina lui, am crezut că mă mințise. Dar, pe măsură ce am reflectat la ceea ce mi-a spus Annabel, am început să mă întreb dacă nu cumva nu mă mințise, dacă nu cumva pur și simplu nu putuse să-mi spună tot adevărul.

Will s-a ciocnit de lumea mea ca un meteorit de două ori și, în ambele cazuri, am rămas cu sufletul pustiu. Ca un crater. Dar nu m-am gândit niciodată la modul în care coliziunea este posibil să-l fi scos de pe orbita lui.

Stăteam la biroul din camera mea de hotel și mă gândeam la Will cel de 32 de ani, plin de succes, prudent și răbdător, găsindu-și încet-încet drumul înapoi spre artă, încercând să intre într-o relație cu prudență, cum încerci apa cu degetele de la picioare, revendicându-și o felie de fericire pentru el însuși. Îi puteam auzi vocea străbătând întunericul în noaptea în care bătusem la ușa căsuței lui, îmbrăcată în pijama.

Ce vrei, Fern?

M-am uitat la carnetelul acela timp de o oră și, în loc să scriu toate motivele pentru care ar trebui să renunț la Will, am făcut o listă complet diferită.

Iar acum, sunt aici, în fața casei lui Will Baxter. Sunt speriată, îndrăgostită și gata să lupt pentru ceea ce-mi doresc. Pentru ceea ce cred că vrea și Will.

Aș vrea doar să nu-mi vină să vomit.

Iau desenul de pe scaunul din dreapta. Îmi tremură degetele când apăs pe sonerie și respir adânc. Dar când

Will deschide ușa, discursul pe care l-am pregătit mi se stinge în gât.

Nu mai arată deloc cum îl știam. În primul rând, barba neîngrijită îi acoperă fața și gâtul. Pare să fi fost lăsată să crească de săptămâni. Cearcănele îi atârnă sub ochi, iar părul îi este nepieptănat. Poartă o pereche de pantaloni de trening largi și un tricou pătat. De îndată ce mă vede stând în fața lui, se îndreaptă brusc de spate, ca și cum ar fi electrocutat.

Deschid gura, iar ceea ce îmi iese este:

— Arăți groaznic!

— Fern!?

Îmi rostește numele ca nimeni altcineva, de parcă ar însemna mult mai mult decât un nume. Dar apoi clipește, părând să-și amintească. Când vorbește din nou, vocea lui este mai rece cu câteva grade.

— Ce cauți aici?

Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le spun, dar încep cu cel mai greu și mai simplu dintre ele.

— Mi-a fost dor de tine.

Pielea care se înroșește ușor sub gulerul tricoului este singurul semn că e afectat.

Îmi îndrept umerii, încercând să nu las comportamentul lui să mă tulbure. Am mai văzut reacțiile acestea înainte – privirea goală, vocea lipsită de emoție – și știu că se poate detașa de orice emoție pentru a se proteja. Will este în stare să se închidă complet în el.

— Și am venit să te aud cerându-ți iertare.

Clatină din cap, dar înainte de a putea vorbi, îi întind desenul.

— Și să-mi dai niște explicații.

L-am studiat în fiecare zi de când l-am găsit în căsuța lui, căutând un indiciu care să-mi arate o altă poveste decât cea despre care știu că este adevărată.

Îmi ia hârtia dintre degete și studiază schița ca și cum nu ar mai fi văzut-o niciodată până acum. Își trece mâna peste obraz. Desenul mă reprezintă pe mine, stând la capătul pontonului, în costum de baie și pantaloni scurți. Privesc spre apă, cu un aer plictisit sau poate trist, purtând pălăria pe care o împachetasem pentru Will. Lângă mine se află geanta în care pusesem loțiunea de protecție solară și sendvișuri și sucuri de lămâie. Este și un CD înăuntru. Pe carcasă, are o etichetă albă pe care scrie cu cariocă verde MELODII PENTRU WILL.

Când își îndreaptă din nou privirea spre mine, ochii lui sunt ca două fântâni negre pline de remușcări.

— Fern, spune el din nou.

— Ai fost acolo, reușesc să bâigui.

El dă din cap.

— Da. Am fost acolo.

Îmi înghit nodul din gât.

— Acesta este momentul în care mă inviți înăuntru, îi spun.

Pare că este pe punctul de a refuza, dar dă din nou din cap și îmi ține ușa deschisă.

Casa lui Will este spectaculoasă. Parterul are un spațiu deschis și, de la intrare, pot vedea dincolo de sufragerie și de bucătărie, până la ferestrele enorme din spate. Podelele sunt dintr-un lemn de culoare caldă, ca a mării, mobilierul pare confortabil, iar pereții albi sunt acoperiți de lucrări de artă, deși îmi dau seama că niciunul dintre ele nu este creația lui Will.

El așază desenul pe blatul de piatră și ia două sticle de apă minerală din frigider. Mă conduce spre canapeaua de culoarea macului din partea din spate a casei. Este în mod evident zona de recreere. Pe perete, sunt fotografii de familie înrămate și un ecran plat uriaș. Ar fi confortabilă, doar că tavanul este înalt, ca într-o catedrală, și are lucarne.

Mă așez la un capăt al canapelei, iar Will trece pe lângă mine pentru a lua loc la celălalt capăt.

— Annabel a venit să mă vadă, îi spun, iar el scoate un geamăt scăzut din fundul gâtului. Mi-a spus că Sofia o să fie bine.

— Da, spune el, răsucindu-și inelul de pe degetul mic.

— Mi-a mai spus și că ești, citez, „un mare dezastru mohorât”, ceea ce observ că a fost o descriere exactă.

Will îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Nu mă așteptam să am musafiri.

Vocea lui sună ca șmirghelul pe metal.

Răsuflu precipitat. Nu cred că am fost vreodată atât de agitată în viața mea.

— Vrei să-mi spui de ce arăți ca o epavă?

— A fost o săptămână grea.

— Știu că a fost.

— Nu am dormit prea mult.

— Evident. Ți-ai făcut griji pentru nepoata ta? îi spun după o scurtă pauză.

— Da, așa este.

— Și?

Will se lasă pe spate pe canapea, cu capul înclinat spre mine, dar nu vorbește.

— Părea că ar putea exista un „și”. Există?

Tremurul vocii mele mă trădează.

— Cred că știi deja că există, spune el, iar asta dărmă zidul de teamă pe care îl escaladez pentru a mă afla aici.

— Și eu cred la fel, dar vreau să fiu sigură.

Will se uită în sus la lucarne. Deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc și își încleștează fălcile.

— Pentru că ai plecat fără să spui un cuvânt, apoi nu mi-ai răspuns la niciun mesaj și apoi ai spus că trebuie să încetăm să mai trăim o fantezie!

Clatină ușor din cap, iar apoi privirea i se oprește asupra mea.

— Nu..., spune el.

Inima mea se sparge într-un milion de bucăți. Mă silesc să rămân așezată acolo, deși îmi vine să fug pe ușă. Aștept, cu mâinile strânse între coapse, până când vorbește din nou.

— Nu ar fi trebuit să fac acele lucruri și îmi pare rău, Fern. Chiar îmi pare rău, spune el încet. Eram stresat și nu gândeam limpede. Dar nu din cauza asta nu pot să dorm, să mănânc sau să-mi scot din cap imaginea ta de acum nouă ani stând singură pe ponton.

— Atunci de ce? îi șoptesc.

— Fern, trebuie să știi...

Pieptul i se ridică și coboară cu o expirație lungă.

Mă holbez la el, cu ochii mari.

Vocea lui este liniștită.

— Nu mi-am dorit niciodată nimic pentru mine așa cum te doresc pe tine. Sunt complet îndrăgostit de tine.

O respirație puternică îmi scapă din gât, iar ușurarea mea este instantanee.

— Dar nu știu dacă pot să fac asta, spune el în timp ce mă mișc mai aproape de el. Eu nu...

Îi acopăr gura cu degetele.

— Poți face orice.

Privirea lui Will se împlânzește.

— Am să-ți dau un sfat pe care mi l-a dat cineva odată. Era un absolvent îngâmfat al Școlii de Artă, dar știa despre ce vorbește, spun eu, și văd un zâmbet slab care înflorește sub degetele mele. Știu cât de mult

înseamnă familia ta pentru tine și nu aş pune niciodată la îndoială acest lucru. Dar este viața *ta*, Will!

El tace.

— Deci cred că ceea ce trebuie să știu este dacă vrei să fac parte din ea.

Will îmi ia mâna de la gură și mă cuprinde în brațe. Rămânem așa, respirând și ținându-ne unul pe celălalt în brațe timp de un minut.

— Este un da? îl întreb, cu fața lipită de pieptul lui. Pentru că sunt o mulțime de lucruri despre care trebuie să vorbim, dar altminteri nimic din toate acestea nu contează.

Simt un râs liniștit răsunând în pieptul lui, apoi se lasă pe spate, cu degetele în părul meu și cu privirea ațintită asupra mea.

— Îmi pare rău, spune el.

Încerc să mă retrag, dar el nu mă lasă să plec.

— Așteaptă. Ți-am mai spus că nu mă pricep să prioritizez relațiile alături de toate celelalte. Credeam că de data asta voi putea găsi o cale.

Își mângâie obrazul cu degetul mare.

— În vara aceasta am fost pe punctul de a-ți spune adevărul despre faptul că fusesem acolo acum nouă ani, dar cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât îmi venea mai greu. Îmi pare rău că nu am făcut-o.

— Și care este adevărul? reușesc să rostesc cu greutate.

— În fiecare zi, timp de un an, mă gândisem la faptul că urma să te văd. Ajunsesem la jumătatea dealului, până la lac și apoi, în cele din urmă, te-am văzut. Erai atât de frumoasă. Nu-mi doream nimic mai mult decât să mă așez lângă tine pe acel ponton.

— De ce nu ai făcut-o? am șoptit.

— Nu a fost din cauza ta, te rog să înțelegi asta. Sofia avea patru sau cinci luni și era o perioadă tulbure pentru mine. Eram o epavă.

Se lasă pe spate și își trece mâinile peste față. Apoi, după o scurtă pauză, continuă:

— Și cred că mă simțeam jenat. După tot ce pusesem pe lista aceea, iată-mă lucrând de la 09.00 la 17.00 într-un birou, făcând exact ceea ce, cu un an înainte, spuseseam că nu voi face. Pe atunci, îmi uram slujba. Știam că vei vedea asta imediat. Ți-ai fi dat seama că mă schimbasesm, că eram nefericit. Mi-ai fi spus asta.

— Poate. Sau poate că aș fi fost impresionată de ceea ce îți asumaseși. Ai fi putut măcar să mă saluți.

— Asta este chestia. Nu puteam doar să te salut. Stăteai acolo, în costumul acela de baie verde și mi-am amintit exact ce fusese între noi. Am fi stat de vorbă, ți-aș fi spus că am renunțat la arta mea, iar tu ai fi fost surprinsă. N-aș fi putut să mă prefac că totul este în regulă. Nu voiam să mă văd prin ochii tăi. Mă gândeam că, dacă te-aș fi salutat, n-aș mai fi vrut să-mi iau rămas-bun. Poate că n-aș mai fi vrut să mă întorc la sora și nepoata mea. Sau la slujba mea. Mă gândeam că poate aș fi fost egoist. Nu puteam să-mi asum acel risc.

Îi cuprind obrazii în palme.

— Aș fi vrut să o faci. Mi-aș fi dorit să mă fi lăsat să intru în viața ta *atunci*. Ești unul dintre cei mai puțin egoiști oameni pe care îi cunosc, dar să vrei ceva pentru tine nu este egoism. Este uman!

Will lasă să-i scape un oftat adânc.

— Să fiu cu tine, să fiu pe malul lacului, departe de toate astea, m-a făcut să-mi amintesc cine eram și ce-mi doream. Nu știu dacă mai vreau acele lucruri. Nu mai știu cu adevărat cine sunt, Fern.

Face o pauză, iar eu nu mă mișc, nu clipesc și nu respir până când vorbește din nou.

— Dar știu că te vreau în viața mea.

Îi mângâi obrazul cu degetele, urmărindu-i cicatricea. Îi întâlnesc privirea. Pare atât de obosit. Mai mult decât atât, pare epuizat. Îmi amintesc ce mi-a spus Annabel în această dimineață despre faptul că mi-am descărcat sentimentele pe Will într-un moment nepotrivit.

— Am închiriat o cameră la hotel, îi spun. Ce-ar fi să ne oprim aici și să mă întorc mâine? Chiar arăți groaznic.

Will se încruntă puțin.

— Nu vreau să plec.

Nu vreau să-i spun restul lucrurilor pe care le am de spus când el abia își poate ține ochii deschiși. Îmi mușcă interiorul obrazului.

— Ce-ai zice să lenevim puțin împreună?

Pot să mă prefac că este o seară ca oricare alta.

Will este de acord și ne așezăm pe canapea. Pe ecran rulează o reluare a serialului *Frasier*. În cele din urmă, îl conving să se întindă cu capul în poala mea, iar când adoarme, închid televizorul și stau acolo, în ultima rază de lumină nocturnă, studiind fotografiile care atârnă deasupra canapelei. Sunt trei: una cu Annabel ținând-o în brațe pe Sofia când era mică, într-o grădină, cu nasurile lipite unul de celălalt; una cu Sofia în ceea ce pare a fi prima ei zi de școală, cu ghiozdanul în spate și zâmbetul caraghios specific vârstei și o a treia, care îmi face inima să-mi crească: Will tânăr, cu părul negru și zburlit, privind fix un bebeluș roz pe care îl ține în brațe.

Când Annabel descuie ușa de la intrare, Will încă doarme.

— Iisuse, ce naiba!? strigă ea, surprinsă să ne găsească pe canapea în întineric.

— Îmi pare rău, șoptesc eu. N-am vrut să-l mișc.

Ea se apropie ușor.

— În sfârșit, doarme!

Îi dau părul lui Will de pe frunte.

— Mă bucur că m-ai căutat, îi spun.

Ea zâmbește.

— Cred că și eu mă bucur.

Când fesa mea stângă amorțește, îl mișc pe Will. El se uită la mine, surprins, și începe să vorbească. Îl împing ușor de la spate.

— Hai să te ducem în pat.

Urcăm două etaje până în camera lui, iar Will se prăbușește pe saltea.

— Rămâi! spune el, întinzând mâna spre mine.

— Bine, îi spun eu, trăgând cearșaful în sus. Nu plec nicăieri.

MĂ TREZESC ÎNAINTEA LUI WILL. Casa este cufundată în liniște. Ori Annabel nu s-a trezit încă, ori a plecat deja.

Camera lui Will ocupă tot etajul superior al casei. Are tavane înclinate, o baie enormă și strălucitoare și o ușă glisantă din sticlă care dă spre o terasă. Aici nu există opere de artă. Este o atmosferă plăcută. Totul este zugrăvit în alb și o nuanță de albastru pal – te simți ca și cum ai fi în nori.

Mă schimb de tricoul pe care l-am luat aseară din sertarul lui Will și mă îmbrac în liniște, ca să nu-l deranjez, apoi cobor mult prea multe trepte până în bucătărie, ca să îmi dau seama cum funcționează aparatul lui de cafea sofisticat și să îi aduc ceva de mâncare. Găsesc o caserolă cu zmeură în frigiderul lui cu două uși, dar apoi văd laptele și ouăle. Caut niște făină, niște praf de copt și unt. Știu rețeta mamei pe de rost.

Când mă întorc, Will stă în șezut pe pat, cu cearșafurile date la o parte, spre picioare. Încă poartă tricoul

murdar, dar cearcănele violet de sub ochi s-au estompat. Vreau să-l trag la duș și să-i redau mirosul minunat de Will.

— Ești aici, spune el, cu vocea răgușită.

Îi pun cafeaua pe noptieră și îi întind farfuria cu clătite.

— Sunt aici. Ți-am promis că o să-ți gătesc într-o zi. Le-am acoperit cu o cantitate inimaginabilă de sirop de arțar.

Zâmbește, iar în jurul ochilor i se formează câteva riduri. *Iată-l pe Will*, îmi zic.

— Sunt atât de bune! spune el după prima îmbucătură.

— Mănâncă. O să ai nevoie de energie.

Sprâncenele i se ridică.

— Nu pentru asta, îi spun eu, scotocind în geantă după bucata de hârtie de la hotel, împăturită.

Mă așez lângă Will, sprijinindu-mă de căpătâiul îmbrăcat în material alb al patului, în timp ce el mănâncă. După ce termină, îi înmânez hârtia.

— Ce este asta? spune el, deschizând-o.

Rămân tăcută în timp ce el citește. Amuzamentul face să i se miște colțurile buzelor când ajunge la sfârșit.

— Este ceea ce vreau, îi spun, apoi fac o pauză, răzgândindu-mă. De fapt, este mai mult decât atât. Este ceea ce am nevoie!

Rânjetul lui Will dispare și citește din nou. Nu sunt multe cuvinte pe pagină, dar nu se grăbește.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

— Vrei să-mi dai și alte detalii?

— Este modul în care mă recâștigi – un plan în cinci pași.

Mă aplec peste umărul lui și amândoi ne uităm la listă.

Cere-ți scuze temeinic.

Fii sincer — fără alte secrete.

Lasă-mă să te ajut.

Poartă un șorț. Întotdeauna. Vorbesc serios.

Fă-mi un portret.

— Primul este destul de evident, spun eu.

Will se sprijină de căpătâiul patului și se întinde spre mâna mea, împletindu-și degetul mic cu al meu. Mă privește, cu o expresie serioasă.

— Nu cred că există scuze suficient de puternice pentru cât de rău îmi pare, Fern. Am regretat ani la rând că te-am lăsat singură pe pontonul acela și urăsc modul în care te-am tratat săptămâna trecută — lucrurile pe care ți le-am spus la telefon. Îmi pare rău că am plecat așa de repede și că te-am făcut să te îngrijorezi. Nu-mi vine să cred că ești aici după toate astea. Îmi pare rău, dar sunt și foarte recunoscător că ieri ai apărut la ușa mea.

Expir.

— Au fost niște scuze bune. Următorul pas este și mai important.

— „Fii sincer — fără alte secrete”, citește Will.

Eu dau din cap.

— Cum ar fi faptul că te-ai oferit să o ajuți pe mama mea cu stațiunea.

Will face o grimasă.

— Annabel ți-a spus?

— Mi-a spus. Apropo, îmi place de ea.

— Asta nu mă surprinde, spune el și se gândește preț de o clipă. Mi-am dat seama că nu aveai încredere

în mine de când am sosit în stațiune prima dată și voiam atât de mult ca tu să accepți să lucrăm împreună. Mi-era teamă că, dacă ai fi știut că fusese ideea mea, ai fi fost și mai suspicioasă. Am băut o cafea cu mama ta și, când mi-a explicat cât de prost mergea afacerea, m-am trezit că mă ofer voluntar să o ajut. Probabil a crezut că sunt politicoș, dar ne-am trimis e-mailuri de câteva ori și m-am oferit din nou. Și nu, nu aș fi făcut asta dacă nu ar fi fost mama ta sau dacă nu ar fi fost vorba despre stațiunea ta. Și da, în scenariul meu de vis, în timp ce eu eram acolo vara aceasta, tu aveai să apari, foarte dornică să facem mult sex în canoe.

Am râs.

— Nu poți face sex într-o canoe.

Jamie și cu mine nici măcar nu am încercat asta pe vremuri.

— Imaginația eului meu de 20 și ceva de ani se roagă să nu fie așa, spune Will cu un zâmbet, iar eu râd din nou.

— Mai este ceva ce vrei să îmi mărturisești?

Will își trece mâna prin păr.

— Cred că este un moment la fel de bun ca oricare altul să-ți spun că iau medicamente pentru anxietate.

— Bine, spun încet. Nu asta am vrut să spun, dar mă bucur că mi-ai zis.

El înghite în sec.

— Cred că ar trebui să știi că poate fi destul de rău. Prima dată când am intrat în colaps a fost după ce a plecat mama. Minte mea era extrem de agitată, dar nu înțelegeam ce se întâmpla la momentul respectiv. Și apoi, când s-a născut Sofia...

Will clătină din cap.

— A fost îngrozitor! Îmi treceau lucruri cu adevărat sumbre prin cap. Gânduri îngrozitoare, imagini oribile. Nu știam ce se întâmpla și nu puteam să scap de ele...

Se întrerupe. Mă gândesc la cele două cuvinte tatuate sub clavicula lui – „doar gânduri” – și îi strâng degetul mic.

— Poți să-mi spui când te vei simți pregătit. Nu te voi judeca și nu trebuie să te grăbești.

El dă din cap.

— Mi-era teamă să rămân singur cu copilul, iar Annabel și-a dat seama că ceva era în neregulă. Am căutat ajutor. Am început să iau medicamente. Am mers chiar și la terapie de grup.

Îmi schimb poziția astfel încât să stau cu picioarele încrucișate, cu fața spre el.

— Îmi pare rău că ai trecut prin asta.

— S-ar putea întâmpla din nou, dacă voi avea copii, spune el. Și încă îmi fac griji. Sunt un om anxios.

Îmi dau seama că este un avertisment.

— Bine, îi spun și fac o pauză. Nimic din toate astea nu este nici pe departe o problemă pentru mine, dacă la asta te gândești. Dar am nevoie să-mi spui ce se întâmplă în viața ta. Când ceva te neliniștește sau te supără, vreau să știu. Dacă facem asta...

Undeva în casă, se închide o ușă și de la un etaj inferior se aude vocea unei fete. Preț de câteva clipe, le auzim pe Annabel și pe Sofia cum se mișcă de colo-colo.

— Când ai plecat așa, am avut senzația că toate temerile pe care le aveam despre noi au fost confirmate.

— Ce temeri?

— Nu știu, credeam că te-ai jucat cu mine, că te-ai prefăcut. Nu vreau să fiu cu cineva care îmi ascunde părți din viața lui. Nu vreau să fiu o cale de evadare. Vreau să fiu realitatea.

Will se apleacă spre mine până când nasul lui îl atinge pe al meu.

— Fern, spune el. Tu nu ești o cale de evadare. Tu ești totul!

— Serious? șoptesc, retrăgându-mă ușor. Pentru că nu ai vrut să-mi spui despre convorbirile telefonice până când nu te-am forțat eu să faci asta. N-ai vrut să mă lași în viața ta.

El dă din cap.

— Știu. Dar oricât de mult ar crede cineva că lucrurile sunt în regulă cu sora și nepoata mea și cu faptul că eu le iau și le duc cu mașina și pregătesc cina aproape în fiecare seară, asta a devenit o problemă de mai multe ori. Dar până acum, pur și simplu nu mi-a părut niciodată. Nu am vrut să te implic în toată drama familiei noastre. Am vrut să fiu egoist. Te-am vrut doar pentru mine.

— Pot să înțeleg asta, dar nu mă poți ține departe de cele mai importante două persoane din viața ta. Gata cu convorbirile telefonice secrete.

Arăt spre al treilea punct de pe listă – „lasă-mă să te ajut” – când strigătul înăbușit al lui Annabel ajunge până la noi.

— Vreau să fac parte din dramă. Vreau să iau parte la toate.

Will zâmbește.

— Oh, e multă dramă, crede-mă!

Face o pauză și redevine serios.

— Annabel mă amenința de ceva vreme că se va muta, dar nu credeam că vorbește serios. După ce am ajuns în stațiune, mi-a spus că are un agent imobiliar, așa că, uneori, despre asta erau convorbirile noastre. În unele dintre ele mă hărțuia să îți spun ce simt.

Unele erau doar întrebări legate de folosirea aragazului. Dar ne-am tot certat în ultima vreme.

— Pentru că vrei ca ele să rămână aici cu tine!?

— Da. Știu că, în anumite privințe, ar fi bine pentru mine dacă ar închiria o locuință doar pentru ele. Știu că Annabel crede asta. Îi pare rău că stau amândouă aici de atâta timp, dar eu sunt obișnuit să le am prin preajmă. Îmi *place* să le am prin preajmă!

Îmi aruncă o privire plină de scuze.

— Știu că faptul că vreau să locuiesc cu sora și nepoata mea nu este ceea ce vor să audă majoritatea femeilor.

— Eu nu sunt ca majoritatea femeilor, îi spun și îl îmbrâncesc ușor. Iar tu nu ești ca majoritatea bărbaților!

Scoate un mic mârâit sceptic.

— Să știi că vin la pachet cu mult mai multe probleme!

Urâsc să-l aud pe Will vorbind despre el însuși în acest fel. Mă simt protectoare față de Will cel pe care l-am cunoscut acum zece ani, dar vreau, de asemenea, să-i iau apărarea omului pe care îl cunosc acum. Mă așez în poala lui și îi iau fața în mâini.

— Lasă-mă să-ți spun ceva despre mine: sunt extrem de pretențioasă în privința oamenilor. Pe cei mai mulți dintre ei nu-i plac în mod deosebit. Am standarde foarte înalte pentru cei pe care îi las să intre în viața mea în aceste zile. Iar tu, Will Baxter, ești preferatul meu dintre toți.

Mă privește surprins.

— Sunt?

— Ești. Te iubesc cel mai mult dintre toți!

Ochii lui Will se deschid larg și apoi își lipește buzele de ale mele, apăsând și flămând, ca și cum ar fi ultima dată când facem asta. Îmi pun brațele pe după

gâtul lui și o iau mai încet, topindu-mă în sărut. Are gust de cafea și sirop de arțar și de întoarcere acasă după o zi lungă. Iar sărutul meu îi spune că nu voi pleca nicăieri.

— Mă iubești, spune Will cu glas scăzut, trecându-și degetul mare peste buza mea de jos.

— Te iubesc, îi spun eu. Mai ales părțile tale complicate. Ești prea perfect în rest, Will. E enervant, serios.

El zâmbeste, apoi îmi sărută mandibula. Mă sărută pe obraz și îmi șoptește la ureche:

— Fern. Și eu te iubesc. Atât de mult.

Își apasă buzele pe nasul meu.

— Bine, îi spun, pentru că asta va face ca pașii patru și cinci să fie mai ușori.

— Îți place șorțul de bucătărie?

Îmi lipesc fruntea de a lui.

— Ador șorțul.

El râde.

— Și vreau să continui să desenezi.

Will murmură.

— Sau să faci cești de ceai folosind adeziv decoupage și fotografii de chihuahua – nu mai renunța niciodată la artă. Lista pe care am făcut-o acum zece ani era greșită – poate fi un hobby. Nu trebuie decât să faci un prim desen!

Îi dau un sărut.

El lasă să-i iasă un suspin lung.

— Bine, spune el. Din moment ce este pe listă, o voi face pentru tine.

— Și pentru tine. Poți avea ceva care să fie doar al tău.

Will mă trage lângă el, iar eu îmi sprijin capul pe pieptul lui, ascultându-i sunetul inimii și simțind vibrația vocii lui pe obraz când îmi spune din nou „Te iubesc!”.

Dar apoi se aud pași pe scări.

Vocea unei fete strigă de la ușă:

— Unchiule Will, îmi dai și mie una din clătitele acelea? *Annabel* a spus că trebuie să întreb.

— Încearcă din nou, Sof, îi răspunde Will.

— Bine! *Mama* a spus că trebuie să întreb.

— Acum este mai bine, spune Will. Și da, servește-te! Voi coborî în câteva minute. Vreau să-ți prezint pe cineva.

Mă retrag, iar el ridică din sprâncene.

— Bine, spune Sofia și i se aud pașii coborând scările în timp ce strigă: *Annabel*, ți-am spus că e în regulă!

— E ceea ce s-ar putea numi un copil precoc, spune Will.

— Oh, da?

— Și este un demon al haosului total, te avertizez de pe acum.

— Perfect! Îmi place haosul.

Îmi duce o şuviță de păr după ureche.

— Ești sigură că vrei toate astea?

— Sunt sigură, îi spun. Vreau totul!

28

În prezent

PETREC APROAPE O SĂPTĂMÂNĂ ÎNTREAGĂ cu Will și cu fetele în oraș. Dimineața, îi fac clătite Sofiei și o duc cu mașina în tabăra de vară pentru ca Will să mai recupereze din zilele nedormite, iar Annabel să poată merge la muncă devreme. După-amiaza, Will și cu mine facem plimbări în lung și-n lat prin Toronto. Ne plimbăm și vorbim, și punem la punct un plan pentru a încerca să facem lucrurile să funcționeze la distanță. Will mă va vizita în weekenduri cât mai des posibil, vom vorbi seara după cină și promite să-mi trimită o fotografie ori de câte ori va purta un șorț.

Îi dau lui Peter ultimul jurnal al mamei mele de îndată ce mă întorc în stațiune. Îi spun că nu cred că mama s-ar supăra dacă el ar ști la ce se gândea ea cu atâția ani în urmă și că ar putea fi o surpriză plăcută. Pentru mine, să citesc jurnalul mamei nu a fost ca și cum aș fi auzit-o din nou – Margaret Brookbanks pe care o cunoșteam era diferită de tânăra femeie care scrisese acele pagini. Dar cred că pentru Peter, ar putea fi așa. El o cunoștea pe acea tânără femeie – vorbăreață, optimistă și nerăbdătoare. A iubit-o pe acea Maggie așa cum a iubit și acea versiune a mamei pe care o știam eu. Sunt ocupată. Mă alătur lui Whitney și Cam la seara lunară de jocuri și îmi petrec timpul cu Jamie, care stă adesea

aplecat peste masa din bucătărie, examinând planurile casei visurilor sale. Îl vizitez pe Peter în bucătărie aproape în fiecare dimineață, iar într-o zi însorită de la sfârșitul lui octombrie, înainte de a intra, aud muzică. Peter o ascultă pe Anne Murray. Mă împrietenesc cu proprietarii magazinului de discuri din oraș. Îmi cumpăr o chitară și iau lecții de pe YouTube. Îmi imaginez că am devenit suficient de curajoasă și de pricepută pentru a ține o reprezentație surpriză la banchetul din august de anul viitor. Și muncesc pe brânci.

Dar în toiul nopții, când sunt singură în casă, simt din nou în stomac o durere familiară. Mă târăsc până la fereastră și mă uit spre Căsuța 20, însă nu văd niciodată lumina aprinsă. Will nu este niciodată acolo.

Pe măsură ce lunile trec și ninge, iar luna aruncă o strălucire palidă peste tufișurile înghețate, odată ce devin conștientă de singurătatea mea, durerea e tot mai ascuțită. Nu mai vreau să-mi fie dor de Will.

În ajunul Anului Nou, ne legănăm împreună pe ringul de dans. DJ-ul cântă melodia pe care am cerut-o eu. Este un cântec de-al lui Elvis, demodat, dar este, de asemenea, perfect pentru momentul în care îl întreb pe Will dacă se gândește să locuiască aici într-o bună zi. Camera este plină de lumânări și luminițe de Crăciun și strălucește datorită globului disco supradimensionat pe care Jamie m-a convins să îl agăț de tavan, dar nimic nu este la fel de strălucitor ca zâmbetul de pe fața lui Will.

I-a luat ceva timp să își reorganizeze munca pentru a face posibil acest lucru, dar în mai, la un an de la moartea mamei, Will se mută cu mine. Terasa acoperită este biroul lui acum, iar casa mea este și a lui. Când cobor dimineața, cafeaua este tare, muzica e dată la maximum, iar Will este în bucătărie.

Spre ușurarea lui, Annabel acceptă să rămână la el acasă, în Toronto. El încă își face griji, iar ea ne sună sau

ne trimite mesaje amândurora aproape zilnic cu întrebări legate de gătit, dar Will face naveta în oraș la serviciu cel puțin o zi pe săptămână, așa că le vede pe fete în mod regulat. Zugrăvesc dormitorul de oaspeți în mov închis pentru Sofia – ea va petrece câteva săptămâni cu noi mai târziu în această vară. Dulapul este încă plin cu rochiile de gală ale mamei. Sofia spune că e prea mare pentru a se costuma, dar am văzut cum s-a uitat la bolero-ul roz cu paiete. Pun pariu că o pot convinge să ia cel puțin un ceai cu Peter și cu mine.

Angajez un nou bucătar-șef și redenumesc restaurantul „La Maggie”. Dintre toate schimbările pe care le fac în stațiune, aceasta este cea pe care o iubesc cel mai mult. Uneori, când vreau să mă simt aproape de mama, mă duc în sala de mese. Dar atunci când îmi este cel mai dor de ea, mă plimb până la pontonul familiei. Mă așez pe scaunul din stânga, privesc spre lac și o pun la curent cu tot ce se întâmplă. Uneori, aproape că o aud spunând: „Suntem atât de norocoase!”.

Chiar dacă stațiunea este pregătită pentru un an bun, unele zile sunt prea lungi și prea grele și pur și simplu sunt nașpa. Dar acum, când mă întorc acasă, Will este acolo. În timp ce gătește cina, îmi amintește de toate lucrurile pe care le-am realizat și cât de mult îmi place ceea ce fac, iar eu îl privesc purtându-și șorțul cu imprimeu cu mere al mamei și uneori nu sunt foarte sigură că cineva atât de minunat poate fi real.

Dorm mai bine decât am dormit în ultima vreme, dar sunt momente în care mă trezesc imediat după ora 02.00 și în care nu-l văd pe Will lângă mine. Cobor scările în vârful picioarelor, îi smulg creionul din mână și îl aduc înapoi în pat. Când nu poate dormi, desenează.

Fiecare zi pare specială, dar ziua de 14 iunie este un dar.

Will și cu mine vâslim până la fâșia de țărm pe care am stat împreună acum aproape un an. Spre deosebire de atunci, soarele strălucește pe lac – nici măcar un nor nu-i frânge razele. Avem nevoie de ochelari de soare. Will a împachetat un coș de picnic și o sticlă de șampanie și ridicăm paharele de plastic în cinstea zilei în care ne-am cunoscut.

Ne relaxăm cu picioarele în apă și cu degetele afundate în nisip, amintindu-ne de ziua aceea de 14 iunie. Când briza se întetește, îi suflă lui Will părul pe frunte, iar eu oftez. L-am convins să și-l lase puțin să crească, iar el arată exact ca la 22 de ani: relaxat, ciufulit și superb. Pentru a mia oară în ultimul an, mă gândesc că s-ar putea să am halucinații. Mi-e greu să cred că suntem în sfârșit aici, împreună, pentru totdeauna.

Am riscat atunci când am apărut la ușa lui Will, în august anul trecut. Îmi spusese că, dacă există o persoană pentru care merită să lupt, acela este Will, iar dacă există o relație care merită efortul, aceea este cea pe care începuserăm să o construim. Pentru că, deși nu îi pusesem o etichetă, Will și cu mine construiam ceva. Mi-am spus că o putem face mai puternică.

Când soarele începe să ardă, Will își scoate cămașa, iar eu mă holbez la mușchii de pe abdomenul său și la canelurile șoldurilor sale și la negrul cernelii tatuajelor lui până când îmi aruncă tricoul în față.

- Ce? îi spun râzând.
- Îți atârnă limba din gură.
- Pfff. Pur și simplu admiram arta.

Will mă trage în picioare, iar eu îi iau mâna și îmi apăs buzele pe cel mai nou tatuaj al lui – o frunză mică de ferigă pe interiorul încheieturii mâinii –, dar apoi Will începe să-mi descheie pantalonii scurți.

- Hai să înotăm, spune el, dându-mi un pupic pe nas.

Înotăm până acolo unde lacul este adânc și răcoros și facem pluta pe spate, închizând ochii la soare. În cele din urmă, Will mă trage spre el și ne sărutăm în timp ce apa dansează în jurul taliilor noastre, iar el își strecoară degetul pe sub marginea costumului meu de baie și face chestia aia cu degetul mare.

După ce ne uscăm și terminăm de mâncat sendvișurile și prăjiturile cu lămâie despre care Peter știe că îi plac cel mai mult lui Will, încep să strâng lucrurile și le pun în canoe. Am așezat coșul în mijlocul bărcii și, când mă întorc, Will este îngenuncheat în nisip, cu o cutiuță de catifea verde în mână. Dar înainte să spună ceva, îmi arunc brațele în jurul gâtului lui și îl trântesc la pământ. Îl sărut printre lacrimi și el murmură ceva despre faptul că nu a spus nimic, dar sunt prea copleșită ca să-mi pese, pentru că Will Baxter este persoana mea preferată și am de gând să-l păstrez pentru totdeauna.

— Nu vrei să vezi inelul? spune Will, râzând.

Îi spun că nu dau doi bani pe inel. Tot ce vreau este să aud râsetul acela fericit izbucnind din gura lui în fiecare zi din viața mea.

— Are o oarecare semnificație pentru mine, spune el.

Mă ridic puțin, clipind la Will, care se află sub mine și simt un nod în gât. El îmi ține fața în mâini.

— Ridică-te puțin în picioare, bine? Am niște lucruri pe care vreau să ți le spun.

Mă ridic în picioare și Will îngenunchează în fața mea, ținând în mână cutiuța plină de nisip. Înăuntru, se află un inel simplu de aur. Nu-mi vine să cred că nu am observat că nu îl purta.

— Am pus să fie micșorat, spune el, scoțând inelul bunicului său. Este cel mai important lucru pe care îl dețin și m-am gândit că nu ai vrea ceva prea sclipitor.

Will îmi spune cât de norocos este că și-a întâlnit sufletul pereche în urmă cu 11 ani și că este chiar și mai norocos că m-a regăsit. Îmi spune că sunt cea mai bună prietenă a lui. Îmi spune că nu a crezut niciodată că este posibil să fie atât de fericit cum este acum, cu mine. Îmi spune că sunt cea mai curajoasă persoană pe care o cunoaște. Îmi spune că îmi iubește loialitatea, listele de melodii și nasul. Îmi spune că mă iubește cel mai mult dintre toți. Ne sărutăm și plângem și ne îmbrățișăm, și ne rostogolim pe nisip până când un grup de adolescenți dintr-o barcă începe să fluiera și să claxoneze.

Un grup de oameni ne așteaptă pe ponton. Mijesc ochii în timp ce vâslim mai aproape, încercând să le disting siluetele. Sofia iese în evidență. Deja de departe, îi pot vedea cămașa mov, cea pe care ea și Will au colorat-o. Suntem departe de țărm, dar ea deja țopăie și face cu mâna.

— Nu puteam să țin atâtea lucruri secrete. Știi cum este Annabel, spune Will când mă întorc spre el de pe locul meu din față.

Știu cum este Annabel. Din momentul în care am anunțat-o că Will se mută aici, ea m-a tot asaltat cu reviste pentru mirese și link-uri către designeri florali și planșe de inspirație de pe Pinterest. Îi plac evenimentele aproape la fel de mult ca și lui Jamie și, odată ce îi vine chef, este imposibil de oprit. Este mai încăpățânată decât Will și, deși nu ar recunoaște asta niciodată, este la fel de protectoare cu el cum este și el cu ea. I-am spus că planificarea unei nunți este ultimul lucru la care mă gândesc și, mai important de atât, că nu vreau să fac chestiile specifice de mireasă... niciodată. Nu mă opun căsătoriei, dar nunțile sunt cu totul altceva. Am crezut că o să-i explodeze o venă pe frunte.

Mă întorc cu fața spre stațiune. Ne-a dus puțin curentul în lateral și acum, o pot zări pe Annabel, precum

și corpul voluminos al lui Peter. Jamie este și el acolo, alături de Whitney și Cam.

Vin spre noi înainte să apucăm să legăm canoea. Sofia își încolăcește brațele în jurul taliei lui Will, de îndată ce acesta iese din barcă, iar Annabel îl îmbrățișează cu o singură mână, trăgându-mă și pe mine cu cealaltă.

Altcineva mă cuprinde din spate și îmi dau seama după mirosul șamponului ei că este Whitney.

— Vino aici, spune ea, și simt cum și mai multe brațe se încolăcesc în jurul nostru într-o îmbrățișare de grup haotică.

— Îți organizez o petrecere de logodnă! spune Annabel. Încearcă să mă oprești!

Fetele vor să iasă cu canoea și, în timp ce grupul se dispersează, Peter și cu mine îl privim pe Will cum le ajută să se urce în ea.

— Cred că am nimerit unul bun, îi spun lui Peter.

Știu că este de acord. De când s-a mutat Will aici, nu trece o săptămână fără ca Peter să nu ne livreze un desert oarecare cu lămâie.

— Amândoi ați nimerit bine, spune el. Trebuie să mă întorc la bucătărie. Felicitări, scumpa mea.

Mă sărută pe frunte și pleacă.

În timp ce fetele încep să vâslească, Will și cu mine ne așezăm la marginea pontonului, acolo unde trebuia să ne întâlnim acum zece ani. Annabel și Sofia se învârt cu canoea în cerc – niciuna dintre ele nu a prins gustul canotajului.

— Habar n-au ce fac! spune Will.

— Nu, chiar nu au! sunt de acord, rânjind când Sofia se apleacă peste margine pentru a-și uda mâna.

Annabel țipă și o trage la marginea băncii. Barca se clatină.

— S-ar putea să se răstoarne, spune Will, iar eu îl mângâi pe genunchi.

— N-or să se răstoarne. Și dacă se răstoarnă, suntem aici!

Apoi, cu un zâmbet răutăcios, Annabel ridică vâsla și o împinge prin apă, stropindu-și fiica. Sofia chițăie de încântare. Will râde și mă cuprinde cu brațul, strângându-mă la piept.

Stăm acolo, împreună, până când fetele se plictisesc de canoe și decid să meargă la plimbare pe plajă.

Stăm acolo, eu cu capul pe umărul lui Will, până când soarele coboară pe cer, colorând lacul în nuanțe de violet și auriu. Stăm acolo ore întregi, Will Baxter și cu mine, făcând planuri pentru viitor și vorbind despre visurile pe care le vom împărtăși.

Mă uit la picioarele noastre care atârnă în apă, apoi la Will.

— Uneori nu-mi vine să cred că suntem aici, îi spun.

— Cunoscut acest sentiment, spune el. Dar iată-ne aici, Fern Brookbanks. Exact unde ar trebui să fim.

EPILOG

NU ȘTIU CUM SĂ ÎNCEP. Nu am mai ținut niciodată un jurnal.

Will spune că ar trebui să mă gândesc la el mai puțin ca la un jurnal și mai mult ca la o scrisoare. Spune că nu se poate să nu-l găsești într-o zi și să nu-l citești.

Cred că, în acest caz, n-ar trebui să-i spun „Will”. Ar trebui să-i spun „tatăl tău”.

Nu-mi pot vedea picioarele din cauza burții mari, dar tot îmi este greu să-mi imaginez că într-o zi, destul de curând, vei fi aici. Fiica noastră!

Tatăl tău s-a gândit că ar fi util să vorbească cu tine. Își pune nasul pe burta mea și cântă cântece de leagăn sau îmi dă lecții de istoria artei, dar mă simt caraghioasă când șoptește cu buzele lipite de vergeturile mele. Așa că voi face asta în loc. Voi scrie despre toți oamenii pe care îi vei întâlni când vei ajunge aici. Peter și Whitney și Jamie. Annabel și Sofia. Domnul și doamna Rose. Omul incredibil pe care eu îl numesc „Will” și pe care tu îl vei numi „tata”. Și voi scrie despre oamenii pe care nu-i vei cunoaște. Îți voi spune totul despre această mică lume în care vei trăi.

Și apoi, într-o zi, îți voi da acest jurnal. Voi face cafea – te rog să-mi spui că o vei bea – și ne vom plimba pe alea care duce până la perechea de scaune vechi de metal de lângă apă. Eu mă voi așeza pe locul mamei, iar tu vei sta pe al meu. Vom privi valurile izbindu-se de stânci, iar eu îți voi povesti totul. Va fi locul nostru – al meu și al tău, lângă lac.

MULȚUMIRI

Stau aici, pe canapeaua mea, în Toronto, încercând să mă hotărăsc cât de mult să vă povestesc despre provocările pe care le-a presupus scrierea cărții *Ne vedem pe malul lacului*. Este o zi mohorâtă de octombrie – apogeul culorilor de toamnă –, iar norii sunt gri ca ardezia. Din când în când iese soarele, făcând ca vârfurile copacilor să strălucească în portocaliu, roșu și auriu. Măine, voi merge spre nord cu soțul meu și cei doi băieți ai noștri la Barry's Bay pentru a sărbători Ziua Recunoștinței. Mi se pare momentul ideal pentru a-mi scrie mulțumirile și sunt atât de multe lucruri pentru care sunt recunoscătoare.

În capul listei se află cititorii mei. Nu am cuvinte de mulțumire suficient de expresive pentru reacția incredibilă pe care ați avut-o la romanul meu de debut, *Vara iubirii noastre*, și pentru nenumăratele mesaje de încurajare pe care le-am primit în perioada premergătoare cărții *Ne vedem pe malul lacului*. Felul în care ați devorat *Vara iubirii noastre* și apoi le-ați spus prietenilor și familiilor voastre să facă același lucru a fost cu adevărat înălțător și complet suprarrealist. Știu că mulți dintre voi vor mai mult de la Percy și Sam. Primesc zilnic îndemnuri să continui povestea lui Charlie. Ador faptul că iubiți aceste personaje atât de mult și sper că Fern și Will au câștigat un loc similar în inimile voastre.

Mi-a fost ușor să vă povestesc despre scrierea cărții *Vara iubirii noastre*, căci acea experiență a fost una caracterizată de bucurie pură. Lucram cu normă

întreagă ca jurnalistă, aveam un copil mic acasă și eram însărcinată cu al doilea, dar, cu toate astea, mi-a luat doar patru luni să scriu prima versiune. La 30 și ceva de ani, simțeam că mi-am găsit chemarea.

Să discutăm despre crearea cărții *Ne vedem pe malul lacului* este mai dificil, dar voi mi-ați oferit atât de multe, așa că voi fi sinceră. Am dedicat cel puțin de cinci ori mai multe ore scrierii acestei cărți decât romanului meu de debut. Am editat-o și am corectat-o în mai multe rânduri. În timpul scrierii celei de-a doua versiuni, am rescris aproape jumătate din carte (și m-am distrat de minune făcând asta). Cu fiecare nouă versiune, *Ne vedem pe malul lacului* devenea tot mai mult povestea care trebuia să devină. Dar prima versiune m-a dat peste cap.

Înainte de a începe, îmi amintesc că mă uitam din nou la jurnalul pe care îl ținusem în timp ce scriam *Vara iubirii noastre* pentru a încerca să-mi dau seama cum de reușisem să scriu un roman. Părea un lucru imposibil de făcut din nou. *Vara iubirii noastre* trebuie să fi fost o întâmplare norocoasă. Trebuie să fi fost ceva magic.

La prima versiune, în fiecare zi în care mă așezam să scriu, duceam o luptă cu vocile din capul meu care îmi spuneau că habar nu am ce fac, că scriu îngrozitor, că a doua mea carte nu are cum să fie la fel de reușită ca prima.

Era dureros. Am continuat să scriu și, în cele din urmă, am avut un rezultat. Nu a fost grozav, iar *Ne vedem pe malul lacului*, pe care tocmai ai citit-o, este o carte mult mai bună. Dar sunt la fel de mândră de produsul final ca și de acea primă versiune, nereușită. Poate că a existat puțină magie în scrierea romanului meu *Vara iubirii noastre*, dar pentru a scrie *Ne vedem pe malul lacului* a fost nevoie de curaj.

După cum fără îndoială ai ghicit deja, această carte a avut nevoie de o îndrumare și un sprijin editorial extraordinar. Amanda Bergeron, te rog să știi că în moment acesta îmi dau lacrimile încercând să găsesc cuvintele potrivite pentru a exprima fie și numai puțin recunoștința mea față de tine. Mi se pare ireal faptul că încă nu ne-am întâlnit în persoană, dar încep să cred că este un lucru bun, pentru că, atunci când o vom face, probabil că te voi îmbrățișa prea strâns și prea mult și apoi voi începe să plâng, și va fi ciudat. Ești genială.

Sunt răsfățată să o am alături de mine pe talentata Deborah Sun de la Cruz. Deborah, sunt încântată că locuiești în Toronto și, prin urmare, te pot îmbrățișa la intervale semi-regulare, de cele mai multe ori fără să-mi pierd calmul. Îți mulțumesc enorm că m-ai ajutat să o aduc pe Maggie în centrul atenției și să dau un sens mai profund titlului cărții.

Taylor Haggerty, dacă aceste mulțumiri ar fi o listă de melodii, melodia ta ar fi „Wind Beneath My Wings” a lui Bette Midler. Ești eroul meu. Și datorită ție, acum îmi pot începe propozițiile cu cuvintele „Agentul meu spune...”. Te rog să citești mesajul către Amanda referitor la îmbrățișările pline de lacrimi dacă ne-am întâlni personal. (S-ar putea să mă și înclin în fața ta.) Jasmine Brown, tu urmezi. Îți mulțumesc pentru tot ceea ce faci.

Mulțumiri profunde și puțin mai profesionale geniilor de la Berkley — Sareer Khader, Bridget O’Toole, Chelsea Pascoe, Erin Galloway, Kristin Cipolla, Craig Burke, Ivan Held, Christine Ball, Claire Zion, Jeanne-Marie Hudson, Vi-An Nguyen, Anthony Ramondo, Christine Legon, Megha Jain, Joan Matthews, LeeAnn Pemberton și Lindsey Tulloch. Sunt atât de fericită să numesc Berkley casa mea.

I-am avertizat pe oamenii cumsecade de la Penguin Canada că, întrucât acum scriu cu normă întreagă și nu mai am un birou plin de colegi, sunt cu toții în pericol.

Kristin Cochrane, Nicole Winstanley, Bonnie Maitland, Beth Cockeram, Daniel French, este un adevărat dar să lucrez cu voi toți. Emma Ingram, te ador și pe tine și rochiile tale.

De fiecare dată când îmi fac griji în legătură cu diverse aspecte legate de cărți, mă gândesc la oamenii extraordinari pe care îi am în preajmă. Holly Root, te-am auzit cândva descriind agenții literari ca purtând pulovere cu nasturi și trimițând e-mailuri. Nu-mi amintesc contextul, dar, uneori, când sunt neliniștită, mi-i imaginez pe toți tipii aceia care fac pe deștepții de la Root Literary îmbrăcați cu pulovere drăguțe cu nasturi și mă liniștesc imediat.

Heather Baror-Shapiro, îți mulțumesc că ai dus cărțile mele publicului internațional – ce vis extraordinar. Apropo de vise, Carolina Beltran, este o plăcere deplină să lucrăm împreună. Îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc!

Elizabeth Lennie, ale cărei picturi au apărut acum atât pe coperta cărții *Vara iubirii noastre*, cât și a cărții *Ne vedem pe malul lacului*, îți mulțumesc că ai dat viață lacului.

Vă mulțumesc, domnule doctor Jonathan S. Abramowitz, pentru că ați discutat cu mine despre tulburarea obsesiv-compulsivă postpartum la bărbați și la persoanele care nu sunt părinți naturali. Munca și experiența dumneavoastră sunt foarte apreciate.

Unul dintre cele mai frumoase lucruri în a fi autor publicat este că poți pretinde că îi cunoști pe alți autori, mult mai buni decât tine, deoarece uneori sunt destul de amabili să te menționeze pe rețelele sociale, să facă publicitate cărții tale, să participe la un eveniment împreună cu tine sau să îți răspundă la mesaje. Le mulțumesc lui Ashley Audrain, Karma Brown, Iman Hariri-Kia, Emily Henry, Amy Lea, Annabel Monaghan, Hannah Orenstein,

Jodi Picoult, Ashley Poston, Jill Santopolo și Marissa Stapley pentru că m-au făcut să simt că fac parte din club. Și, de asemenea, îi mulțumesc lui Colleen Hoover, care a menționat *Vara iubirii noastre* pe Instagram de două ori, iar acum oamenii cred că pot să le fac cunoștință cu ea. (S-a terminat cu șmecheria: nu îi sunt chiar atât de apropiată!)

Celor de la Bookstagrammers, BookTokers, corectori, jurnaliști, autori de podcasturi, bibliotecari și librari, vă mulțumesc pentru pasiunea, dedicarea și creativitatea voastră. Sunt impresionată de munca pe care o depuneți pentru a construi comunități de cititori. Lumea cărților este mai bună datorită vouă. O mulțumire specială celor care au promovat prima dată *Vara iubirii noastre*. Ați strigat tare și, uau, oamenii chiar v-au ascultat. (Da, Lianna, tu ai fost cea mai zgomotoasă, fără discuție).

Sadiya Ansari, Meredith Marino, Courtney Shea și Maggie Wrobel, vă mulțumesc că ați citit această carte în forma ei cea mai timpurie și mai rudimentară și pentru tot sprijinul și încurajările pe care mi le-ați oferit pe parcursul acestei călătorii în montagnes russes.

Lianne George, îți mulțumesc pentru îndrumare, prietenie și, mai ales, pentru întâlnirile la cafea. Dansatoarele de cancan pentru tine dansează!

Robert Nida, voi prețui mereu timpul petrecut împreună la cabană. Ai recunoștința mea eternă.

Le mulțumesc familiilor Ursi și Palumbo pentru entuziasm, adrenalină și carbohidrați. Grace, îți mulțumesc pentru încrederea ta și pentru nenumăratele ore în care ai grijă de băieți. (Pot să doarmă la tine diseară?).

Familiei Fortune: Cânteclul nostru este, evident, „The Best” al Tinei Turner. Cred că Liga de Rugby din New South Wales va trebui să îl împartă cu noi. Vă mulțumesc că mi-ați insuflat valoarea muncii asidue și

că mi-ați demonstrat că acasă nu înseamnă doar pereți între care trăim, ci și oamenii din interiorul lor. Mamă, sunt atât de norocoasă!

Marco, știu că mi-ai sugerat ca, prin mulțumirile mele, să le spun tuturor cât ești de minunat (și chiar ești minunat!), dar ție ți-am dedicat cartea și, în plus, fac friptură la cină, așa că sper să fie suficient. Îți mulțumesc că nu m-ai lăsat să-mi dau demisia. Îți mulțumesc că ți-ai luat un an liber de la locul tău de muncă pentru ca eu să pot scrie această carte. Ai stat acasă cu copiii ca un adevărat erou. Îți mulțumesc că ești la fel de pregătit să sărbătorești alături de mine cum ești pregătit să mă ridici atunci când mă prăbușesc. Nu avem un cântec al nostru, dar cred că asta se datorează faptului că le avem pe toate.

Max și Finn, vă iubesc peste măsură. Fie ca într-o zi să deveniți bărbați și să citiți cărțile mamei voastre, dar să nu vă atingeți niciodată de jurnalele ei.

ÎN SPATELE CĂRȚII

Ghidul cititorului

O notă către cititor: Îți mulțumesc foarte mult că ai citit Ne vedem pe malul lacului. Sper că te-ai simțit purtat în Stațiunea Brookbanks și în Toronto-ul pe care îl iubesc atât de mult. Mai presus de toate, sper că povestea lui Fern și a lui Will îți va umple inima. Unele părți ale acestei cărți sunt profund personale pentru mine – ele constituie subiectul acestui eseu, intitulat „În spatele cărții”. Vreau să știi că voi vorbi despre lucruri delicate. Dacă nu te afli într-un loc în care să vrei să citești despre drepturile de reproducere, anxietate și gânduri intruzive tulburătoare, atunci te încurajez să o lași pentru altă dată.

Primele idei ale cărții *Ne vedem pe malul lacului* mi-au venit la fel ca prea multe dintre ideile mele: în miez de noapte. Trecuseră câteva săptămâni de la nașterea celui de-al doilea copil al meu și nu puteam să dorm. Dormitul nu a fost niciodată una dintre abilitățile mele, dar în timpul sarcinii, am dobândit o insomnie cronică și ea a continuat și după ce s-a născut Finn. În timp ce stăteam trează, mă surprindeam întrebându-mă ce aveam de gând să fac în legătură cu următoarea mea carte. Scrierea în 2020 a romanului meu de debut, *Vara iubirii noastre*, a fost o experiență exaltantă, iar eu debordam de idei pentru povești viitoare. Dar în primăvara anului 2021, eram complet lipsită de inspirație. Eram, de asemenea, în mijlocul celei de-a doua crize de anxietate postnatală.

Consider că scrisul este similar lecturii, în sensul că pot călători acolo unde se află personajele mele. În acea seară, mă întrebam unde aş vrea să mă aflu. Am închis ochii şi am văzut o staţiune de modă veche pe malul unui lac din Muskoka, cu o cabană în vârful unui deal şi căsuţe cu vedere la apă. Şi am văzut-o pe Fern, care conducea cu reticenţă complexul în urma morţii mamei sale. M-am gândit şi la jurnalul lui Maggie – cum şi-ar fi povestit propria poveste de dragoste, dar, în cele din urmă, ar fi pus mai presus dragostea pentru fiica ei. Am scris *Vara iubirii noastre* parţial ca să evadiez din viaţa din 2020, dar am creat Staţiunea Brookbanks pentru a-mi oferi o lume în care să evadiez. (Apropo, Lacul Smoke există, dar se află puţin la est de Muskoka şi în interiorul celebrului parc Algonquin din Ontario. Nu există staţiuni pe malurile sale).

Sunt bucăţi din mine împrăştiate prin *Ne vedem pe malul lacului*. Când eram mică, părinţii mei deţineau un restaurant şi un han. I-am dat lui Fern insomniile mele, dar şi iubirea mea pentru oraş şi pentru lac. Maggie a primit dedicarea mea faţă de carieră şi grijile mele legate de faptul că nu sunt prea bună la nimic în afara muncii mele. Iar lui Will Baxter i-am transmis teroarea tăcută şi invizibilă a anxietăţii postnatale pe care am simţit-o eu însămi.

Ne vedem pe malul lacului a evoluat pe parcursul scrierii, dar, încă de la primele conversaţii cu editorul meu, a rămas o poveste despre cum viaţa nu decurge întotdeauna aşa cum ne aşteptăm. Însă nu mi-am propus să explorez modurile în care asta ne modelează condiţia de părinţi – poate că asta se întâmplă când începi să scrii o carte despre o mamă şi o fiică la câteva luni după ce ai născut al doilea copil.

În timpul ultimelor etape ale editării cărţii *Ne vedem pe malul lacului*, Curtea Supremă a Statelor Unite a anulat sentinţa dată în cazul Roe vs. Wade şi am început să mă tem că cele două sarcini neplanificate din carte (şi faptul că atât Maggie, cât şi Annabel decid să devină mame) vor fi

percepute ca o susținere din partea mea a acestei hotărâri. Nu aceasta a fost intenția mea. Cred cu tărie că alegerile de a duce mai departe o sarcină și de a deveni părinte sunt alegeri pe care fiecare persoană care are un uter ar trebui să le poată face. Drepturile de reproducere, inclusiv accesul la contraceptive și la avorturi sigure, sunt fundamentale pentru bunăstarea individuală și pentru societate în general. Întotdeauna m-am considerat în favoarea dreptului de a alege, iar faptul că am devenit părinte nu a făcut decât să-mi consolideze poziția.

A existat un moment, când eram în travaliu cu primul meu fiu, în care camera mea de spital s-a umplut brusc de doctori și de asistente, cu fețele încordate și în care am crezut că voi muri. S-a dovedit că nu viața mea era în pericol, ci a copilului. Pe scurt, trebuia să iasă din corpul meu cât mai repede posibil și s-a născut printr-o naștere brutală cu forcepsul. Au fost necesare 15 minute de travaliu activ pentru ca Max să vină pe lume și o oră și jumătate pentru ca medicii să mă coasă la loc.

Începând din ziua aceea și până în primele săptămâni și luni de viață ale copilului, am simțit că mă lupt pentru supraviețuire – a mea și a copilului. Au existat multe provocări puternice în acele prime zile, iar confruntarea cu ele a fost și mai dificilă deoarece mintea mea devenise un loc foarte înfricoșător. Ca jurnalistă, am scris despre unele dintre luptele cu care m-am confruntat ca proaspăt părinte, dar nu am vorbit niciodată în public despre tulburarea obsesiv-compulsivă cu care m-am confruntat după naștere.

Sunt șanse mari să fi auzit de depresia maternală și de depresia postpartum, dar nu și de tulburarea obsesiv-compulsivă postpartum – eu una știu sigur că nu am auzit. (În timpul ambelor mele sarcini, niciun medic nu mi-a menționat-o.) Este o tulburare de anxietate gravă, dar tratabilă, cu simptome atât de îngrozitoare, încât puțini dintre noi se simt confortabil să vorbească despre ea. Este

adesea diagnosticată greșit și nu este raportată. În ciuda numelui său, poate afecta nu numai părinții biologici, ci și pe părinții adoptivi și pe oricine joacă un rol de părinte – persoane precum Will.

Nu am avut compulsii, dar, la fel ca Will, eram asaltată de gânduri și imagini intruzive recurente. Am luat o decizie conștientă de a nu descrie gândurile lui Will – nu credeam că ar fi pregătit să i le împărtășească lui Fern și, ca să fiu sinceră, mi-era teamă că l-ați putea judeca. Mie mi-a luat luni de zile să îi spun soțului meu ce se întâmpla în capul meu și ani de zile ca să-i spun mamei mele. Gândul de a le expune întregii lumi mă face să simt o greutate în piept. Nu vreau să împovărez cititorii cu ceea ce m-a chinuit, cu motivul pentru care îmi era teamă să fiu singură cu copilul în fiecare zi, cu ceea ce mă făcea să fiu sigură că voi fi internată dacă aș spune cuiva. Dar motivul pentru care scriu despre asta (și cât se poate de vag) este acela că unii dintre voi s-ar putea să vă aflați într-o situație similară. Dacă ești terorizat de gândurile de a-i face rău copilului tău, dacă aceleași imagini oribile îți vin mereu în minte, dacă cuțitele de bucătărie sau scările sau șinele de metrou te umplu de groază, nu ești singurul. Gândurile sunt doar gânduri, chiar dacă te temi de posibilitatea de a pierde controlul. Nu o vei face. De fapt, mi s-a spus că oamenii care au astfel de gânduri au tendința de a fi foarte arțăgoși. Vei fi bine – și copilul tău va fi bine – dar trebuie să spui cuiva. De fapt, a spune cuiva este primul pas spre a fi bine. Trecem singuri prin cele mai întunecate momente ale noastre, dar ieșim din ele cu ajutorul altora.

Anxietatea mea de după naștere a fost diferită a doua oară. Am avut câteva episoade cu gânduri și imagini intruzive, dar eram mai bine pregătită să le recunosc, să le văd ca pe o problemă și să le îndepărtiez. Cu toate acestea, anxietatea mea era aproape devastatoare. Mai avusesem gânduri anxioase și înainte, dar nimic nu se putea compara cu cele din primăvara anului 2021. Era ca și cum toate

problemele cu care m-aș fi putut confrunta toată viața trebuiau rezolvate. Să mă dau jos din pat în fiecare dimineață necesita un efort imens.

Conversațiile pline de lacrimi cu mama mea (despre cât de nepricepută eram ca mamă) și cu soțul meu (despre cât de îngrozită eram de viitor) m-au ajutat. Mersul pe jos m-a ajutat. Terapia m-a ajutat. Will și Fern m-au ajutat.

În epilogul cărții *Ne vedem pe malul lacului*, aflăm că Fern este însărcinată cu o fetiță. Nu cred că sunt o persoană mai împlinită pentru că sunt mamă. Când cineva îmi spune că nu-și dorește copii, înțeleg asta. Uneori invidiez asta. Dar, pentru această poveste, am vrut să-i dau lui Fern ocazia de a-și croi propriul drum ca mamă – să decidă ce elemente din relația cu mama ei ar dori să păstreze și ce ar face diferit. Poate cel mai mult, am vrut să arăt că anxietatea lui Will nu i-a împiedicat să aibă copii și că problemele de sănătate mintală nu te împiedică să fii un părinte minunat. Îmi place să cred că, atunci când Fern și Will au discutat despre faptul că vor avea copii, au făcut ceea ce am făcut și eu și soțul meu înainte de a avea al doilea copil: au vorbit despre posibilitatea ca gândurile intruzive ale lui Will să reapară și au conceput un plan pentru a se asigura că va avea parte de sprijin.

Ceea ce admir la Will și Fern este faptul că se iubesc profund. Nu este ușor pentru niciunul dintre ei să își deschidă inima – să riște să fie respins, judecat, să eșueze – și se poticnesc pe parcurs. Aproape de sfârșitul cărții, Fern îi oferă lui Will o șansă de a-și explica acțiunile. Ea decide să îi întindă mâna. Cred că acesta este unul dintre cele mai curajoase și mai provocatoare lucruri pe care trebuie să le faci în primele etape ale oricărei relații. Este, de asemenea, ceea ce face relațiile mai puternice. Cu toții facem greșeli. Toți trecem prin traume și pierderi și avem zile proaste. Cu toții ne prăbușim, cu fața la pământ, pe pietrișul unei alei sau pe asfaltul unei străzi. Dar, cu puțin noroc, cineva este lângă noi și ne întinde mâna.

CARLEY FORTUNE este autoarea bestsellerului *Vara iubirii noastre* și a fost desemnată de *New York Times* unul dintre cei mai de succes romancieri. Este, de asemenea, o jurnalistă canadiană premiată, care a lucrat ca editor pentru *Refinery29*, *The Globe and Mail*, *Chate-laine* și *Toronto Life*. Locuiește în Toronto împreună cu soțul ei și cei doi fii ai lor.